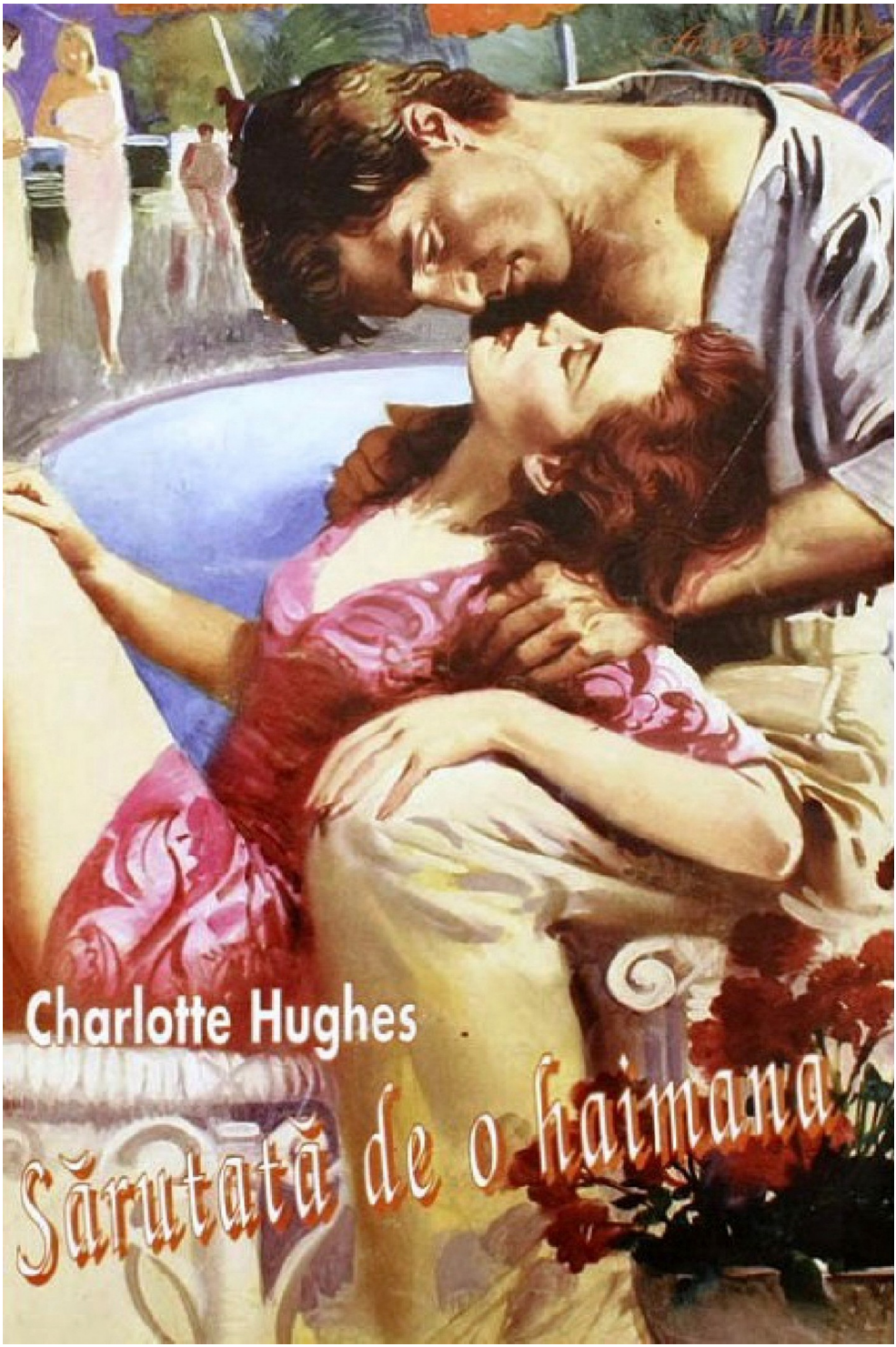
Charlotte Hughes
Sărutată de o haimana

SĂRUTATĂ DE O HAIMANA
CHARLOTTE HUGHES

CAPITOLUL 1
Bun venit în Iad.

Billie Foster se uită obosită la indicatorul rutier pe care „BUN VENIT LA RUCKERS” fusese şters cu vopsea verde ţipătoare şi înlocuit cu literele l-A-D.Dedesubt, numărul populaţiei fusese modificat de la 4.908 la 4.907. Deştept om, se gândi ea, în timp ce înainta pe drumul îngust şi şerpuit ce ducea în oraş - sau pe ceea ce rămăsese din el. Până acum, tot ceea ce văzuse ea era un ţinut mlăştinos. Clinica era o clădire întinsă, cu un singur nivel, înghesuită între Morga lui Jones şi o staţie de benzină ce oferea servicii douăzeci şi patru de ore pe zi. Toate cele trei clădiri aveau urgent nevoie să fie zugrăvite. Billie oftă în timp ce-şi parcă maşina pe şosea şi se uită la oraşul ce urma să-i fie casă în următorii câțiva ani. Uite de ce îşi petrecuse ea ultimii doisprezece ani în colegiu şi în facultatea de medicină. Uite de ce

tatăl ei avusese două slujbe în acelaşi timp şi mama ei curăţase casele altora şi de ce Biilie însăşi se luptase să-şi păstreze notele pentru bursă şi să mai şi lucreze cu jumătate de normă, de asemenea. Când banii s-au isprăvit, ea făcuse apei la un împrumut guvernamental. Un act disperat, dar, în acel moment, ar fi împrumutat bani şi de la K.G.B.Ea era prima din familia Foster care absolvise un colegiu, fără să mai vorbim de facultatea de medicină, în timp ce-şi trecea peria prin părul negru şi-şi aranja machiajul, Billie le era recunoscătoare celor din familie că nu erau acolo să-i vadă dezamăgirea.

Venise vremea să-i înapoieze împrumutul unchiului Sam.

Sora Naomi Bradshaw părea că fusese sufocată de costumul din poliester alb ce-i servea drept uniformă. În timp ce o fixa pe Billie prin ochelarii cu ramă de os ce contrastau violent cu parul ei roşu-portocaliu tapat, nu se obosi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Dumneavoastră sunteți doctor Billie Foster, zise ea. Dar sunteți femeie! spuse asta că şi când ar fi fost vorba de o boală incurabilă. Doctorul Barnaby ştie? întrebă, apoi, turui mai departe înainte ca Billie să poată răspunde. Nu, nu se poate să ştie. Mi-ar fi spus şi mie.

Billie se mişcă jenată în timp ce femeia o analiza cu o curiozitate care ar fi putut fi folosită chiar la studierea unui nou tip de gripă.

— Apropo, unde este doctorul Barnaby? întrebă Billie, ridicând din umeri, încercând să scape de amorţeala căpătată în urma atâtor ore petrecute într-o maşină proiectată mai degrabă pentru a fi

mai mult practică decât confortabilă.

— La pescuit. Doctorul Barnaby merge la pescuit în fiecare luni.

— Şi cine are grijă de pacienţi?

— Pacienţii nu vin în ziua de pescuit a doctorului Barnaby. Femeia spuse asta cu un aer indiferent care sugera totodată că pescuitul în ziua de luni avea tot atâta importanţă ca şi Porunca Biblică ce comanda odihna în ziua de duminică.

Billie aprobă ca şi când ar fi înţeles perfect.

— Ştiu că o să vi se pară o întrebare prostească, dar ce se întâmplă dacă vine o urgenţă?

— Are grijă Shorty Robbins de la sectorul incendii. El este paramedicul nostru.

— Înţeleg. Billie se uită împrejur la sala de aşteptare goală în care se afla un televizor alb-negru deschis pentru spectacolul lui Oprah Winfrey. În cele din urmă, se uită la soră, zâmbind.

— Poate că aţi putea să mă îndrumaţi spre casa unde voi locul, zise.Aş dori să mă spăl.

— Veniţi cu mine. Sora Bradshow se ridică şi-i făcu semn lui Billie s-o urmeze.

Pantofii ei făceau zgomote înfundate pe podeaua acoperită cu linoleum şi coapsele i se frecau la fiecare pas. O conduse pe Billie în spatele clădirii şi deschise o uşă.

— Asta este. Billie fu profund dezamăgită la vederea clădirii cu două nivele.

— Arată ca un garaj.

— Asta şi este. Ţineam ambulanţa aici înainte să vină Shorty. E un apartament la etaj. Nu e grozav dar te fereşte de frig iarna şi de ţânţari vara. Se opri pentru a-şi îndesa mai bine o agrafă în părul

în care multe alte agrafe, uitate de mult, se iveau în toate direcţiile.

— Frigiderul e plin. Imediat ce au aflat că sunteți pe drum, oamenii s-au apucat să pregătească cele necesare. Aveţi o privelişte drăguţă de pe terasa din spate. Râul Suwannee curge foarte aproape de treptele casei.

— E drăguţ, zise Billie, încercând să arate un pic de entuziasm faţă de toate acestea.

— De ce nu vă duceţi să vă uitaţi? Vă sun dacă se întâmplă ceva. Dar, mai mult ca sigur, nu va veni nimeni pentru că azi e luni. Oricum, peste o oră închidem.

— Cine-i de gardă la noapte?

— Doctorul Barnaby o să facă de gardă până o să vă familiarizaţi cu locul. A zis că-i pare rău că aţi venit în ziua lui de pescuit. Sigur, asta a fost

Înainte să afle că sunteți femeie. Nu ştiu ce figură o să facă atunci când va afla.

— Spune-i să dea el banii înapoi guvernului Statelor Unite, murmură Billie în drum spre ieşire. O să mă suporte în următorii doi ani, indiferent dacă-i place sau nu.

Câteva minute mai târziu Billie analiza dezamăgită micuţul apartament cu trei camere ce urma să-i fie casă. Mobila era o adunătură nepotrivită de piese uzate cu huse înflorate tocite şi rafie învechită. Îşi înclină capul cu tristeţe gândindu-se la toate apartamentele de acest fel în care locuise de-a lungul anilor pentru a-şi putea continua studiile. Într-o zi se va uita în urmă şi va râde. Într-o zi când îşi va putea permite un locşor drăguţ, numai al ei şi când se va putea achita faţă de părinţii ei pentru toată munca lor epuizantă şi

pentru toată dragostea lor. Într-o zi, când îşi va putea cumpăra o rochie nouă şi nu va trebui să se simtă vinovată din cauza asta. Spera că nu va trebui să aştepte mult timp ziua aceea.

Billie nu era sigură în ce moment se oprise vechiul aparat de aer condiţionat din dormitorul ei. Se trezise târziu în noapte într-o căldură înăbuşitoare, cu pijamalele atârnându-i pe corpul umed. Aprinsese lampa şi încercase să-şi dea seama ce se întâmplase cu aparatul din fereastră, dar ar fi putut la fel de bine să analizeze motorul unui Boeing 747. Nu avea înclinaţii de reparator. Douăzeci de minute mai târziu, Billie reuşise să deschidă o singură fereastră în tot apartamentul.

Celelalte se lipiseră atunci când au fost vopsite, transpirația îi luneca printre sâni. Găsise un suc în frigider, descuiase uşa şi păşise afară în aerul nopţii.

Era lună plină şi lumina ei transformase râul din spatele casei sale într-o fâșie îngustă de argint. O adiere uşoară foşni frunzele unui ulm uriaş, răcorind obrajii înfierbântaţi ai lui Billie şi aducând cu ea aroma gardeniilor. Se aşează pe treapta de sus ascultând mulţimea de greieraşi. În depărtare i se păru că aude râsul unei femei. Billie părăsi treptele un pic mai târziu şi oftă din adâncul sufletului când tălpile i se afundară în iarba bogată şi răcoroasă. Se apropie de râu, recunoscătoare lunii strălucitoare pentru că îi lumina calea. În copilărie iubise viaţa în aer liber, jucându-se cu fratele ei care o învăţase să înoate şi să se caţere în copaci şi să-şi încerce puterea braţului. Asta fusese înainte de a intra la liceu, înainte ca Billie să se hotărască să devină medic.

Nevoia de note mari pentru a-şi păstra bursa îi lăsase puţin timp pentru viaţa în aer liber sau pentru orice altceva.

Billie se opri brusc auzind din nou râsul acela, un sunet ascuţit urmat, de data asta de un chicotit bărbătesc. Intrigată, Billie porni în direcţia sunetelor, călcând cu grijă pe malul nisipos.

Îi văzu, câteva clipe mai târziu, stând pe malul celălalt al apei. Femeia era înaltă şi blondă, cu un păr ce-i cădea în bucle mari pe spate. Se mişca ireal, ca într-o poveste cu zâne. Bărbatul era înveşmântat în umbre. Billie se apropie mai mult.

Era la mai puţin de cincizeci de picioare de ei când îşi dădu seama că femeia era dezbrăcată. Billie făcu un pas înapoi, realizând subit că dăduse peste doi înotători în pielea goală. Se întoarse să plece când bărbatul ieşi din umbră.

Era diferit de tot ce văzuse ea vreodată, înalt şi drept ca brazii înalţi ce străjuiau plaja. Era masiv şi puternic iar pielea sa goală avea culoarea nucilor braziliene.

Stând pe celălalt mal al râului, Billie putu să vadă nestingherită pieptul lui lat, acoperit cu păr aspru, abdomenul plat şi coapsele musculoase. A simţit că-i arde faţa atunci când privirea ei stăruitoare a alunecat spre locul de îmbinare al picioarelor şi a zărit un smoc de păr negru înconjurându-i sexul. Era erect.La vederea acestuia îşi ţinu respiraţia.

Billie făcu un alt pas înapoi. Era evident la ce se gândea bărbatul după felul cum o privea pe partenera sa. În următoarele cinci minute vor face dragoste. Ea nu mai avea nimic de făcut acolo. Cu toate acestea era captivată de frumuseţea aceea

întunecată. Încercă să se convingă pe sine ea admiraţia ei era strict profesională şi bazată pe faptul că văzuse atât de multe corpuri neîngrijite ea nu putea să nu aprecieze unul atât de frumos ca cel din faţa ei.Pe cine păcălea? Nu avea niciun gând profesional în momentul acela. Se încălzise numai privindu-l.

Tufişul din faţa ei se mişcă şi Billie îngheţă. O veveriţă, probabil, îşi zise. Dar ceva sări şi ateriza pe piciorul ei gol. Ţipă îngrozită şi sunetul zdruncină tăcerea. Făcu un pas înapoi, îşi pierdu echilibrul şi ateriza cu graţia unei femele de hipopotam însărcinată într-un tufiş de mure sălbatice.

Pe celălalt mal al râului, bărbatul îşi ridică privirea. În ciuda eforturilor sale de a se ascunde, Billie ştia că pijamaua ei albă o dădea de gol. Se ridică şi o rupse la fugă. Nu se opri decât când se află în siguranţa apartamentului său. Baricadase uşa şi apoi se sprijinise de ea ca să-şi tragă răsuflarea. Ce se întâmplase cu ea? Aproape că văzuse doi străini făcând dragoste. Trecuse ceva timp până se urcase în sfârşit în pat încercând să adoarmă.

CAPITOLUL 2

Doctorul Eustace Barnaby se uită la micuţa brunetă prin ochelarii cu ramă metalică, studiind-o cu acelaşi entuziasm cu care ar fi analizat o pată neagră pe iubitele sale tufe de trandafiri.

— Deci tu ești noua doctoriță. Vocea lui era plată ca aluatul nedospit. Billie îi zâmbi cât putu mai bine și îi întinse mâna.

— Billie Foster, se recomandă ea. Bătrânul doctor se întoarse să-și reia însemnările pe fișa

unui pacient, ignorând-o atât pe ea cât şi mâna ei întinsă.

— Nu pari nici că ai fi terminat liceul, ce să mai vorbim de facultatea de medicină.

Şi nimeni nu a pomenit nimic de faptul că eşti femeie.

Billie îşi încrucişa braţele şi se uită la bătrânul subţire şi cărunt ce părea atât de hotărât să nu-i placă de ea. Nu intenţiona să-i facă viaţa mai uşoară.

— Am douăzeci şi opt de ani, zise uimită că toţi o luau drept un copil. Patru ani de şedere într-un spital renumit îi lăsaseră puţin timp pentru răsfăţ. Sunt sigură că această informaţie se află în actele mele, adăugă ea.

— Ei bine, dacă îţi închipui că urmează să valsezi în clinica mea şi să-mi tratezi pacienţii ca şi cum ar fi ai tăi, te înşeli. Billie înţelese că urma să facă exact acest lucru. Bătrânul doctor trecuse binişor de vârsta pensionării şi oamenii din oraş căutau cu disperare un medic nou. Cel puţin asta aflase ea. Acum, doctorul Barnaby îi spunea ceva cu totul diferit.

— Atunci poate că ar trebui să-mi spuneţi de ce mă aflu aici, zise în cele din urmă.

O privi lung şi sever.

— Nu am nici cea mai vagă idee, zise el în timp ce ieşea din cameră. Trânti uşa în urma sa. Billie o examina pe femeia din faţa sa şi dădu din cap cu tristeţe.

— Doamnă Miller, sunt sigură că ăsta-i cel mai grav caz de infecţie cu o plantă otrăvitoare pe care l-am văzut vreodată. De când sunteți în starea asta?

Femeia de pe patul de consultaţie clipi din ochii roşii şi umflaţi.

— De câteva săptămâni. Eu şi soţul meu am început să curăţăm o bucată de pământ de buruieni, acum două săptămâni. Avem de gând să ne construim acolo o casă.

Se opri şi privi dârele de pe pielea ei. Nu înţeleg, doamnă doctor. Am fost atât de precauţi şi am purtat mănuşi şi mâneci lungi. Nu pot să-mi imaginez cum m-am infectat. Billie dădu din cap cu compasiune.

— Vă voi face o injecţie care va opri mâncărimea imediat, zise, scriind în fişa pacientei în timp ce vorbea. Vă voi scrie şi o reţetă. Trebuie să-mi urmaţi indicaţiile şi… Billie fu întreruptă de o bătaie scurtă în uşă. Doctorul Barnaby îşi strecură capul înăuntru şi-i zâmbi femeii de pe patul de consultaţie.

— Am aflat că avem un caz grav de infecţie în cabinetul unu, zise.

Doamna Miller îi zâmbi bătrânului doctor şi îşi desfăcu braţele ca să poată constata el însuşi.

— Credeţi-mă, domnule doctor, e grav. Doctorul Barnaby păşi în cabinet şi închise uşa în urma sa..

— Cara, tu şi cu Ben sunteți destul de mari ca să vă mai tăvăliţi prin pădure.

Femeia roşi.

— Am curăţat o bucată de pământ. Doctorul se încruntă din sprâncenele stufoase:

— Şi aţi purtat mănuşi, nu-i aşa? Ea aprobă.

— Fără să mai punem la socoteală că aveam mănuşi lungi şi pantaloni.

— Şi ce faceţi voi cu buruienile?

— Le ardem.

— Da, asta este. Billie, care tăcuse până în acel moment, se apropie.

— Vreţi să spuneţi că s-a infectat de la fum?

— De ce credeţi că are ochii aşa de umflaţi, doamnă doctor? zise, făcând ca ultimul cuvânt să nune ca cele din trei litere pe care-l găsim adesea pe pereţii toaletelor.

Sau aţi omis acest lucru? îi smulse lui Billie reţeta din mână.

— Ce i-ai prescris? O, Doamne, doar nu ai de gând să-i dai asta.

Rupse reţeta în bucăţele şi o aruncă la coş. Billie se uită la el cu neîncredere.

— Cum crezi că-şi vor putea construi oamenii ăştia o casă dacă trebuie să-şi plătească reţetele? întrebă el. Dar nu aşteptă un răspuns. În schimb, se întoarse către pacientă.

— Trebuie s-o scuzi pe doamna doctor Foster, zise. E obişnuită să facă totul ca la carte. Îşi dădu ochii peste cap ca şi cum nu putea să-şi imagineze că a avut atâta ghinion să-i sosească în propria clinică o asemenea nulitate.

Billie se simţi într-adevăr jignită dar hotărî să nu riposteze în faţa pacientei.

— Ce sugeraţi domnule doctor? întrebă pe un ton profesional.

— Sare de masă.

— Sare de masă?

— Sigur. Se întoarse către doamna Miller.

— Trebuie să faci câteva băi cu sare de masă, în fiecare zi, Cara. Aruncă nişte sare în apa din cadă şi amestecă. Apoi, după ce ieşi, te ungi cu vaselină. O să-ţi murdărească cearşafurile, dar îţi promit că mâncărimile vor dispărea. Întotdeauna

sarea anihilează infecţia.

— Mulţumesc, domnule doctor, zise femeia, evident grăbită să ajungă acasă şi să-i urmeze sfatul. Billie aşteptă ca doamna Miller să iasă din cabinet înainte de a discuta cu bătrânul doctor.

— Aş dori să avem o discuţie, zise înainte ca el să plece.

— Să fie scurtă. Am pacienţi.

— Nu aveţi niciun drept să intraţi în acest cabinet în timp ce eu consult şi să-mi schimbaţi indicaţiile. Două sprâncene stufoase se ridicară spre fruntea doctorului.

— Eu sunt medicul responsabil aici şi pot să fac ce naiba poftesc. Mai mult, tu nu ştii nimic despre medicina adevărată. Tot ceea ce ştii vine numai din manuale.

Am făcut practică la *Richmond General*, răspunse. Unul din cele mai mari spitale din Statul Virginia.Ca să nu mai vorbim că e cea mai bună clinică de tratare a rănilor. Cred că asta spune ceva.

Aici nu-i *Richmond,* zise, şi majoritatea oamenilor de prin părţile astea sunt simpli ţesători. Nu pot să-şi permită doctoriile astea fanteziste. Nu atunci când au o alternativă mai ieftină. Se opri să respire. Demult, când am început să practic medicina, oamenii aveau şi mai puţini bani decât acum. Nici nu mai ţin minte de câte ori am venit acasă cu sacoşa plină cu verze roşii pentru a trata o răceală.

Odată am asistat la naşterea unui copil şi am fost recompensat cu un câine de vânătoare. Billie ştia că bătrânul doctor nu avea dreptate.

— Nu sunt sigură ce ar crede *Asociaţia*

Medicilor Americani despre metodele dumneavoastră, dar eu sunt totdeauna dornică să învăţ lucruri noi. Dar să nu vă aşteptaţi să tratez oamenii cu apă îndulcită şi cu frunze de tutun.

Trântitul unei uşi o trezi. Billie se răsuci în pat şi privi în întuneric.Pe un scaun din apropiere ventilatorul ei răcorea aerul suficient ca să se simtă acceptabil în această cameră. Se ridică, privi spre ceasul deşteptător şi văzu că era aproape două noaptea. Se auziră din nou nişte lovituri. Cineva bătea la uşa ei. Sări din pat şi bâigui după întrerupător. Treizeci de secunde mai târziu, Biliie deschise fereastra de la uşă şi se pomeni în faţa unei femei blonde. Îi păru vag cunoscută dar nu avu timp să stea şi să se gândească unde o mai văzuse.

— Dumneavoastră sunteţi noul nostru medic? întrebă femeia de pe cealaltă parte a gemuleţului. Billie descuie uşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Prietenul meu e rănit. Cineva i-a spart o sticlă de whisky în cap. Sângerează mult.

— L-aţi căutat pe doctorul Barnaby?

— N-am avut timp. Eram chiar în capul străzii când s-a întâmplat, aşa că am venit direct la clinică. Billie smulse o cheie ce atârna lângă uşă.

— Poţi să-l duci pe prietenul tău în sala de aşteptare? Expresia de pe faţa femeii arăta îndoiala.

— Pot să încerc.

— Voi fi acolo în două minute. Fără a mai pierde vremea, Billie se năpusti în dormitor, apucă primul lucru ce-i ieşi în cale, o pereche de

pantaloni scurţi şi un tricou ponosit. O să-şi pună un halat la clinică. Îşi îndesă picioarele în nişte adidaşi uzaţi şi ieşi, încercând să-și aranjeze părul cu degetele. Zbură pe uşă şi coborî scările în viteză. Puţin mai târziu, aprindea luminile în clinică. Deschise uşa de la intrare şi îngheţă când văzu femeia ce încerca să-l ajute pe rănit să urce treptele. Văzându-i împreună, îi recunoscu imediat pe femeia şi bărbatul de la râu. Billie stătu câteva secunde, amintindu-şi cum îi privise printre copaci. Se îmbujoră la acest gând.

— Nenorocitul! Sângerează ca un porc înjunghiat. Billie tresări la auzul vocii lui.

Părea puternic pe malul râului, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru o întâlnire atât de apropiată. El înainta cu un aer impunător de încredere în sine chiar dacă sângele îi țâșnea de pe frunte.

— Nu mai striga, scumpule, îi spuse femeia încercând să ţină un prosop pe rană. O să trezeşti toţi vecinii!

Billie trecu la acţiune în momentul când îi văzu rana adâncă, enervată pe ea însăşi pentru că se lăsase luată de emoţii. Bărbatul putea să moară în timp ce ea se holba la el ca o şcolăriţă căreia i se urcaseră hormonii la cap.

— Pe aici, vă rog, zise recăpătându-şi în cele din urmă tonul profesional necesar în asemenea situaţii.

— Tu cine mai eşti? întrebă el, oprindu-se din înjurături, fără a părea câtuşi de puţin curios. Billie îi întâlni privirea mirându-se de faptul că fusese sigură că ochii lui erau negri ca smoala. Părul negru îi strălucea cu irizări albastre în

lumina neonului. Barba nerasă îi dădea un aer de vagabond. Mirosea a whisky.

— Eu sunt doctor Foster, zise. Trebuie să te ducem în cabinetul din spate.

Cu toate că urmă o ploaie de înjurături şi bombăneli, bărbatul îi urmă instrucţiunile.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise Billie de îndată ce ajunseră în sala de consultaţie. Bărbatul continua să amenințe şi să înjure în legătură cu răzbunarea faţă de persoana vinovată de rănirea lui. Billie observă privirea furioasă din ochii lui şi fu bucuroasă că nu ea lansase lovitura de grație.

Blonda nu scăpă ocazia să explice.Ne distram destul de bine, luasem o băutură în *Cypress Lounge* când doi bădărani s-au luat la bătaie din cauză că doreau să asculte cântece diferite la tonomat. Parcă înnebuniseră cu toţii. Noi eram aproape de uşă când cineva i-a azvârlit o sticlă în cap.

— Ajută-mă să-l pun pe pat, zise Billie, descoperind apoi că nu era o sarcină tocmai ușoară. Avea peste 1,80 în şi cântărea aproape o sută de kilograme. În cele din urmă au reuşit. Bărbatul o privea curios pe Billie, ochii lui observând părul în neorânduială şi faţa ei îmbujorată. Era evident că o sculaseră din somn.

— Nu semeni cu niciun doctor pe care l-am văzut vreodată, zise el observându-i tricoul și pantalonii scurţi. Billie îi întâlni privirea. Se uita foarte atent. Atunci îşi dădu seama că uitase să-şi pună halatul. Tricoul se subțiase de atâtea spălări şi sfârcurile sânilor i se întăriseră chiar în momentul în care el păşise în camera rece. Billie întinse mâna după unul din halatele ce atârnau pe

uşă şi-l trase repede peste cap.

— Te cunosc de undeva? întrebă el. Ea se opri brusc. Simţi încă o dată cum i se urcă sângele în obraz.

— Nu, nu ne-am cunoscut. Acum, te rog trebuie să stai nemişcat. Dădu la o parte prosopul de pe capul lui şi se uită la rană. Tăietura de la baza părului era adâncă.

— Doamne! Blonda părea gata să leşine. Cred că voi aştepta afara. Într-o clipă, ea fu de parte cealaltă a uşii. Bărbatul râse uşor.

— Trebuie să fie grav. Billie curăţă rana.

— Nu e chiar aşa de grav. Numai că nu cred că prietena ta se dă în vânt după atâta sânge.

— Nu e prietena mea. E iubita tatălui meu. Billie ridică privirea.

— Înţeleg. Privirea lui era pătrunzătoare.

— Sunt sigur de asta.

— Cred că trebuie să-ţi cos rana, domnule…

— Nu.

— Tăietura e foarte adâncă şi… El scutură din cap.

— N-am timp de asta. Sunt grăbit.

— Da, sigur, zise ea printre dinți. Mai sunt doar câteva cârciumi deschise la ora asta.

Bineînţeles, ea nu avea niciun drept să-l mustre, dar era nervoasă. O trăseseră din pat la această oră inumană şi acum nu dorea să colaboreze.

O clipă, fața i se însenină şi chiar păru amuzat.

— Ce fel de medic eşti?

— Sunt medic generalist.

— Ai de gând să rămâi aici mai mult timp?

— Destul de mult ca să-ți tratez rana, zise hotărâtă să nu-i dea prea multe amănunte. Încă o

zi ca cea petrecută cu doctorul Barnaby şi nu va mai fi în stare să spună ce va face.

— Să revenim la cusătură. Se certară câteva minute. În cele din urmă renunţă ea. Un pansament local va rezolva probabil problema. Începu să lucreze. Faţa lui era fierbinte, în ciuda frigului din cameră. Îi urmărea fiecare mişcare, cu ochii lui negri, curioşi şi neliniştiți.Au fost cele mai grele cinci minute din viaţa ei şi Billie nu a răsuflat uşurată decât în momentul când s-a îndreptat spre chiuvetă să se spele pe mâini. Încă îi mai simţea privirea urmărind-o.

— Ţi-am pus un pansament local, zise ea. Te trimit acasă cu tifon şi cu instrucţiuni pentru a-ţi putea schimba singur pansamentul. Îţi sugerez să treci pe la doctorul Barnaby peste câteva zile să te consulte din nou.

— Mai bine trec pe la tine. Lui Billie aproape că-i scăpă tifonul din mână. Flirta cu ea. Îl ignoră.

— Am nevoie de nişte informaţii înainte să poţi pleca.

— Ce fel de informaţii?

— Nume, adresă, număr de telefon.

— Ai de gând să-mi dai o întâlnire? Privirea pe care i-o aruncă, îl făcu să râdă.

Uite, îmi pare rău că ţi-am făcut atâtea necazuri. Numai că… nu prea îmi pasă de doctori.

— Atunci suntem chit. Nici mie nu-mi pasă de oamenii care se bat prin berării.

El râse uşor, coborî de pe pat cu o mişcare fluidă şi se apropie de ea.

— Ştii ce, eşti destul de isteaţă pentru cât eşti de micuţă. Era din nou mult prea aproape. Dar acum era o diferenţă faţă de când stătea pe pat şi

o aştepta să-i îngrijească rana. Acum îşi aduse aminte cât de mare este ei. O depăşea cu mai mult de treizeci de centimetri pe ea care avea cam un metru şaizeci, i se păru că sala de consultaţii s-a micşorat. Billie făcu un pas înapoi şi şoldurile ei se lipiră de peretele cabinetului. Nu avea scăpare.

— Poţi să completezi asta în sala de aşteptare, zise, întinzându-i un formular pentru a fi completat cu datele personale.

Ea dorea cu disperare să mărească spaţiul dintre ei. El luă formularul şi-l puse pe biroul din spatele ei. În momentul în care braţul lui i l-a atins pe al ei, Billie a simţit o înţepătură mai jos de talie. El îşi căută portofelul în buzunarul de la spate.

— Asta-i pentru nota mea de plată, zise punând o hârtie de o sută de dolari pe birou. Billie se uită înapoi, fără a scoate niciun cuvânt, conştientă de fiecare mişcare. Deodată i se păru că nu mai are aer în plămâni. Trase adânc aer în piept şi i se păru că aude ecoul inspiraţiei sale în cabinet. El zâmbi ca şi cum stânjeneala ei i se părea amuzantă; apoi, înainte ca ea să-şi dea seama, îşi plecă faţa şi îi atinse buzele cu ale sale. Inima ei se opri un moment.

În cele din urmă el întrerupse sărutul.

— Mulţumesc, doamnă doctor. Vă rămân îndatorat.

Billie era mult prea tulburată ca să-l conducă. Se simţea ca şi cum întregul ei sistem nervos fusese scurtcircuitat. Îl auzi cum o trezeşte pe femeia din camera de alături, îi auzi plecând pe uşa din faţă. Tremurând din cap până-n picioare,

Billie închise luminile şi încuie uşa. Putea încă

să-i simtă sărutul când se urcă în pat, câteva minute mai târziu. Apoi şi-a dat seama. Nu avea nici cea mai mică idee cine era el.

CAPITOLUL 3

— Cum adică nu i-ai luat numele? întrebă doctorul Barnaby, când Billie îi spuse despre mica urgenţă din timpul nopţii.

— L-am întrebat de două ori. Ce trebuia să fac, să mă lupt cu el ca să aflu?

— De ce nu am fost chemat?

— Nu a fost timp. Sângera foarte tare.

— Aşa că l-ai cusut şi l-ai lăsat să plece.

— A refuzat să fie cusut, l-am pus în schimb un pansament local.

Faţa bătrânului doctor deveni stacojie.

— Nu ţi-a trecut prin cap să-i faci o radiografie?

— Mi-a trecut prin cap dar nu am considerat că era necesar. Şi ştiu că vă enervaţi dacă le recomand pacienţilor dumneavoastră ceva de care nu au într-adevăr nevoie. O privi indiferent.

— Îţi dai seama că putem fi implicaţi într-un proces? Billie se uită atentă la el un moment. Instinctul îi spunea că bătrânul doctor i-ar fi fost mulţumit, indiferent ce ar fi făcut ea pentru pacient. Nu avusese nicio importanţă că ea făcuse practică la o cameră de urgenţe unde rănile împuşcate şi accidentele de automobil erau ceva obişnuit, unde fusese obligată să ia adesea hotărâri pe viaţă şi pe moarte.

Pur şi simplu asta nu însemna nimic.

— Cineva i-a spart o sticlă de whisky în cap, zise, încercând să pară calmă şi rece. A fost o rană superficială. Pacientul era vioi şi nu avea probleme cu vederea. Nu putea fi o fractură.

— Dar nu ştii sigur. În niciun caz, fără o radiografie. Lui Billie i se făcu frică să nu-i plesnească bătrânului doctor vreun vas din cauza agitaţiei.

— Ce doriţi să fac, domnule doctor?

— Găseşte-l. Adu-l înapoi să-l consult eu aşa cum se cuvine. Aşa cum ar fi trebuit s-o faci tu.

— Cum credeţi că-l pot găsi când nici măcar nu ştiu cum îl cheamă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Asta-i treaba dumitale, doamnă doctor. Billie îl privi cum iese din cameră.

Niciodată nu se simțise mai confuză sau mai nedreptăţită în toată viața ei.

Niciodată nu putea face bine vreun amărât de lucru atâta vreme cât se amesteca şi bătrânul doctor. Respiră adânc, chiar în momentul în care sora Bradshaw îşi făcu apariţia.

— Nu m-am putut abţine să nu aud totul, zise. Sunt sigură că a auzit toată sala de aşteptare. Billie era hotărâtă să nu-l lase pe bătrân să câștige toate bătăliile. Nu era primul doctor dificil cu care avea de-a face.

— Cum aş putea să găsesc un om dacă nu-i ştiu nici numele, nici adresa? zise.

Sora Bradshaw se apropie.

— Încercaţi la fabrică, *Ţesătoria Buford*. Jumătate din oamenii oraşului lucrează acolo. Cred că ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l puteţi face.

Ţesătoria se afla la marginea oraşului, o clădire extinsă, cu trei nivele, care făcea tot felul de materiale şi oferea sute de locuri de muncă. Billie fu impresionată, nu numai de mărimea acesteia dar şi de felul cum era îngrijită. Se aşteptase la tot

ce putea fi mai rău, la o clădire dărăpănată cu facilităţi nepotrivite şi cu condiţii proaste de muncă. Această fabrică, cu exteriorul zugrăvit de curând, cu terenurile perfect îngrijite nu se conforma deloc aşteptărilor sale. Garda de la poarta principală i-a dat un permis de vizitator şi i-a indicat direcţia birourilor administraţiei.

— Directorul care se ocupă de personal e în vacanță, îi zise o secretară elegant îmbrăcată.

— Dar vă va primi directorul fabricii în schimb. Bill Crenshaw, un bărbat cărunt, îmbrăcat într-un costum, reiat, o primi pe Billie cu căldură şi se purtă ca şi când ar fi avut ore întregi la dispoziţie pentru a o asculta.

— Am auzit că avem un medic nou în oraş, zise, după ce o conduse în biroul său şi insistase să servească o cafea. Trebuie să recunosc că tu eşti mult mai plăcută la vedere decât doctorul Barnaby. Deci, cu ce te pot ajuta?

Billie îi povesti despre bărbatul pe care-l tratase în noaptea precedentă, spunând însă că fusese o rană superficială la cap. Omise faptul că mirosea a whisky şi că dobândise rana într-o încăierare ia bar. Nu ar fi vrut pentru nimic în lume ca cineva să fie concediat, dacă bărbatul ar fi lucrat într-adevăr acolo.

— A plecat şi nu am aflat cum îl cheamă, adăugă ea. Nu cred că se află în pericol, dar domnul doctor Barnaby vrea să se uite şi el la rană, pentru orice eventualitate.

— Cum arăta bărbatul?

— Înalt. Aproape un metru şi optzeci. Păr şi ochi negri. Era o descriere reală dar nu pusese la socoteală câteva din trăsăturile cele mai frumoase

ale bărbatului: umerii laţi, pieptul masiv, coapsele acelea puternice. Însă nu putuse să-i spună lui Bill Crenshaw cum îi stătea cămaşa pe pieptul acela, cum o ispitiseră blugii lui strimţi, cum prezenţa lui în cabinet o făcuse să uite de îndatoririle profesionale şi să se gândească la clipe senzuale. Şi, cu siguranță nu-i putea spune de sărut şi că-l văzuse gol goluț cu douăzeci şi patru de ore înainte.

— Are fruntea bandajată, zise în schimb. Bill Crenshaw luă notă de descrierea ei.

— Am să fiu foarte atent, promise, apoi se opri şi păru îmbujorat. Nu e în pericol, nu-i aşa?

— O, nu. Vrem numai să obţinem nişte informaţii pentru formularele noastre.

Păru uşurat.

— Asta-i o afacere de familie, zise, şi ne păstrăm standardele ridicate. Noi nu angajăm haimanale. Înghiţi ultima picătură de cafea şi îi oferi şi ei o altă ceaşcă.

Billie refuză.

— Trebuie să mă întorc la clinică, zise, gândindu-se că doctorul Barnaby avusese suficient timp să schimbe lacătele de la uşi. Nu va fi foarte încântat să afle că ea era încă departe de a descoperi identitatea pacientului fantomă. Se ridică.

— Vă mulţumesc pentru că m-ați primit. Se ridică şi el.

— N-ai pentru ce. Îmi pare rău că nu te pot ajuta, dar le voi spune cu siguranţă supraveghetorilor din fabrică şi le voi cere să verifice. În acelaşi timp, spune-i doctorului Barnaby că am spus eu să aibă mare grijă de tine.

Oraşul ăsta are nevoie de un medic nou. Billie zâmbi şi îi mulţumi. Era plăcut să vezi o faţă prietenoasă.

— Sigur că am să-i spun, promise ea. Billie încă mai zâmbea când ieşi în grabă din clădire o clipă mai târziu. Se simţea mai optimistă acum că întâlnise pe cineva care nu bombănea din cauză că se afla ea acolo. Poate că încă mai era o speranţă. Se îndreptă spre parcare, apoi se opri să lase un *Corvette* negru să treacă în viteză pe lângă ea. Nu putu să nu se mire de cum erau plătiţi textiliştii încât puteau să-şi permită o asemenea maşină. Poate că îşi greşise cariera, se gândi în timp ce descuia uşa propriei sale tinichele şi se urca în ea. Lăsă fereastra în jos, băgă cheia în contact, apoi tresări speriată când cineva se aplecă înăuntru.

Puse mâna pe piept ca şi cum s-ar fi speriat un pic, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era el!

— Să fiu al naibii dacă nu e drăguţa noastră doctoriţă. Îmi pare rău că v-am speriat, doamnă doctor, adăugă cu un surâs. Oamenii care se sperie aşa uşor au de obicei conştiinţa încărcată. De data asta era proaspăt bărbierit şi mirosea a săpun şi a after shave. Părul lui era umed şi pieptănat pe spate din cauza bandajului alb de pe frunte.

— Pe tine te căutam, îi spuse Billie. Noaptea trecută ai plecat fără să-ți laşi numele şi adresa. Râse cu toată gura, arătându-şi dinții care erau la fel de frumoşi și simetrici ca şi restul feței.

— Ţi-a fost teamă că nu mă mai vezi, nu? Nu te teme, ţi-am lăsat timp să te obişnuieşti, înainte să te invit în oraş. N-am vrut să par peste măsură de nerăbdător. Billie oftă cu exasperare. Era într-

adevăr un tip arogant.

— Ascultă, n-am timp de joacă, domnule…

— Prietenii îmi spun Cord. Eu cum să-ţi spun ţie?

— Doamna doctor Foster va fi perfect. El zâmbi amuzat.

— Doctorul Barnaby vrea să te vadă la cabinet imediat, zise. E îngrijorat că nu ţi-am făcut o radiografie azi-noapte.

— Ţi-a făcut necazuri, nu-i aşa?

— N-am spus asta.

— Probabil că ți-a făcut. Altfel n-ai fi alergat aici să mă cauţi. Se opri. Sau poate că, la urma urmelor n-are nicio legătură cu bătrânul. Poate că ţi-a plăcut atât de mult sărutul acela încât te-ai întors pentru un supliment.Ar putea să semene cu ce ai văzut pe malul râului şi… I se aprinse faţa. Învârti cheia în contact.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. El se aplecă mai mult spre ea şi o privi atât de intens încât o făcu să tresară.

— Tu ai fost pe malul râului acum două nopţi. Continuă să o fixeze şi când vorbi din nou, vocea lui părea mai profundă. Cum se face că ai plecat așa grăbită? întrebă. Tocmai mă excitam la ideea că sunt privit. Billie simţea cum îi arde faţa.

Porni maşina cu mâini tremurătoare.

— Ai luat-o pe arătură, domnule, zise. Nu-mi pasă dacă ţi-ai pierdut creierii din cauza găurii din cap, eu îmi fac numai meseria. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai apela numai la doctorul Barnaby de acum înainte.

— De ce să nu vin pe la ora prânzului să mă consulte bătrânul? sugeră, evident, indiferent față

de furia ei. Apoi putem merge împreună, tu şi cu mine să înfulecăm ceva. Billie aproape că izbucni tare în râs la auzul invitaţiei.

— Probabil că eşti nebun. El râse uşor.

— Asta-i un fapt cunoscut, zise. Dar încă mă ofer să te iau la prânz. Tu ai putea să faci şi mai urât decât mine, ştii.

— Ar trebui să iau parte la fiecare încăierare din berării, ca să-mi dau apoi seama de asta, nu-i aşa? El zâmbi. Zâmbetul lui era o ispitire a diavolului.

— Nu-ți place că înjur, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Și dacă aş fi ştiut că eşti aşa arogant, n-aş fi încercat să-ţi protejez slujba, acolo sus.

— Să-mi protejezi slujba?

— Nu i-am spus directorului cât de beat erai când ai venit la clinică azi-noapte şi nici că ai luat parte la încăierare. El ridică din umeri.

— Ăsta-i un motiv în plus să-ţi fac cinste la prânz.

— Mai degrabă aş mânca cu o râmă. Cu aceste cuvinte ea ridică geamul și ieși din parcare. Se depărtă, sperând că-l văzuse pentru ultima dată.

— De ce naiba nu mi-ai spus că rănitul nostru e Cordell Buford? o întrebă doctorul Barnaby în după-amiaza aceleiaşi zile. Billie care tocmai îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute tratând un copilaş furios, în vârstă de nouă luni de o infecţie a urechii, se uită la doctor cu o privire golită de orice semnificaţie.

— Poftim? Bărbatul care a venit aici noaptea trecută, zise.

— Ai vreo idee cine ar putea fi?

— Sigur că nu.

— Cordell Buford de la Ţesătoriile Buford. Tatăl lui e proprietarul la vreo jumătate de duzină de fabrici din tot sud-vestul Americii. Fără să mai vorbim de acest oraş.

— Cum poate fi cineva proprietarul unui oraş? întrebă Billie, aducându-şi aminte cât de îngrijorată fusese în legătură cu slujba lui Cordell Buford. Probabil că el se prăpădea de râs în acest moment.

— Sper că ai fost drăguţă cu el, zise doctorul Barnaby, fără a-i lua în seamă întrebarea. Te aşteaptă în cabinetul doi.

— Pe mine? îşi scutură capul. O, nu, nu faceţi asta. Nu mi-l lăsaţi pe cap pe acest om.

De altfel am un pacient cu dureri în gât care mă aşteaptă în cabinetul patru.

— Am eu grijă de durerile în gât, iar tu ai grijă de Cordell Buford. Te-a cerut pe tine în mod special, încercăm să le dăm celor din familia Buford tot ceea ce vor.

— De ce? întrebă, luptându-se cu imboldul de a se ridica imediat.

— Pentru că, fără ei, noi nu am fi avut o clinică, zise indiferent. Părăsi camera înainte ca ea să mai riposteze. Billie intră în cabinet câteva minute mai târziu, şi-l găsi pe Cord Buford citind o revistă.

— Bună ziua, doamnă doctor, zise zâmbind.

— Bună ziua, domnule Buford, zise şi ea cu o voce detaşată.

Nu dorea să-i dea satisfacţie şi să observe cât de stânjenită era. Lăsând la o parte faptul că era jenată pentru că-l confundase cu un muncitor când el, de fapt, era proprietarul chestiei ăleia ca și al altor lucruri numeroase.Ca şi când nu ar fi fost

deja destul de jenată, la toate acestea se mai adăuga şi faptul că el ştia că îl privise de pe malul râului în noaptea aceea. Dar era hotărâtă să treacă prin această încercare fără a mai adăuga nimic la numărul şi aşa destul de mare al umilinţelor ei.

— Cum vă mai simţiţi? întrebă cu o voce severă, impersonală, care sugeră ea nu are timp de discuţii suplimentare.

— Ca şi cum m-ar fi lovit cineva în cap cu o sticlă de whisky, zise. Ascultă, chestia asta o să mai dureze mult? Trebuie să mă întâlnesc cu cineva să luăm prânzul.

Billie ridică privirea de pe fişă şi-l văzu cum se uită la ceas ca şi când ar fi fost foarte grăbit, ca şi când i-ar fi făcut ei o mare favoare prin faptul că se află acolo.

Cum reuşise să întoarcă lucrurile în favoarea lui şi să o determine să între în defensivă? Şi ce tot vorbea despre prânz? Nu era obişnuit să fie refuzat şi crezuse că o să-i schimbe hotărârea şi, în cele din urmă, să accepte?

— Am zis că nu merg la niciun fel de prânz, îi reaminti. El ridică din umeri.

— Aşa că am invitat pe altcineva. Făcu o pauză. De ce… ți-ai schimbat hotărârea?

Tonul lui încrezător sugera că nu ar fi fost câtuşi de puțin surprins dacă ea ar fi făcut-o într-adevăr. Tipul era nesuferit. Billie îi aruncă o privire care ar fi înghețat şi flăcările iadului.

— Nu, nu mi-am schimbat hotărârea. Şi, în legătură cu întrebarea precedentă, nu intenționez să petrec cu tine mai mult timp decât este absolut necesar.

Îi zâmbi în loc de răspuns, şi Billie observă o satisfacţie în ochii lui. Reuşise să o aducă în pragul furiei. Putea să se prefacă indiferentă oricât ar fi dorit, dar el ştia că-i intrase sub piele. Ea zâmbi cu bunăvoinţă.La naiba, era hotărâtă să-l bată pe propriul lui teren.

— Sunt sigură că ai întâlniri importante de la care nu poți lipsi, îi zise sarcastic. Mai ales acum că s-au deschis şi barurile. Îl auzi râzând în timp ce ea se întoarse spre chiuvetă să-şi spele mâinile. Treaba asta îi luă mai mult timp decât de obicei pentru că se gândi cu groază la clipa când va trebui să-i schimbe pansamentul.

Să-l atingă.

— Tot ce vreau e să-ți curăţ rana - astfel încât să te poată consulta şi doctorul Barnaby. Nu ai avut ameţeli şi probleme cu vederea, nu-i aşa?

Îşi usca mâinile cu un prosop, se întoarse şi-l descoperi analizându-i picioarele.

— Am o vedere bună, doamnă doctor.

Se auzi o bătaie în uşă şi doctorul Barnaby intră. Billie nu mai fusese niciodată atât de fericită la vederea lui. Avea un pacient pe care ar fi fost înaintată să i-l încredinţeze. În acelaşi timp fu martora unei schimbări radicale în comportarea bătrânului doctor.

— Cord, băiatule! zise, salutându-l ca pe un fiu demult pierdut. Ce mai faci? Luă mâna tânărului şi i-o strânse cu entuziasm. Consultă rana de pe fruntea lui Cord.

Am auzit că ai avut un accident. Să nu-mi spui că un soţ gelos a pus în sfârşit mâna pe tine. Îi făcu şmechereşte cu ochiul. Cord părea uşor stingherit.

— Ştiţi că nu mă încurc cu femei măritate, domnule doctor, zise. O veţi determina pe doamna doctor să se gândească la cele mai urâte lucruri în legătură cu mine.

Tresări când doctorul Barnaby îi pipăi rana. Adevărul este că, după noaptea trecută, m-am hotărât să las baltă viaţa uşoară. Doctorul Barnaby se opri şi păru impresionat.

— Fără glumă?

— Fără. Am terminat cu distracţiile tinereţii, domnule doctor. Sunt prea bătrân pentru ele, dacă vreţi să fiu sincer. Billie trebui să se forţeze să nu izbucnească în râs la acest discurs.

— Felicitări, domnule Buford, zise. Pentru că aţi întors pagina. Zâmbetul pe care i-l adresă îi arătă că nu crezuse nicio vorbă din toate acestea. Acum, vă rog să mă scuzaţi, vă las în grija domnului doctor.

— Stai, zise. Billie se opri lângă uşă.

— Ascultă, îndrăznisem să sper că m-ai putea ajuta să-mi schimb stilul de viaţă.

— O, adică să-ţi spun de unde să citeşti primul capitol? Cord zâmbi, apoi se uită la doctorul Barnaby care, la rândul lui se uită îngrozit la Billie.

— Cred că mă place, domnule doctor. Doctorul Barnaby mârâi dar nu făcu niciun comentariu. Era clar că nu pricepea ce se întâmpla între cei doi. Cord coborî de pe patul de consultaţii şi se apropie de Billie.

— Speram că o să mă pui la un regim alimentar, zise. Presupun că dacă există cineva care ştie să se îngrijească, aceea eşti tu. Zâmbetul larg pe care i-l adresă îi arătă cât de mult aprecia el

regimul ei.

Privirea pe care i-o aruncă ea, îi spuse că mai degrabă ar prefera să meargă pe cioburi.

— Poate face acest lucru, îi întrerupse doctorul Barnaby cu o voce mieroasă.

Se auzi o bătaie în uşă. Sora Bradshaw băgă capul înăuntru.

— Domnule doctor, Evelyn Simpson e aici cu băieţelul ei. A căzut din copac. Cred că are braţul fracturat.

— Oh.! Doctorul porni spre uşă.

— Şi Willie Holmes e la telefon. Zice că s-a trezit sughițând şi nu se poate opri cu niciun chip. Doctorul Barnaby făcu o grimasă.

— Întreabă-l pe Willie dacă-şi aduce aminte unde a văzut ultima oară o broască ţestoasă călcată de maşină, zise fără a lua în seamă privirea neîncrezătoare a lui Billie. Asta o să-l vindece. Şi, dacă nu-şi aduce aminte, spune-i să amestece într-o lingură nişte oţet cu zahăr şi să-l înghită. O conduse afară pe soră şi reveni la Cord.

— Acum, fiule, ai grijă să nu ţi se infecteze rana. Dar, dacă se întâmplă și asta, te aranjez eu cu o cataplasmă. Închise uşa în urma sa. Billie rămase nemişcată o clipă, neştiind ce să creadă sau să facă. Îi întâlni privirea amuzată a lui Cord.

— Ca şi cum te-ai trezi în Zona Crepusculară, nu? zise el.

Pentru prima oară de când îl întâlnise, Cord părea serios.

— Din cauza asta avem nevoie de un doctor nou în oraşul ăsta. Doctorul Barnaby are intenţii bune, dar în fiecare an simt cum se rătăceşte. Billie era surprinsă.

— Doar nu vrei să spui că are probleme emoţionale, nu-i aşa?

— Nu, numai că se senilizează. Se opri. Soţia lui a murit cu câțiva ani în urmă. Ea făcea totul în locul lui, lua toate hotărârile pentru el. Nu cred că şi-a revenit vreodată după pierderea ei. Billie rămase pe gânduri.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus, zise. O să mă ajute în relaţia cu el.

— Asta înseamnă că mergem la masă? Ea îşi scutură capul.

— Am crezut că am clarificat problema asta.

— O.K., ce zici atunci de cină?

— Nu, mulţumesc.

— Dacă te răzgândeşti…

— N-am s-o fac. Îi dezinfecta rana cu un antiseptic. Cord îşi încleştă mâna pe încheietura ei şi o strânse cu putere.

— Ai s-o faci. Mai devreme sau mai târziu.

CAPITOLUL 4

În seara următoare, Billie urcă treptele spre apartamentul său şi-l găsi pe Cord aşezat pe scări. Înclinat un pic în faţă, cu coatele pe genunchi, părea că se simţea ca acasă.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Era îmbrăcată sobru, cu o fustă dreaptă, kaki şi cu o bluză albă, închisă cu nasturi. Cord încercă să şi-o imagineze în ceva mai subţire şi mai transparent şi simţi un gol în stomac. Arăta bine dar era un pic prea reţinută, un pic prea scorţoasă. Se întrebă oare cum ar fi arătat dezbrăcată, cu corpul umed şi înfierbântat după ce a făcut dragoste.

— Am venit să te iau la cină, zise cu o voce care

nu-i trăda gândurile indecente.

— Nu consideri că „nu” este şi el un răspuns, nu-i aşa? zise cu un zâmbet uşor.

— Ai spus „nu” pentru cina de ieri, dar nu ai spus „nu” pentru cea de azi.

Trecu pe lângă el. Se aplecă într-o parte ca s-o lase să treacă şi se încordă un moment când îi zări picioarele frumos făcute. Se ridică încet şi o privi în faţă, analizând-o fără jenă.

— Cum se face că nu mă placi, doamnă doctor Foster? Ea se opri un moment şi căută cheile în poşetă.

— Nici măcar nu te cunosc, domnule Buford.

— Spune-mi Cord. N-am mai curtat niciodată vreo doctoriţă, zise, observând cum se îmbujorează. O luase pe micuţa doctoriţă prin surprindere. Din nou.

— Doar nu ai de gând să începi cu mine. Billie descuie uşa cu degete tremurătoare.

Fir-ar să fie, tipul o buimăcea. După o zi petrecută contrazicându-se cu doctorul Barnaby, nu era pregătită să-i facă faţă lui Cord Buford.

— Acum, te rog să mă scuzi… Deschise uşa, păşi înăuntru şi încuie. Cord îi bătu în geam ca şi cum avea să-i spună ceva dar ea pur şi simplu lăsă jaluzelele în jos, iar ei rămase afară. Cinci minute mai târziu Billie intră sub duş şi încercă să-şi spele toate nedreptăţile zilei. Fredona un vechi cântec al Beatles-ilor.

Doctorul Barnaby fusese acelaşi individ dezagreabil, punându-i la îndoială orice diagnostic. Billie îşi spălă părul de două ori, se săpuni şi se dăţi. Nu ştia de ce intra tot timpul în bucluc.

Într-un sfert de oră va transpira din nou. Trebuia să facă ceva cu aparatul de aer condiţionat. Ieşi de sub duş, se uscă şi îşi trase pe ea halatul de baie scurt.

Deschise uşa de la baie şi se îndreptă spre bucătărie. Aproape că i-a sărit inima din piept la vederea lui Cord care stătea în sufrageria ei ca şi cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

— Cum ai intrat aici? întrebă, strângându-şi halatul la gât.. El îl arătă cheile.

— Le-ai lăsat în uşă. Îi smuci cheile din mână.

— Nu ai niciun drept să intri aici neinvitat.

— Am bătut, dar cântai atât de tare la duş încât nu m-ai auzit. Billie se înroşi şi simţi cum îi ard urechile. Cânta adesea sub duş. Nu avea nicio importanţă că nu avea voce şi că glasul ei suna ca mugetul unei vaci în durerile facerii. O ajuta să scape de stress şi o înveselea.

— Te deranjează dacă-ţi dau un sfat, doamnă doctor? zise el. Dacă văzu că nu răspunde, continuă. Păstrează-ţi slujba pe care o ai.

— Nostim. Presupun că tocmai plecai. El nu-i dădu atenţie.

— De ce-i aşa zăpuşeală aici? întrebă, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Aparatul meu de aer condiţionat e stricat. Nu încerca să schimbi subiectul.

— Unde este?

— În dormitor. De ce? Trecu pe lângă ea, intră în dormitor şi examină micuţul aparat din fereastră.

— O, e chiar stricat, zise. A apăsat pe mai multe butoane şi a dat din cap. E mort. Pot să dau un telefon?

— Intri în casa mea nepoftit, ţopăi prin dormitorul meu ca şi cum ar fi al tău de ce ţi-aş da voie să foloseşti telefonul meu? Zâmbi.

— Nu te condamn. Şi eu aş fi afurisit dacă ar trebui să-i fac faţă doctorului Barnaby şi acestei călduri. Nu poţi deschide un geam?

— S-au lipit când au fost vopsite. Se aşeză pe marginea patului şi întinse mâna după telefon.

— Un vechi prieten de-al meu lucrează la un atelier în apropiere.Ar putea să-ţi repare aparatul imediat. Billie smulse cămăşuţa de noapte şi diverse piese de lenjerie de pe pat şi le înghesui într-un sertar. De ce nu folosea telefonul din bucătărie, pentru numele lui Dumnezeu? Ar fi dorit să-şi fi făcut patul dimineaţă, înainte de a pleca la serviciu. O enerva să-l ştie aşezat atât de confortabil pe cearşafurile ei, cu mâna rezemată pe perna pe care încă se mai afla urma capului ei. Aşa cum stătea acum, părea mai puternic şi mai viril ca niciodată.

— De ce eşti atât de îngrijorat de aparatul meu? întrebă ea în timp ce el forma numărul la telefon.

— Pentru că eu sunt proprietarul acestui loc, zise.

— Nu mi-a spus nimeni că-i nevoie de un aparat de aer condiţionat. Se opri când răspunse cineva la celălalt capăt al firului.Aş dori să vorbesc cu Pete, vă rog.

Da, aştept. Billie îi privi cum aştepta să între în legătură cu prietenul său. Se juca cu o pereche de cercei pe care-i lăsase ea pe noptieră, apoi, inspectând o sticlă de parfum, o duse la nas. Privirea îi lunecă în direcţia ei, ca şi când ar fi recunoscut mirosul.

— Nu-ţi mai băga nasul peste tot, îi spuse ea. Zâmbetul lui se lărgi.

— Nu pot altfel.Mă fascinezi.

— Din câte am auzit, o femeie nu trebuie decât să fie vie ca să-ţi atragă atenţia.

— Sora Bradshaw ţi-a spus asta despre mine, nu-i aşa? Văzând că Billie nu răspunse, el insistă. Ce ți-a spus?

— Că eşti periculos pentru inima unei femei.

— Asta-i din cauză că n-am întâlnit femeia potrivită. Cred totuşi că se află o femeie care ar putea îmblânzi inima mea sălbatică, doamnă doctor. O tachina. Billie râse uşor, fără să-şi dea seama.

— După câte am auzit, ţi-ar trebui o femeie mare. Poate că i-ar trebui şi puşcă.

El râse şi i se aprinse din nou luminiţa din privire. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Aici e mai cald decât într-un furnal, doamnă doctor. Ce trebuie să facă un tip ca să găsească ceva rece de băut? Când Cord intră în bucătărie câteva clipe mai târziu, Billie preparase două pahare de ceai cu gheaţă. Îi dădu unul. Îl bău dintr-o înghiţitură, apoi lăsă paharul pe masă.

— Prietenul meu e pe drum. Aduce două aparate mai mici. Unul pentru dormitor şi unul pentru sufragerie, i-am spus că mai stau pe aici şi am să-l pot ajuta să le care sus. Ea respiră într-adevăr uşurată.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Billie îl privi în ochii negri un moment, ţinându-şi respiraţia, uimită de atracţia ce o simţea faţă de el. Transmitea o energie şi o putere pe care feminitatea ei nu le putea ignora.Ar

putea fi cel mai mare ticălos dar nu putea să-i nege farmecul bărbătesc ce se afla dincolo de aparenţe. Combinaţia era una puternică. Adăugaţi la toate acestea şi înfăţişarea frumoasă şi o femeie nu ar fi pierdut ocazia. Deodată ea îşi dădu seama că îl analiza. Şi era încă în halatul de baie.

— Scuză-mă, te rog, până mă schimb, zise dorind să se îndepărteze puţin de el şi să-şi adune gândurile. Nu avea nevoie să şi-l imagineze pe omul acesta în situaţii romantice. Serveşte-te cu ceai, adăugă înainte de a ieşi grăbită.

Cord o privi plecând, cu halatul învolburându-se din cauza grabei de a ieşi. Îl atrăgea ca un pisoiaş uitat în ploaie. Avea o reputaţie atât de urâtă încât ei îi era teamă să rămână singură cu el? Cu toate acestea, un lucru era sigur: era interesată.

Oricât ar fi negat ea, îl găsea atrăgător. Asta dacă nu lua în considerare că ea nu avea încredere în el şi-l considera cel mai mare fustangiu.

Trebuia s-o facă să-şi schimbe părerea. Dar cum? Era mult prea deşteaptă ca să iasă cu el în oraş. Cum putea el s-o convingă că era un tip drăguţ dacă ea refuza să-şi petreacă timpul cu el? Încă mai medita la aceste lucruri când conducea spre casă, puţin mai târziu, după ce-l ajutase pe Pete să-i instaleze lui Billie cele două aparate noi de aer condiţionat.

Drumul de un sfert de milă spre domeniul Buford era impresionant, încadrat de tufe înflorite de azaleea, oleandri şi de stejari înalţi şi frumoşi. Odată, Cord aşteptase cu nerăbdare să se întoarcă acasă la sfârşitul unei zile. Acum se temea de asta, mai ales când zărea uriaşa limuzină neagră

parcată la intrare. Asta însemna că tatăl său era acasă. Arthur Buford era în propria-i rezidenţă.

Cord putu să simtă mirosul de pipă al tatălui său chiar în momentul în care păşi pe uşa de la intrare, şi îl putu auzi vorbind la telefon. Tatăl său nu se ducea nicăieri fără o pipă într-o mână şi fără un telefon în cealaltă. Cord trecu pe lângă biroul tatălui său şi se îndreptă spre scară.

— Cord, tu eşti? strigă Arthur Buford.

Cord se întoarse și coborî scările cu entuziasmul unui prizonier singuratic.

Intră în cabinetul tatălui său şi-l găsi pe acesta stând în spatele unui birou masiv de stejar, cu un telefon fără fir în mână. Bătrânul puse telefonul în furcă şi se întoarse brusc spre fiul său.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu faţa ta?

— M-am tăiat când m-am bărbierit.

— Arăţi ca şi cum te-ai fi încăierat din nou prin baruri, zise Arthur cu un aer nepăsător. Sper din tot sufletul ca ea să fi meritat osteneala.

— Asta să-mi spui tu. Trăieşti cu ea de şase luni.

— Adică ai început să te culci cu vechile mele iubite? Ei, hai Cord, tu poţi mai mult decât atât. Sunt dezamăgit de tine. Cord ridică numai din umeri.

Tatăl lui oftă adânc. Părea bătrân şi obosit, iar ridurile din jurul gurii şi al ochilor, mai accentuate. Asta era taxa pentru ultimul an. Părul îi albise aproape în totalitate. Pielea feţei îi atârna.

— Cât ai de gând să mai fii furios pe mine, fiule? Cât ai de gând să mă mai învinuieşti de moartea mamei tale? A trecut deja un an. Nu crezi că a venit vremea să mergem înainte cu vieţile noastre? Nu ne vom vindeca dacă lăsăm furia să

ne scape de sub control. Cord se apropie.

— Păstrează-ţi discursul. Nu cred niciun nenorocit de cuvânt din el. Şi nu am de gând să te las să uiţi ce i-ai făcut mamei. Ieşi mândru din cameră, lăsându-şi tatăl afundat în fotoliu.

— De când tuşiţi aşa, domnule Helms? îl întrebă Billie pe bărbatul de pe patul de consultaţii, în timp ce-şi scotea stetoscopul din urechi. Omul ridică din umeri.

— De câteva săptămâni. Nevastă-mea nici nu poate dormi noaptea din cauza asta. Nu am ce-i face. Câteodată nici nu mă mai lasă să-mi trag respiraţia.

— Sunteți fumător.

— Nu, doamnă. Se opri. Poate că-i numai un virus al verii, zise el. Câțiva muncitori de la fabrică. Îl au şi ei.

— Lucrezi la ţesătorie? întrebă, gândurile zburându-i automat spre Cord.

Omul aprobă.

— Chiar la ţesătorie. Merg pe al treizecilea an.

— Purtaţi vreun fel de mască pe gură şi pe nas, pentru protecţie, nu-i aşa? întrebă ea.Ca să nu respiraţi praf de bumbac.

— Noi nu avem probleme cu praful, aşa că măştile nu sunt necesare.

Billie notă asta în acte. Cu siguranţă că mai marii sănătăţii vor şti mai bine decât ca dacă angajaţii care respirau praf erau expuşi la riscuri.

— Ei bine, pare un caz de bronşită. Am să-ţi fac o reţetă cu inhalaţii, dar ceea ce vreau de la tine e să-ţi iei câteva zile libere şi să te odihneşti.Ai un vaporizator? Când ei dădu aprobator din cap, ea

continuă. Folosește-l, te rog. Şi bea multe lichide.

— Mulţumesc, doamnă doctor, zise în timp ce ea îi înmâna reţeta. Zâmbi. Ziceau oamenii că sunteți drăguţă dar eu am vrut să mă conving.Au avut dreptate.

Billie îi zâmbi în timp ce-l conducea spre ieşire.

— Dacă mai flirtezi cu mine, am să-ţi fac o injecţie. Sora Brandshaw luă chitanţa din mâna bărbatului şi-l conduse spre biroul din faţă ca să încaseze taxa. Billie profită de acest moment şi fugi în micuţa bucătărie din spate pentru a-şi turna o a doua ceaşcă de cafea. Tocmai luase o gură de cafea când sora se repezi înăuntru.

— A mai rămas ceva? Billie aprobă din cap.

— Destul pentru cel puţin încă o ceaşcă de cafea, dacă te grăbeşti.

În timp ce-şi turna în ceaşcă, Naomi Bradshaw o studie pe Billie.

— Sunteți încruntată. V-a necăjit domnul doctor azi dimineaţă?

— Nu mai mult ca de obicei, îi spuse Billie. Părea gânditoare. Îţi dai seama că am tratat trei cazuri de bronşită în mai puţin de o săptămână? Sora aprobă.

— E cam devreme anul ăsta, nu credeţi?

— Toţi cei trei pacienţi lucrează la fabrică.

— Nu mă miră. Odată ce se îmbolnăveşte unul, toţi se molipsesc de la el.Ca la şcoală.

— Deci nu crezi că are legătură cu condiţiile de muncă?

— Nu, răspunse foarte hotărât sora. Eu intru în fabrică în fiecare an să le fac vaccin împotriva gripei şi vă pot spune că e curat ca-n palmă. Luă o înghiţitură de cafea. Dacă tot veni vorba de

fabrică, Cord Buford e în cabinetul doi. Nu părea foarte încântată. Billie se învârti în scaun.

— De ce nu mi-ai spus?

— Tocmai am făcut-o. E aici pentru controlul anual. Vrea ca să i-l faceţi dumneavoastră.

— Nu pot face asta, zise Billie simţind că se îmbujorează numai la acest gând.

— De ce nu? Sunteți medic, nu-i aşa? Mai ales că doctorul Barnaby a plecat. Iapa lui Homer Meed fată un mânz şi nu au găsit veterinarul pe nicăieri.

— Doctorul Barnaby asistă o iapă? zise Billie cu neîncredere.

— Se mai întâmplă, zise sora. Se uită stăruitor la Billie. Sper că nu aveţi de gând să-i picaţi în mreje lui Cord Buford, zise. Îmi place să cred că sunteți prea deşteaptă pentru a face acest lucru. Billie îşi îndreptă spatele în dreptul uşii cabinetului şi înainta ţanţoşă ca un medic militar.

— Bună dimineaţa, domnule Buford, zise simţind că i se opreşte inima la vederea pieptului său lat şi puternic. Stătea pe pat, cu un cearşaf înfăşurat în jurul mijlocului. Avea o piele catifelată ce contrasta cu ţesătura albă de bumbac.

Înţeleg că aţi venit pentru un control anual. Când l-aţi făcut pe ultimul?

— Cam cu un an în urmă. Billie întinse mâna după formularul ce trebuia completat.

— Te rog să te urci pe cântar, zise. Trebuie să te cântăresc şi să te măsor.

El păru amuzat.

— Ce urmăreşti să masori? Gândurile ei o luară razna. Se dojeni singură.

— Înălţimea, bineînţeles.

— Bineînţeles. Să-mi păstrez cearşaful pe mine sau să-l dau jos?

— Păstrează-l! Billie roşi când îşi dădu seama că strigase. Ce naiba se întâmpla cu, ea? Era medic, pentru numele lui Dumnezeu. Parcă nu mai văzuse o grămadă de corpuri de bărbaţi.

— Întrebam numai, zise el, coborând de pe pat şi îndreptându-se spre cântar.

Privirea lui Billie îl urmări, observându-i spatele şi umerii laţi, şoldurile solide ce se puteau vedea foarte bine prin cearşaful subţire. Păşi pe cântar. Coapsele îi erau cafenii, cu muşchii uşor conturaţi şi acoperite de acelaşi păr negru ca şi în cap şi pe piept.

— Optzeci şi opt, zise el. Nu se schimbă niciodată. Asta îmi e greutatea de când eram în ultimul an la colegiu. Billie se apropie şi privi peste umărul lui. Putu să simtă aroma unui corp bărbătesc curat. Simţi un gol în stomac.

Apropierea de el, corpul lui cafeniu şi puternic îi făceau inima să-i bată mai iute.

— Arată optzeci şi opt şi jumătate. El îşi întoarse puţin capul şi privirile lor se încleştară.

— Asta-i din cauză că am cearceaful ăsta pe mine.Aş putea să-l scot şi o să vezi…

— Bine, te cred, zise, notându-i greutatea pe fişă. Îl măsură. Avea cam un metru nouăzeci şi cinci.

— Poţi să iei loc acum, zise ea. Timp de câteva minute, Billie îl controlă cu grijă.

Reflexele normale. Ochii, urechile, nasul erau sănătoase. Tensiunea arterială excelentă. Inima bătea puternic. Îi palpă abdomenul şi nu găsi ceva în neregulă.

— În familia ta au existat următoarele boli, zise şi citi o listă. Cord scutură din cap.

— Asta-i tot? întrebă el, gândindu-se că era momentul potrivit s-o invite la cină.

Ăsta era de fapt singurul motiv pentru care începuse cu controlul anual.

Billie era gata să răspundă când bătu cineva la uşă. Doctorul Barnaby îşi introduse capul înăuntru.

— M-am întors, zise. Sper că n-ai omorât pe nimeni cât am fost eu plecat.

Billie era atât de fericită când îl văzu pe doctor, că lăsă neobservată această remarcă.

— Grozav. Poate că nu vă deranjează să terminaţi acest examen în locul meu.

Se apropie de bătrânul doctor şi-i şopti:

— Domnul Buford are nevoie de un examen anal şi de un consult al prostatei.

Doctorul Barnaby acceptă şi luă fişa din mâna ei.

— Mai este ceva? întrebă Cord, chinuindu-se să audă. Dorea ca bătrânul să plece, ca el să poată discuta o clipă cu Billie în particular.

— Numai câteva lucruri, zise Billie. Zâmbi dulce. Cord Buford se va gândi de două ori data viitoare înainte de a intra într-o clinică pentru un examen anual.

— Te las cu doctorul Barnaby. Cord se uită cum doctorul Barnaby îşi pune o pereche de mănuşi de cauciuc. Înghiţi în sec.

— Mai durează?

— Nu prea mult, zise doctorul Barnaby. Apleacă-te.

CAPITOLUL 5

Când Billie păşi pe uşa din spate a clinicii la sfârşitul zilei, îl găsi pe Cord aşteptând-o. Îşi încleştă mâna pe încheietura ei şi o opri brusc.

— Ai recurs la o şmecherie murdară şi de prost gust astăzi. Billie îşi eliberă mâna.

— Poftim?

— Ştii despre ce vorbesc. Se apropie de ea şi expresia încruntată a feţei sale îi spuse că nu avea chef de glume. De faptul că mi l-ai lăsat pe cap pe Barnaby.

De ce nu mi-ai spus ce o să urmeze?

— Și să-ți stric surpriza? Billie îşi înăbuşi zâmbetul care ameninţa să apară. Sper că totul a fost bine până la urmă.

— Foarte nostim, doamnă doctor. Ea văzu că el nu părea câtuşi de puţin amuzat.

— Ei bine, îţi doresc o seară plăcută. Porni către apartamentul ei dar el i se postă în faţă.O.K., ce vrei? întrebă cu o exasperare crescândă.

— De ce nu mi-ai făcut tu examenul? Am crezut că o să-ţi fie mai uşor cu bătrânul cioc de şoim, zise folosind porecla utilizată de sora Bradshaw când nu se înţelegea cu bătrânul doctor.

— Cu cine? Ea nu răspunse imediat şi el continuă.

— De ce nu mi-ai spus că ţi se aprind călcâiele după mine? zise, ştiind că cele mai bune metode pentru a o face să reacţioneze erau înţepăturile.

— Poftim?

— Ţi-a fost frică să-mi faci examenul pentru că te simţi atrasă de mine, aşa-i? Pentru că erai sigură că nu-ţi poţi păstra detaşarea profesională.

— Eşti nebun, zise încercând încă o dată să

treacă pe lângă el. Cu toate acestea ea ştia că el avea dreptate. Fusese prima dată în viaţa ei când se simţise rău la vederea unui corp bărbătesc. În afară de primele zile ale practicii, bineînţeles, într-un fel nu fusese corect să-l examineze ştiind ce simţea pentru el.

— De ce nu vrei să recunoşti? zise el. Te atrag, altfel nu te-ai fi năpustit afară ca şi cum te-ar fi urmărit diavolul în persoană. Billie oftă din adâncul sufletului.

— O.K., poate că te găsesc într-adevăr atrăgător. Acum fii atât de drăguţ şi pleacă din calea mea. Păru surprins.

— Într-adevăr? Atunci de ce mă necăjeşti atât şi nu vrei să ieşi cu mine?

— Faptul că te găsesc atrăgător nu înseamnă că sunt destul de proastă să mă întâlnesc cu tine, zise întorcându-se spre apartamentul ei. El o urmă.

— De ce să fii proastă? Ea se opri.

— Pentru un singur lucru. Nu intenţionez să rămân aici pentru totdeauna aşa că o legătură nu poate intra în discuţie. El râse uşor.

— Nu înţeleg de ce. Majoritatea… ăă… relaţiilor mele au durat oricum doar câteva săptămâni.

— Am auzit. Asta este al doilea motiv pentru care nu vreau să ies cu tine. Îţi cunosc genul. Urmăreşti un singur lucru. Erau o grămadă de tipi ca tine la facultate. Se opri în capul scărilor. De ce te ţii după mine?

— Credeam că poate vrei să mă inviţi înăuntru.

— De ce aş face-o?

— De ce? se gândi un pic. Pentru că nu cunoşti cu adevărat pe nimeni din oraşul ăsta. Şi avându-mă prieten, oricât de neplăcut ar părea, este

oricum mai bine decât să nu ai prieteni deloc. Billie medita un pic, ştiind că avusese dreptate. Când fusese ultima oară să se distreze? Şcoala şi slujba nu prea îi lăsau timp şi pentru asta. Şi adevărul era că se săturase de singurătate, îi lipsea camaraderia medicilor din Virginia. Îi lipsea familia. Doctorul Barnaby şi sora Bradshaw nu păreau să dorească s-o includă în cercul lor de prieteni, şi chiar dacă ar fi făcut-o, ea nu-şi putea imagina ce ar fi avut ei în comun.

— La ce te gândeşti? zise ea în cele din urmă.

Seafood Shack se afla pe malul râului, o clădire dărăpănată care părea a fi ameninţată serios de următorul vânt mai puternic. Cu toate acestea, parcarea era plină. Cord ţinu deschisă uşa de la intrare şi aşteptă să între şi Billie. Salută şi flutură mâna către mai multe persoane în timp ce aşteptau să li se ofere o masă. Mirosul mirodeniilor o făcu pe Billie să saliveze.

— Îţi plac racii fierţi şi berea? întrebă Cord după ce chelneriţa îi aşeză la masă.

Billie aprobă şi el comandă patru sute de grame de raci pentru început.

— Sunt şi locuri mai frumoase în oraş, zise el, dar niciunul cu o mâncare mai bună.

Billie descoperi că el avusese dreptate după ce gustă din racii asezonaţi.

— E minunat, îi spuse.

— Ia spune, nu-i mai bine aici decât singură acasă? De îndată ce ieşi în oraş şi faci cunoştinţă cu oamenii, ai să descoperi că îţi place aici.

— Presupun că îmi este doar dor de casă, mărturisi Billie în timp ce mesteca. Am fost totdeauna atât de apropiată de ai mei. Tata nu se

simte prea bine.Mă îngrijorează. Luă o înghiţitură de bere. Unul din motivele pentru care m-am făcut medic a fost să-i pot ajuta pe părinţii mei.Au muncit din greu toată viaţa lor.Au făcut o grămadă de sacrificii cu studiile mele.

— Şi eşti dezamăgită că nu câștigi încă bani frumoşi, zise el.Ca să te revanşezi faţă de ei pentru tot ce-au făcut pentru tine. Ea aprobă.

— Vor mai trece câțiva ani înainte să pot să-i ajut aşa cum mi-am dorit întotdeauna. În primul rând, trebuie să muncesc aici să-mi achit datoria faţă de guvern şi alte datorii. Zâmbi dintr-o dată. Nu aveam de gând să-ţi povestesc problemele mele personale. Vezi ce face din mine o jumătate de bere?

El se lăsă pe spate, în scaun.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că părinţii tăi nu aşteaptă ca tu să le dai banii înapoi? Billie nu răspunse imediat şi el continuă.

— Ei cred probabil că tu ai şi făcut-o prin absolvirea cu succes a facultăţii de medicină. Ăsta-i un lucru impresionant în sine.

— Eu încă mai vreau s-o fac, zise ea cu un aer nepăsător şi se hotărî să schimbe subiectul.

— Dar tu? Cum e familia ta?

— Ca şi a ta. O familie americană obişnuită. Ea râse.

— Am serioase îndoieli că e ceva normal la tine sau la familia ta, Cord Buford.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, un singur lucru, sunteți bogaţi. Şi cu greu se poate spune că faceţi parte dintr-o familie obişnuită a zilelor noastre.

— Ei, nu-mi reproşa mie asta. Familia mea a

avut bani cu mult înainte să apar eu pe lume.

— Şi tu te culci cu iubita tatălui tău…

— N-am spus niciodată că mă culc cu ea. Suntem vechi prieteni de liceu care au băut prea mult în noaptea aceea şi s-au hotărât să facă baie în pielea goală, ca în copilărie. Se opri şi continuă cu o voce scăzută. E îndrăgostită de taică-meu.

Billie nu-şi putea imagina de ce o tânără frumoasă ar dori un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Numai dacă nu-i dorea şi banii.

— Mama ta ştie despre această legătură? Ochii lui Cord se înceţoşară.

— Mama a murit. Nu bănuieşte nimic.

— Îmi pare rău, zise Billie observând schimbarea ce survenise în comportamentul lui în momentul când pomenise de maică-sa.Ai fraţi sau surori?

— Nu, sunt numai eu. Ea râse uşor, sperând să dezafecteze tensiunea ce plutea în aer.

— Ştiam eu. Singur la părinţi. Ce îngrozitor pentru tine. Pun pariu că ai avut întotdeauna orice ţi-ai dorit.

— În afară de un partener de joacă, zise el. Am obosit să mă tot joc cu aurul tatălui meu de unul singur, adăugă cu sarcasm.

— Am putea vorbi despre altceva? Ăsta-i un subiect plictisitor. El râse dintr-o dată.

— Aş renunţa la tot dacă ai fugi cu mine în lume mâine. Ea râse.

— Eşti un orator iscusit, Cord Buford dar eu nu mă dau în vânt după acest lucru.

Chelneriţa îşi făcu apariţia.

— Doriţi încă o bere? întrebă ea.

— Sigur, de ce nu, zise Billie. Nu sunt de gardă

în noaptea asta. Cord zâmbi aprobator.

— Grozav. Relaxează-te şi simte-te bine.

— Mă voi relaxa, zise. Dar sub nicio formă nu voi merge să facem baie în pielea goală mai târziu. El zâmbi şi ridică halba goală în cinstea ei.

— Să nu zici niciodată „hop” înainte să sari, doamnă doctor.

Luaseră încă o porţie de raci şi de bere când orchestra se urcă pe scenă şi începu să cânte o melodie country lentă.

— Vrei să dansezi, o întrebă Cord.

— Nu dansez, răspunse ea.

— Cum adică nu dansezi?

— Niciodată n-am ştiut cum. Când alte fete de vârsta mea mergeau la dans, eu învăţam la biblioteca publică. Atunci îmi spuneau tocilara clasei.

— Eşti prea drăguţă ca să fii tocilară.

— Prietena mea cea mai bună lucra la biblioteca publică. Şterpelea cărţile de medicină importante şi eu îmi petreceam un weekend întreg aplecată peste ele.

Asta consideram eu distracţie. El râse uşor.

— Retrag ce-am spus. Cred că ai fost un pic tocilară. Dar nu-ţi face griji. Dacă eşti drăguţă, eu însămi am să te învăţ să dansezi. I se acceleră pulsul când se gândi cum o va ţine el strâns în braţe pe ringul de dans. Luă o gură de bere.

— Cum erai în copilărie? întrebă ea, devenind curioasă în legătură cu bărbatul din faţa ei. El îi aruncă un zâmbet.

— Nu mi-am petrecut weekend-urile la bibliotecă. Ea îi întoarse zâmbetul.

— De ce oare nu mă surprinde?

— De abia am dus-o la capăt cu liceul, mărturisi el. Am eşuat la două colegii înainte ca părinţii mei să-mi dea un ultimatum.

— Ce fel?

— Ori iau note mari ori mă înrolez în armată. Erau hotărâți să primesc totuşi o educaţie. Ideea de-a intra în armată a fost singurul lucru care m-a determinat să intru în rândul lumii. Râse. Am intrat uşor la colegiu. Cred că la asta a contribuit şi faptul că tata făcea donaţii importante acolo, în fiecare an. Făcu o pauză. Presupun că acum îţi par un băieţel bogat şi răsfăţat, adăugă. Poate că am fost. Îmi place să cred că am devenit un pic mai responsabil cu vârsta. Se opri. De fapt dacă te gândeşti puţin, tu eşti în avantaj. Ea nu-şi putu da seama ce vrea să spună.

— De ce crezi asta?

— Tu întotdeauna ai ştiut ce ai vrut.Ai contat pe un lucru.

— Și tu nu?

— Lucrez la fabrică pentru că asta se aşteaptă de la mine nu pentru că dă un sens vieţii mele. Tata e trist din această cauză pentru că se aşteaptă să se retragă în curând şi eu nu am arătat niciun fel de interes în a prelua ştafeta.

— Eşti într-adevăr interesat să preiei ştafeta?

— Nu sunt sigur. Credeam că asta-i tot ce vreau. Ţesătoriile sunt ale familiei de mulţi ani. E singurul lucru pe care-l ştiu cu adevărat. Suspină şi se lăsă pe spate.

Ca să fiu sincer în faţa lui Dumnezeu nu prea ştiu ce vreau. E un gând deprimant pentru un bărbat de treizeci şi doi de ani, nu-i aşa? Zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi. Am fost un

pic cam absurd în ultimul an, cred.

— Din cauza morţii mamei tale?

— Da, cred că da. Se mişcă în scaun subit stânjenit. Fuseseră zile în care nici nu dorise să se scoale din pat dimineaţa. Acum cel puţin trecuse peste asta. Deci, mai vrei o bere?

— Nu, a doua bere m-a făcut somnoroasă, zise ea şi căscă cu toată gura ca să-i demonstreze. Orchestra cânta acum prea tare pentru conversaţie.

— Te deranjează foarte tare dacă-ţi cer să mă conduci acasă?

— Nu, dacă îmi promiţi că mă serveşti cu o cafea. Tu bei cafea, nu-i aşa? întrebă misterios şi făcu semn să vină cu plata.

— Tone, mărturisi ea. Chiar m-am apucat de fumat în ultimul an de facultate. El păru surprins şi ea îi explică. Se stresează şi doctorii. Chelneriţa le aduse nota şi el plăti.

— Adu-mi aminte să-ţi spun o metodă bună de a scăpa de stress, îi zise în timp ce o conducea afară. Ea preferă să nu-l bage în seamă.

Sosiră în apartamentul lui Billie şi ea puse ibricul de cafea în timp ce Cord se juca cu butoanele radio-receptorului portabil. Intră în sufragerie chiar când începu un cântec lent al lui Johny Mathis. Cord, după ce-şi aruncă pantofii la uşă, ridică un deget şi-i făcu semn să se apropie de el.

— Ce-i?

— Vino aici, doamnă doctor. Eşti pe punctul de a-ţi primi prima lecţie de dans. Se simți imediat stânjenită.

— Ah, nu, Cord, nu sunt într-adevăr… O trase în

braţe înainte ca să protesteze mai mult.

— Nu te mai fandosi şi ia-mi mâna. Acum pune-ţi mâna în jurul mijlocului meu.

Confuză şi simțindu-se cam prostuță, îi lunecă un braţ în jurul mijlocului.

— Aşa?

— Foarte bine. El îi puse mâna pe talie. Ea se simţea mică şi fragilă în braţele lui. O trase mai aproape şi li se atinseră coapsele. O simţi încordată.

— Trebuie să stai atât de aproape, Billie, ca să poţi să fii condusă de mine.

Îi simţi respiraţia în obraz. Era pentru prima dată când îi spunea pe nume şi îi plăcu cum sună din gura lui. Era conştientă de locurile unde o atingea; de strânsoarea puternică a mâinii, de faptul că cealaltă palmă se sprijinea jos, pe coloana ei vertebrală. Începu să se mişte după muzică.

Coapsa i se frecă de a ei.La această atingere ea tresări şi-l calcă pe picior.

— Scuză-mă.

— Nu-i nimic, continuă şi relaxează-te. Eşti prea încordată.

— Nu pot altfel.

— Închide ochii şi nu te mai gândi la nimic decât la muzică. Fii atentă la ritm.

Billie încercă să facă după cum spusese el. Îşi închise ochii şi se gândi la muzică dar nu-i era prea uşor să se concentreze. Fiecare nerv din corpul ei stătea la pândă şi ea era năpădită de un sentiment de aşteptare.

Muzica se opri şi se opriră şi ei. Billie îşi înălţă capul şi privirile lor se încleştară şi rămaseră aşa

parcă o eternitate. Ea îşi putea simţi inima bătându-i în gât, pulsul accelerat şi sângele alergându-i prin vene. Dacă ar fi venit cineva la clinică cu aceste simptome, ea i-ar fi ordonat să facă o electrocardiogramă.

Privirea din ochii lui spunea tot - avea de gând să o sărute. Faptul că ştia acest lucru, o făcu să anticipeze senzaţia. Strânsoarea lui Cord se făcu mai puternică, curbele blânde ale siluetei ei se modelară după contururile zvelte ale corpului lui. Privirea îi deveni serioasă. O lumină palidă îi străluci în adâncurile ochilor săi negri.

— Eşti prima doctoriţă pe care am sărutat-o vreodată, mărturisi el.

— Eşti prima haimana pe care o sărut, zise cu o voce calmă care nu-i trăda nici golul din stomac nici senzaţia de sufocare.

— Atunci suntem chit. Ultimul cuvânt îi fu înăbuşit pe buze, în timp ce gura lui i-o lua în stăpânire pe a ei într-un sărut care îi zdruncină calmul şi siguranţa pe care se baza. Sărutul lui fu grăbit şi înfometat; limba iute şi nerăbdătoare, trecând iute peste dinţi şi explorându-i forma umedă a gurii. Era devoratoare şi tulburătoare; un sărut care hrănea şi sătura în timp ce ispitea şi producea plăcere. Billie se scufundă în braţele lui, cedând dominaţiei gurii sale. Emoţiile ei îi scăpară de sub control, simţurile îi fură scurtcircuitate. Era ca o participare la un carnaval ameţitor. În tot acest timp îi luară neliniştite corpul în stăpânire, dar parcă nu putea cuprinde suficient. Îi explora talia şi îi luă şoldurile în palme. Ea îi mângâie spatele, umerii largi. Îi trase bluza afară din fustă şi îi căută pielea fierbinte.

Ea se aplecă spre el. Degetele ei lacome îi explorau muşchii umerilor şi tendoanele încordate ale gâtului. Nevoia de a respira îl făcu să rupă sărutul şi traseră amândoi câteva guri bune de aer în piept, începu un cântec nou la radio.

Cord suspină când trase aer în piept.

— Dacă nu plec acum, n-am să mai plec niciodată. Ei îi ardeau buzele în urma sărutului, totuşi, simţea nevoia altuia. În acelaşi timp, ştia că se juca cu focul. Se simţea slabă şi confuză şi mai vulnerabilă ca niciodată.

Dacă ar mai sta cinci minute, amândoi ar sfârşi în pat.

— Atunci ar fi mai bine să pleci, zise ştiind că era cea mai bună hotărâre, dar nu cea mai lesne.

O eliberă, în ciuda dorinţei de a rămâne, în ciuda dorinţei de a o lua în braţe şi de a o duce în dormitor. Niciodată în viaţa lui nu dorise atât de mult o femeie. Chiar acum se întreba când o va revedea. Se îndreptă spre uşă şi se opri.

— Ce zici de o cină, la mine, duminică? întrebă. Lula moare de nerăbdare să te cunoască.

— Lula?

— Menajera noastră. Ea are grijă de casă.

— Sunt de gardă duminică.

— Nu-i nimic. Stăm pe-aproape, în caz că sună telefonul. Ea dorea să meargă dar nu dorea să pară prea nerăbdătoare. Era sigură, Cord Buford avusese parte de multe femei nerăbdătoare.

— Zici că Lula va fi acolo? întrebă, încă ezitând.

— Locuieşte la noi. El îi analiză expresia feţei. Doar nu ţi-e frică să rămâi singură cu mine, nu-i aşa?

— Sigur că nu. El râse.

— Vin să te iau pe la unsprezece.

CAPITOLUL 6

Billie vru să o ia la fugă în momentul când zări reşedinţa lui Buford. În timp ce Cord conducea maşina pe şoseaua întinsă, copacii se dădură în lături ca să lase locul unui castel în stil franţuzesc, din cărămidă, ce părea smuls din paginile cărţii Viaţa în Sud.

— O, la naiba, murmură ea, mişcându-se stingherită pe scaun.

Cord îi căută mâna şi i-o strânse.

— Nu te lăsa intimidată, nu-i decât o casă.

— Nu, nu e numai o casă, e un muzeu. Câte camere are castelul ăsta, poţi să-mi spui?

Râsul lui uşor veni blazat şi cinic.

— Prea multe. Lula zice că e o nenorocire să-l cureţi.

— Nu ştiu, zise. Părinţii mei s-au hotărât să-şi construiască ceva mai compact.

Se gândi la căsuţa în care crescuse şi care nu avusese niciodată suficiente băi sau toalete. Cord râse.

— Cred într-adevăr că noua noastră doctoriţă e un pic snoabă, zise privind-o cu ochii lui negri şi glumeţi.

— De ce crezi asta? întrebă ea, gândindu-se că din toate etichetele ce i se puteau pune, asta i s-ar fi potrivit cel mai puţin.

— Crezi că un om e demn de dispreţ dacă nu s-a luptat din greu toată viaţa. Banul nu dă răspuns la toate întrebările, Billie. Şi oamenii bogaţi au probleme. Şi ei îmbătrânesc; şi ei suferă şi mor.

— Da, dar o fac în sătuleţele de vacanţă pentru bogaţi, cu o soră la căpătâi, zise. Nu încerca să mă

convingi că oamenii sunt creaţi egali, Cord.

Asta-i o escrocherie. E ceva ce-şi spun bogaţii lor înşile ca să nu se simtă vinovaţi din cauza lipsei de locuinţe sau a înfometării copiilor din Africa. Bogaţii se duc imediat să-şi cumpere haine de zibelină…

— Mama mea era o luptătoare pentru drepturile animalelor, o întrerupse el. Ea purta numai articole din înlocuitori. Billie îl privi amuzată.

— Ei, iată că am fi avut ceva în comun. Şi eu port tot articole din înlocuitori.

— Avea foarte puţine bijuterii, adăugă. Şi în majoritatea timpului era îmbrăcată în blugi vechi şi în tricou. Conducea o camionetă galbenă care i se strica mai tot timpul. Se ocupa de un program de adopţie a animalelor, înţelegi. Zicea că e o nebunie să porţi lucruri frumoase când ţii tot timpul în braţe o pisică sau un câine.

— Cred că mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe mama ta. Îi reveni din nou privirea aceea în ochi. Cum a murit? Cord se uită pe fereastră.

— Un accident. Mergea cu viteză şi a intrat într-un copac. În cele din urmă o privi. Vrei să ştii de ce gonea? Nu aşteptă un răspuns. Îl părăsea pe taică-meu. Îi trebuiseră ani mulţi să se hotărască.La început, nu plecase din cauza mea. Apoi bunica a suferit un atac cu puţin înainte de a intra eu la colegiu, şi mama a luat-o la noi şi a petrecut următoarele opt sau nouă luni îngrijind-o. De îndată ce bunica a murit şi eu m-am făcut mare, nu mai avea niciun motiv să rămână. Îi adresă un zâmbet trist. Presupun că atunci când a avut ocazia să plece, în sfârşit, n-a putut s-o facă destul de repede.

— Îmi pare rău, Cord. Billie ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat. Chiar dacă durerea dispare cu timpul, nu-ţi revii niciodată după această pierdere.

El zâmbi, se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

— Eşti pregătită să intri? o întrebă. Sau preferi ca Lula să ne aducă tava la maşină?

— Sunt pregătită.

Menajera micuţă şi solidă o analiză pe Billie cu un ochi critic, apoi dădu aprobator din capul cărunt.

— Declar că e cel mai drăguţ lucruşor pe care l-am văzut vreodată.

În afară de mama ta, bineînţeles. Cord se întoarse către Billie.

— Ăsta este chiar un compliment din partea Lulei, zise. Nimeni nu s-a apropiat atât de mult încât să fie comparată cu mama mea.

— E un pic cam slăbănoagă, adăugă femeia, uitându-se mai îndeaproape la constituţia fragilă a lui Billie. Dar cred că se poate rezolva.

— Îmi pare bine ce cunoştinţă, Lula, zise Billie gândindu-se că femeia aceasta avea cei mai blânzi ochi căprui din câți văzuse vreodată. Instinctul îi spuse că Lula a contribuit la refacerea lui Cord după pierderea mamei sale.

— Unde îţi sunt manierele, Cordell Buford, zise Lula, lovindu-l uşor pe umăr cu polonicul. Pofteşte-o pe doamna doctor pe terasă şi oferă-i din limonada făcută de mine.

— Da, să trăiţi, zise Cord, apucând mâna lui Billie şi trăgând-o spre uşa din spate. Să ne grăbim până nu scoate făcăleţul, adăugă el cu un râs uşor.

Ieşiră pe un fel de terasă decorată cu scaune şi şezlonguri bleumarin şi umbrită de parasolare în dungi albe cu bleumarin. Dădea spre o piscină sclipitoare, în formă de rinichi. Cord turnă limonada în două pahare.

— Te poți schimba în costum de baie acolo, zise, indicând o aripă a casei, ce pretindea că este rezervată oaspeţilor.

Billie îşi bău jumătate din limonada şi plecă să se schimbe. Observă o suită de camere cu pereţii într-o culoare verde liniştitoare şi cu canapele şi scaune albe şi pufoase şi se întrebă dacă mama lui Cord le aranjase aşa.La fel ca bucătăria şi acest loc era primitor şi decorat cu gust, în contrast cu aranjarea austeră a sufrageriei. Billie se schimbă într-unul din dormitoare. Costumul ei de baie, ca toate lucrurile ce-i aparţineau, era vechi şi tocit. Dar privirea din ochii lui Cord când ea ieşi cu un prosop pe umeri, îi spuse că nu arăta chiar deloc rău.

— Frumos, zise. Voi doctorii ştiţi într-adevăr cum să vă îngrijiţi.

Billie zâmbi ca să-şi ascundă stinghereala cu privire la această analizare amănunţită.

— Vezi care sunt efectele unei vieţi cumpătate? zise.

În acelaşi timp nu se putu abţine să nu constate ce bine arăta şi el în costumul său de baie. Nu exista niciun gram de grăsime pe corpul lui. Numai piele cafenie şi păr negru pe piept. Ştiindu-i reputaţia, ea hotărî că viaţa cumpătată nu avea nimic în comun cu înfăţişarea unei persoane. E o problemă genetică. Ea încă îl mai fixa când el se scufundă în bazin. Ieşi la suprafaţă şi îşi scutură

capul ud, aruncând picături peste tot.

— Nu vii şi tu? Billie lăsă prosopul deoparte, pe marginea piscinei.

— Ba da, dar nu vreau să-mi ud părul. Să fiu pregătită dacă sună cei de la clinică.

Lăsase la serviciu numărul lui Cord, în caz de urgenţă. Cord râse, îşi puse mâinile pe marginea piscinei şi ieşi afară din apă. Avea o înfăţişare impunătoare.

— N-ar fi trebuit să-mi spui acest lucru, doamnă doctor Foster.

Billie observă expresia neîmblânzită a feţei sale. Făcu un pas înapoi.

— Ce vrei să spui? Dintr-o dată el făcu o săritură înainte, o prinse de o mână şi pur şi simplu o luă pe umerii săi. Billie ţipă.

— Ce faci? Pune-mă jos, brută!

— Nici nu poate fi vorba, doamnă. Eşti pe punctul de a plăti pentru şmecheria pe care mi-ai făcut-o alaltăieri la clinică. Billie ştia că era pe punctul de a fi aruncată în apă.

— Nu, aşteaptă, Cord, ţipă lovindu-i umerii cu pumnii.

— Nu a fost o şmecherie. Făcea parte din examinare.

— Ei bine, data viitoare să te asiguri că i-ai spus doctorului Barnaby să nu ţină mâinile în frigider înainte de a se hotărî să mă consulte acolo, jos.

Cord decola în fugă şi sări în piscină, făcând ca apa să sară în lături ca şi cum ar fi sărit trei oameni cât el de mari. Billie deschise gura să protesteze, dar i se umplu pe loc cu apă. Se eliberă de Cord şi porni să înoate spre marginea piscinei, dar cineva o apucă de o gleznă şi o trase

înapoi. Ieşi la suprafaţă tuşind şi pufnind.

— Brută uriaşă ce eşti! ţipă. Lasă-mă să ies!

— Numai dacă îmi spui „unchiule”, ceru el cu un surâs ştrengăresc pe care ea îl cunoscuse atât de bine într-un timp atât de scurt.

— Niciodată! O băgă din nou la fund. Ea apăru din nou la suprafaţă, încercă să-l lovească dar greşi ţinta.

— Spune; Cord e cel mai frumos lucru pe care am pus vreodată ochii, o provocă el, ţinându-i palma pe creştetul capului. Era clar ca bună ziua ce avea de gând să facă.

— Dacă mă mai bagi o dată la fund, jur că o să regreţi ziua în care m-ai cunoscut, Cord Buford, zise ea. O lăsă imediat să scape şi deodată îi îngheţă surâsul pe buze. Se uita dincolo de ea. Billie se răsuci şi descoperi că un om în vârstă stătea lângă piscină. Arăta bine, în ciuda vârstei. Părul alb-argintiu, costumul negru elegant îl făceau să arate ca un bogătaş desprins din paginile revistei Money. Bărbatul îi zâmbi şi Billie observă imediat asemănarea acestuia cu Cord.

— Nu mi-ai spus că astăzi vii însoţit, fiule, zise el.

Cord avea maxilarul încleştat; îi dispăruse orice lumină din ochi.

— Credeam că pleci din oraş.

— Mi-am schimbat planurile. Bărbatul se întoarse spre Billie.

— Nu ai de gând să mă prezinţi prietenei tale? Cord se uită la Billie.

— Ţi-o prezint pe doamna doctor Billie Foster, zise. Billie, fă cunoştinţă cu tatăl meu, Arthur Buford. Billie se întinse să-i strângă mâna

bărbatului, scuzându-se pentru că era udă.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Buford, răspunse dorind să înţeleagă răceala subită din vocea lui Cord. Bărbatul înţelese lipsa de entuziasm a fiului său atunci când apăruse şi nu mai zise nimic.

— Deci dumneavoastră sunteți noul nostru medic de care tot aud vorbindu-se. Bine aţi venit la Ruckers. Înţeleg că i-aţi impresionat cu adevărat pe unii din muncitorii noştri de la fabrică. Ei pretind că arătaţi mult mai bine decât doctorul Barnaby. Zâmbi din nou. Vă las singuri acum.Mă bucur că ne-aţi vizitat, doamnă doctor. Vă rog să mai poftiţi pe la noi. Billie îi zâmbi şi ea. Deşi el fu destul de amabil, era mult prea oficial, şi prea rezervat.

— Spuneţi-mi Billie. Bărbatul acceptă şi apoi îl salută scurt din cap pe fiul său.

— Pe curând, Cord. Cord nu zise nimic până nu rămaseră singuri.

— Ce a fost asta? întrebă. Nu mi-ai spus că ai tratat şi muncitori de-ai noştri.

Billie ieşi din piscină şi el o urmă.

— Au venit mulţi cu bronşită. Întinse mâna după prosop şi îşi zvântă faţa şi părul.

— De ce nu mi-ai spus? Ea îl privi curioasă.

— De ce aş fi făcut-o? Pe vremea aceea nu credeam că are vreo legătură cu condiţiile de muncă şi eu nu am obiceiul să discut despre pacienţi cu alţi oameni.

El întinse mâna după propriul prosop.

— Stai puţin, nu înţeleg. Cum adică pe vremea aceea nu credeai că au vreo legătură cu condiţiile de muncă? Asta înseamnă că te-ai răzgândit? Ea

ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Pot să pricep ca oamenii care lucrează în acelaşi loc se molipsesc de gripă dar nu pot să-mi dau seama cum se face că mulţi din muncitorii voştri au bronşită. Se opri. Numai dacă nu inspiră ceva care…

— Sper că nu insinuezi ce cred eu, zise el, analizând-o cu atenţie. Ţesătoriile noastre sunt în conformitate cu prevederile regulamentului guvernamental şi salariaţii noştri respectă regulile de protecţie a muncit de la A la Z.

— Cum poţi fi sigur?

— Pentru că văd eu însumi. Se şterse şi-şi puse prosopul după gât. Cu câțiva ani în urmă a avut loc un accident la o ţesătorie la nord de Atlanta. Au murit câțiva oameni. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu era a noastră. Dar m-a pus pe gânduri. Unele utilaje ale noastre erau vechi; unii din salariaţii noştri nu erau bine pregătiţi. Aşa că am creat o misiune specială şi în şase luni toate ţesătoriile noastre lucrau la cel mai mare nivel de siguranţă posibil. Îmi place să cred că noi stabilim standarde şi pentru alte ţesătorii.Ai fi surprinsă să vezi cât de multe ne cer sfatul.

— Ei bine, m-ai convins, zise Billie, luând loc pe unul din scaune. Directorul fabricii mi-a spus cam acelaşi lucru. El îşi ridică o sprânceană.

— Ai luat legătura cu Billie Creshaw?

— I-am făcut o vizită acum câteva zile. De ce, am făcut ceva rău?

— Sigur că nu. Bill face parte din familie. Numai că nu pricep de ce nu ai venit să-mi spui mie.

— Mergeam numai pe filiera corectă, zise. Mai mult, nu ştiam cât de implicat erai în fabrică.

Ochii lui se înceţoşară din nou.

— Obişnuiam să mă implic mai mult decât acum.

— Are vreo legătură cu tatăl tău, nu-i aşa? Păru surprins.

— De unde ştii?

— Credeam că o să îngheţe piscina din cauza privirilor de gheaţă pe care i le aruncai.

— Nu prea ne înţelegem, nu ne înţelegem cam de mult timp.

— De când a murit mama ta?

— Puneţi o grămadă de întrebări, doamnă doctor. Se opri. Dar, aşa e, moartea mamei are o mare legătură cu asta. Dar şi faptul că e un egoist nenorocit şi că aşa a fost mereu. Mama a fost nefericită în căsătoria cu el, dar el a refuzat divorţul. Din această cauză ea a plecat aşa cum a plecat. Îl fac direct responsabil de tot ce s-a întâmplat.

— I-ai spus tatălui tău ce simţi?

— Ştie. Billie era gata să spună ceva când Lula deschise uşa din spate.

— Vă caută de la clinică, doamnă doctor. Billie se uită la Cord.

— Ştiam că era prea frumos ca să fie adevărat. Se ridică de pe scaun şi intră iute înăuntru. Când intră Cord în bucătărie o clipă mai târziu, ea tocmai închidea.

— Ce-i? întrebă el. Ea oftă.

— Cineva pe nume Gus crede că şi-a rupt glezna căzând din camionetă azi dimineaţă. Cord dădu din cap.

— Ăsta trebuie să fie Gus Jennings. Pun pariu că era beat când s-a întâmplat.

— I-am spus că trebuie să ne întâlnim la clinică

să-i pot face o radiografie. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Te duc cu maşina.

— Ar fi trebuit să-mi aduc şi eu maşina.

— Gus e un beţiv înrăit, Billie. E mai bine să nu te las singură cu el.

Sunt sigur că Lula poate păstra mâncarea caldă. Lula aprobă din celălalt colţ al bucătăriei.

— Oricum nu va fi gata într-o oră. O să las focul mai mic.

— Eşti sigur? îl întrebă Billie. Urăsc ideea de a-ţi încurca planurile.

Lula îşi şterse mâinile pe un prosop.

— Du-te cu ea Cord, zise. Ştiu ce caracter îngrozitor are Gus. Se uită la Billie. Anul trecut şi-a ciocnit maşina şi Shorty a trebuit să-l ia cu salvarea. Ei bine, Shorty a zis ceva ce nu i-a plăcut lui Gus şi acesta i-a tras un pumn în nas.

— S-a făcut, îi zise Cord lui Billie. Merg şi eu. În câteva minute erau pe drum. În timp ce Cord conducea, Billie încerca să-şi aranjeze machiajul şi părul în oglindă. Când îl prinse privind-o, Cord zâmbi.

— Nu mă lua în seamă, zise el. Îmi place să te privesc când faci asta.

— Ce să fac?

— Te sulemeneşti.

— Nu mă sulemenesc. Nu pot să intru în clinică cu părul în toate direcţiile.

— Nu minţi, doamnă doctor. Miros sulemeneala de la o poştă. Ea închise oglinda.

— Şi presupun că egoismul tău fără limită îţi spune că o fac pentru tine.

— Tu ai zis-o. Dar, cred că mai degrabă ai lua un

şarpe viu în mână decât să o recunoşti.

Gus Jennings era un bătrân slăbănog, cu o barbă căruntă şi încurcată şi cu sprâncene stufoase. Fu introdus în clinică, în timp ce-i ieşeau din gură numai cuvinte din trei litere, de către o soţie supraponderală şi de un bărbat ce pretindea că-i este ginere. Cord sări imediat în ajutor.

— N-ar trebui să-l ridici, Bea, îi zise femeii corpolente în timp ce o înlocuia.

— Puneți-l aici, zise Billie, indicând masa de lângă aparatul de radiografie.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? întrebă bătrânul. Billie îl privi.

— Sunt doctorița Foster. Cum te-ai accidentat?

— Căzui din camioneta aia nenorocită azi dimineață.Mă doare ca dracu'.

— Poţi să te sprijini pe acest picior? Omul se uită mirat la ea.

— Dac-aş fi putut, crezi că m-aş fi lăsat cărat aici de către familia mea ca un bou înjumătăţit? Cord puse o palmă pe umărul bătrânului.

— Gata, gata, Gus, nu ai motiv să țipi la doamna doctor. Trebuie să te întrebe câte ceva ca să-ți pună un diagnostic. Gus pufni violent, apoi se uită la nevastă-sa care stătea lângă uşă.

— Îmi aduseşi întăritoru' din camion? Femeia aprobă din cap şi scoase o sticluţă de sub fusta ei bogată pentru a i-o da lui Gus.

— Ce-i asta? întrebă Billie când bătrânul deschise sticla şi simţi un miros neplăcut.

— Un leac împotriva artritei.

— Nu ştiam că ai artrită, zise Cord. Gus luă un gât şi-şi şterse apoi gura cu dosul palmei.

— N-am, da mașinăria trebuie să fie unsă. Billie

îi văzu pe Cord zâmbind.

— Ei bine, acum trebuie să laşi sticla deoparte să te pot consulta, zise ea. Se uită spre nevasta şi spre ginerele lui. Am să vă cer să aşteptaţi afară, le zise. Trebuie să-i fac o radiografie. Ei ezitară. Nu durează mult, îi asigură ea.

Gus lăsă să-i mai scape câteva expresii mai colorate în timp ce Billis şi Cord trebuiră să-i aranjeze glezna de mai multe ori ca să obţină o imagine clară. În momentul când termină radiografia, nervii lui Billie erau la pământ.

— E fractură, îl anunță o clipă mai târziu, după ce citise radiografia. Trebuie să te trimit la spital, domnule Jennings.

— La spital! mugi el atât de tare încât tresăriră amândoi. Vrei să spui că mă duc în celălalt oraş?

— Da. Trebuie să-ţi pună glezna la loc. El dădu cu pumnul în masă.

— Au!…

— Nu are rost să te cerţi cu doamna doctor, Gus, îi aminti Cord. Dânsa încearcă să te ajute. Poate că, data viitoare o să fii mai atent când coborî din maşină.

— De ce naiba nu-ţi vezi de treburile tale, Cord Buford, zise bătrânul. De fapt ce cauţi aici? Nu eşti doctor.

— O ajut pe doamna doctor azi. Gus se uită de la unul la altul.

— Ce, nu poate să-şi ridice singură pantalonii? Billie se aprinse la faţă. Maxilarul lui Cord se încleştă. Îl apucă pe Gus de guler. Billie îi puse mâna pe braţ.

— Stai, îi zise. Îl văzu ezitând, apoi eliberând strânsoarea. Îi dădu drumul bătrânului.

Billie dădu un suspin de uşurare,

— Pot să înţeleg cu siguranţă îndărătnicia domnului Jennings de a merge până în celălalt oraş când şi noi suntem perfect capabili să-i aranjăm glezna, zise.

Gus îi aruncă lui Cord o privire satisfăcută în timp ce-şi aranja gulerul.

Cord se uită la ea nedumerit.

— Da?

— Sigur. Îți aminteşti cum am vindecat noi ultima gleznă ruptă? îi zise, ridicând o sprânceană, sugerându-i să nu îndrăznească să o contrazică.

Cord îşi dădu seama imediat.

— O, da, îmi aduc aminte. Deodată se încruntă. Dar, doamnă doctor, pacientul a murit.

Billie ridică din umeri, observând că Gus le acorda toată atenţia.

— Ei, nu a fost vina noastră, Cord. Cum puteam noi să bănuim că artera lui cataclismică o să i se spargă în flibertigibetul flotsam?

— Corect, zise Cord, ca şi când ar fi înţeles perfect.

— Ce dracu' e ăla fibrăgibit? zise Gus.

— Flibertigibet, îl corectă Billie, pronunțând pe litere.

— E un vas de sânge care merge de la gleznă la inimă, îi zise Cord.

— Şi flibertigibetul pacientului s-a rupt când a încercat Cord să-i rupă din nou glezna.

— Să i-o rupă din nou? ţipă Gus. De ce dracu'?

— Aşa se procedează, domnule Jennings, zise Billie scriind ceva pe fişă. Nu putem să tratăm o fractură care a avut loc cu ore în urmă. Arătă spre

glezna lui osoasă.

Vezi cât e de strâmbă? Trebuie să ţi-o spargem încă o dată şi s-o îndreptăm înainte să ţi-o punem în ghips.

— A, nu, doamnă doctor, aşa a fost ea dintotdeauna, zise Gus în grabă. Uitați-vă numai și la cealaltă, Puse şi celălalt picior sus aşa încât Billie să poată vedea. Era la fel de strâmbă și de osoasă.

— O, nu, zise aruncându-i o privire tristă lui Cord. Cord scutură din cap.

— Doar nu te gândeşti la ce mă gândesc și eu?

— La ce se gândeşte? întrebă Gus uitându-se de la unul la altul.

— Că ar trebui să-ți rupem ambele glezne.

— Ce! Gus își acoperi gleznele cu palmele.

— Știi unde este ciocanul chirurgical, nu-i așa, Cord? îl întrebă Billie, spălându-se pe mâini la chiuvetă și punându-și o pereche de mănuși de cauciuc.

— Aşteptaţi! ţipă Gus. Mai staţi un nenorocit de minut. Continua să-şi ţină gleznele acoperite. Sunteți amândoi nebuni, ştiaţi? Nebuni de legat dacă credeţi că o să stau aici să-mi rupeţi voi gleznele. Chemaţi-mi familia înapoi. Nu-mi pasă dacă trebuie să mă duc şi în Texas după un doctor ca lumea. N-o să vă las pe niciunul să puneţi mâna pe mine. Faţa lui Billie era o mască a dezamăgirii.

— Dar, domnule Jennings… Îşi împreună mâinile în faţă. Ştiu că pot s-o fac, zise cu o expresie de speranţă pe chip. Daţi-mi numai o şansă.

— Ar trebui s-o laşi să ţi-o sucească un pic, Gus, îi zise Cord. Asta o va face cu siguranţă fericită, după tot ce s-a întâmplat ultima oară.

— Nu mă atinge! zise Gus când Billie se apropie. Băgă mâna în buzunar. Am aici un briceag. O să-l pun în funcţiune pe primul care se apropie de mine.

Îşi strigă nevasta şi ginerele de afară. Veniră alergând. Se opriră în uşă.

— Duceţi-mă la spital! le ceru Gus. Oamenii ăştia au încercat să mă omoare.

Fără niciun cuvânt, cei doi îl ridicară de pe masă şi se îndreptară spre uşă, lovindu-i de două ori glezna fracturată a lui Gus înainte de a reuşi să iasă.

El încă mai înjura când l-au scos pe uşa din faţă. Billie îi întâlni privirea lui Cord şi amândoi izbucniră în râs.

— Apropo, îi zise el când încuiau. Ce naiba e ăla flibertigibet? Ea râse amuzată.

— Cred că e o persoană împrăştiată. Mi se cerea să pronunţ acest cuvânt la concursul de pronunţie din liceu. Eu n-am reuşit atunci şi am pierdut ocazia să ajung la faza naţională. Zâmbi. De atunci am învăţat să-l pronunţ.

CAPITOLUL 7

Ţinându-se de cuvânt, Lula a păstrat mâncarea caldă până s-au întors ei. Billie şi Cord au servit friptură împănată, macaroane şi sparanghelul proaspăt.La desert,

Lula aduse o plăcintă cu cremă şi insistă ca Billie să ia o feliuţă deşi ea pretinsese că nu mai suportă nimic altceva. De îndată ce Billie declară că a fost cea mai bună mâncare din viaţa ei, Cord duse două ceşti de cafea pe terasă astfel încât să le poată bea stând pe o canapea confortabilă lângă piscină.

Era o noapte senină, înstelată. Îşi băură cafelele în linişte, ascultând greierii. Billie era conştientă că li se atingeau coapsele, că el mirosea a after-shave.

— Îmi place mult cerul noaptea, zise lăsându-se pe spate, încercând să se relaxeze acum, când erau singuri. Camaraderia lor de mai înainte era încă alături de ei, dar i se adăugase o anumită încordare. Toată fiinţa ei era în aşteptare.

— Odată, de Crăciun, eu şi fratele meu am primit un telescop, continuă ea.

Obişnuiam să ne uităm prin el ore în şir, până când ne chema mama la culcare. El m-a învăţat numele tuturor constelaţiilor. Acum le-am uitat aproape pe toate, adăugă.

— El unde e acum? Billie nu răspunse imediat.

— A murit înainte să intru eu la liceu. Leucemie. Văzu privirea tulburată a lui Cord şi zâmbi cu blândeţe. Nu a fost o surpriză. O avea de mai mulţi ani. Oftă. Cred că am citit aproape toate cărţile despre leucemie pe care le-am găsit pe vremea când era bolnav. Speram să descopăr ceva ce alţii au trecut cu vederea. Ceva ce i-ar fi salvat viaţa. Chiar înainte de a mă hotărî să urmez medicina, îmi imaginam că am să descopăr un tratament pentru leucemie.

— Acum ştiu de ce te-ai hotărât să te faci doctoriţă, zise Cord. Dar de ce medic generalist? De ce nu un oncolog?

— N-am putut, Cord, zise. Nu eram născută pentru asta. L-am văzut pe fratele meu murind. Când s-a terminat totul, mi se părea că întreaga familie avea cancer. Se opri şi oftă. Cum ţi-am spus, nu am chemare. Presupun că mi-a fost foarte

aproape de suflet.

— Eşti fericită cu ceea ce faci acum? Ea aprobă din cap.

— Îmi place să fiu generalist, ca doctorul de altădată. Îmi place să tratez diverse simptome. Nu mă plafonez, ca să spun aşa. Deveni serioasă. Ştiu că am să întâlnesc şi pacienţi cu cancer din când în când, şi sunt pregătită pentru asta. Dar pur şi simplu nu vreau să fie preocuparea mea principală. Să retrăiesc experienţa din timpul bolii fratelui meu. Râse uşor după o scurtă pauză. Bineînţeles, asta s-a întâmplat înainte de a veni la Ruckers. Acum, preocuparea mea principală este cum să mai supravieţuiesc încă o zi alături de doctorul Barnaby. Cord râse şi el.

— Cred că după Gus Jennings, doctorul Barnaby e floare la ureche. Pufni.

— Nu-mi dau seama cum îl suportă nevastă-sa pe Gus.

— Poate că-l iubeşte.

— Nu pot să-mi imaginez din ce cauză? Cord o studie atent la lumina lunii.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, doamnă doctor? Se uită la el, apoi înapoi, către cer.

— Cred că am fost, odată.

— Ce s-a întâmplat?

— El a fost silit să renunţe la facultate şi să-şi ia o slujbă. A fost mare păcat pentru că ar fi fost un doctor bun. Am pierdut legătura. Se întrerupse şi când vorbi din nou i se simţea amărăciunea în glas. Puteai să-i recunoşti pe studenţii care se luptau să-şi plătească taxele la facultate, zise. Erau aceia care învăţau cel mai mult. Aceia care puteau plăti foarte uşor, nu păreau să ia şcoala

foarte în serios.

— Ăsta-i un alt motiv pentru care îi urăşti pe bogaţi, zise Cord cu un zâmbet uşor.

— Nu-i urăsc pe bogaţi, zise apoi se întrerupse când îl văzu că se îndoia de acest lucru. Bine, poate că îi resping un pic. Presupun că dacă părinţii mei ar fi avut bani, l-ar fi putut ţine mai mult în viaţă pe fratele meu. Poate că l-ar fi putut trimite la un spital mai bun.

— Banii nu au putut să o ţină pe mama în viaţă, îi spuse Cord.

Conştientizarea acestui lucru o făcu să tresară şi fu obligată să reexamineze micile prejudecăţi pe care le strânsese în suflet atâția ani înainte de a mai găsi justificări pentru moartea fratelui ei.La cincisprezece ani avusese nevoie de ceva sau de cineva pe care să arunce vina.

— Da, bine, ai dreptate.La camera de urgente ea le acoperise feţele şi bogaţilor şi săracilor, la fel. În cele din urmă, cu gândul acesta în minte, se întoarse şi-l descoperi pe Cord analizând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Ce este?

— Eşti frumoasă. Râse uşor şi-şi strecură braţul în jurul taliei sale când ea păru dintr-o dată stingherită.

— De ce nu-ţi place să auzi asta? Nu mă simt frumoasă.

— Atunci cu siguranţă că nu te-ai uitat în oglindă în ultima vreme.

Se uită la ea, apropiindu-şi faţa, cu ochii lui negri blânzi şi contemplativi.

— A mai existat cineva în viaţa ta de atunci? întrebă.

— Nu prea am avut timp.

— Dar acum? Se aplecă mai mult spre ea.

— Ştii că mă aflu aici doar pentru o vreme.

— Asta mi-ai spus-o de cel puţin douăzeci de ori, zise el.

— Nu ai de gând să ai o viaţă particulară, în afara clinicii, cât te afli aici? Ea nu răspunse imediat şi el continuă. Ştii la ce mă gândesc?

— La ce?

— Mă gândesc că ţi-ar plăcea să te încurci cu mine, dar ţi-e frică.

— De ce?

— Că ne vom îndrăgosti şi tu vei sfârşi prin a rămâne în acest oraş.

Billie aproape râse zgomotos. Nu-şi putea imagina un bărbat precum Cord îndrăgostit de cineva pentru mai mult timp. Imediat ce dispărea noutatea relaţiei el îşi pierdea interesul.

— Glumeşti, aşa e?

— Fii sinceră, doamnă doctor, gândul ăsta ţi-a trecut prin minte. Mi-a trecut şi mie, şi ştii ceva? Mă sperie de moarte.

— De ce te-ai teme? întrebă ea, oprindu-i-se respiraţia din cauza apropierii lui.

— De faptul că m-aş îndrăgosti de tine, ce altceva? Niciodată nu am fost îndrăgostit cu adevărat în afară de perioadele acelea scurte în care îmi pierdeam capul, la colegiu. De ce n-aş fi speriat? Billie se uită la el, prea şocată ca să reacţioneze, în cele din urmă îşi regăsi glasul.

— S-a făcut târziu, Cord.

— Nu mă crezi.Ai impresia că e numai o înşelătorie ca să te prind în plasă. Nu crezi că am totuşi nişte scrupule, nu-i aşa?

— Scrupule? Aşa se numeşte mai nou faptul că te culci cu iubita tatălui tău?

— Credeam că ne-am înţeles în legătură cu asta. Am fost cu Sheila la câteva petreceri. Şi ce-i cu asta?

El nu putea pricepe de ce ea nu-l credea. Şi nu numai asta, nu-şi putea da seama cum o femeie ca Billie, care se bucura de atâtea avantaje, ar fi geloasă pe Sheila, a cărei singură ambiţie în viaţă era să se mărite cu un om bogat.. Totuşi, lui îi plăcea să creadă că poate, cine ştie, Billie era geloasă pe orice femeie cu care fusese el. Poate că acum nu era momentul să-şi declare inocenţa în legătură cu faptul că nu o cunoscuse pe Sheila în sensul biblic.

— Te… ăă… deranjează prietenia mea cu Sheila? o întrebă plin de speranţă.

— Ca medic, nu pot trece cu vederea faptul că te culci cu cine-ţi iese în cale.

O analiză prin întuneric. Ce dracu' răspuns mai era şi ăsta? Nu putea să mai continue discuţia. El nu-i ceruse părerea de medic, dorise să-i răspundă ca femeie.

— Ştii care-i necazul cu tine, Billie Foster? zise.Ai citit prea multe cărţi de medicină.

— Ce vrea să însemne asta?

— Poate că ai uitat ce este într-adevăr un corp omenesc. Nu e numai o colecţie de muşchi, oase şi ţesuturi, să ştii. Este şi sentiment şi emoţie. Îi mângâia braţul în timp ce vorbea şi Billie tremură fără să vrea. Este o senzaţie. Sau a trecut atât de mult timp de când ai fost cu un bărbat că ai şi uitat?

Billie se mişcă jenată în scaun. Era prea uşor să

te pierzi în sunetul grav şi răguşit al vocii lui. Simţi o senzaţie plăcută jos în stomac.

— Corpurile noastre sunt echipate şi cu conştiinţă, zise ea încercând din răsputeri ca vocea să-i pară raţională şi indiferentă. Pentru a ne reaminti că noi nu facem ceva pur şi simplu că ne place la un moment dat Ne aminteşte şi de anumite riscuri asociate cu asta. De ce îi spunea toate acestea? Privi într-o parte, încurcată.

— Sunt băiat mare, Billie. Cunosc riscurile şi îmi iau precauţiunile necesare.

Răguşeala îi rămăsese în glas. Nesiguranţa o făcuse să reacţioneze mai dur decât ar fi dorit.

— Nu e treaba mea.

— Cred că tocmai asta vrei, să faci să fie treaba ta. Ea îşi înălţă capul, prea uimită ca să poată obiecta. Se aprinse la faţă. Încercă să se ridice dar el râse şi o trase la el în poală. Automat, ea încercă să reziste dar el o strânse şi mai tare. Deodată ea se simţi nepregătită să facă faţă situaţiei.

— Să ştii că imediat ce ai să încetezi această dispută dintre noi, vom fi în stare să clădim ceva amândoi. Billie deschise gura să protesteze, apoi o închise. Liniştea se aşternu între ei, amestecată cu tensiunea ce se accentuase.

Privirea lui o străfulgera, stomacul îi tremura din cauza neliniştii, respiraţia i se oprise. Se simţea ca un vulcan gata să erupă şi asta numai din cauza lui. De ce naiba trebuia să fie atât de frumos, atât de irezistibil de masculin? Observă maxilarul regulat, umbrit de barbă; gura, hotărâtă şi senzuală şi un pic ridicată la colţuri, pe punctul de a surâde. Dorea să creadă că era atrasă de el

numai din cauza singurătăţii şi din cauză că-i era dor de ai ei, dar nu se putea păcăli. Nu putea să şi-l scoată din minte oricât ar fi încercat. Îi păsa de viaţa lui sexuală şi dacă se simţise bine în braţele iubitei tatălui său. Gândul ăsta o măcina pe dinăuntru. Nu-l dorea cu o altă femeie alături. Nu atunci când îl dorea cu disperare pentru ea însăşi, îi plăcea Cord Buford mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Fir-ar să fie, putea chiar să fie îndrăgostită de el, după toate aparenţele.

— Ce sugerezi? întrebă după ce înţelese toate aceste lucruri, înspăimântată.

O trase brutal către el. Când vorbi, nu-i simţi respiraţia în obraz.

— Lasă-mă să te conduc acasă şi ai să vezi. Cord o duse acasă în linişte.Pe la mijlocul drumului, îi căutase palma, i-o ridicase la buze şi i-o sărutase, apoi i-o pusese pe genunchi şi i-o acoperise cu palma lui. Gestul era intim şi posesiv şi trimise un curent fierbinte prin corpul lui Billie. Îi simţea muşchii puternici sub degete, făcând-o să fie conștientă de puterea ce se afla înăuntrul lui. Când se opriră, în spatele clinicii, ea simţi cum i se înnoadă stomacul.

Cord opri motorul şi o privi atent în semiîntuneric, cu o expresie întrebătoare,

— Eşti O.K.? Ea zâmbi şi dădu afirmativ din cap, în ciuda faptului că se lupta cu propria ei nesiguranţă.. Se gândise la ea însăşi numai ca doctoriţă atâta vreme încât uitase cu desăvârșire că era femeie. De unde venea sentimentul ăsta de nesiguranță, de nepotrivire?

— Sunt bine, zise, zâmbind și încercând să-l

convingă.

Se pare că a reuşit. El coborî din maşină şi apoi o ajută şi pe ea. Fără a spune niciun cuvânt, o urmă în sus pe scări, îl luă cheia şi descuie uşa. O deschise larg şi îi făcu ei semn să între prima.

— N-ai spus două vorbe de când am plecat de la mine, zise, înmânându-i cheia.

Billie înghesui cheile în poşetă şi o puse pe masă. Îşi scoase pantofii, dar mişcările ei erau confuze şi încordate. Era conştientă că el îi urmărea fiecare mişcare.

— Sunt nervoasă. El îi observă liniile încordate ale gurii şi ar fi dorit să facă ceva s-o relaxeze. De ce trebuia să fie atât de stânjenită când inima lui îi sărea din piept de bucurie că erau amândoi. În acelaşi timp, el nu dorea să o grăbească.

Dorea ca prima lor noapte împreună, să fie ceva de care ea să-şi amintească mult timp. Deodată, se simţi nesigur. De ce trebuia să-i dea atâta importanţă? Ea acceptase, în ciuda faptului că va rămâne în oraş numai pentru un timp. De ce-i păsa lui ce se va mai întâmpla după aceea? Dar îi păsa, la naiba. Pentru prima oară în viaţa lui nu căuta numai un loc în fân. Dorea să simtă ceva şi după ce totul se va termina.

— Nu trebuie să rămân, zise în cele din urmă, mirându-se că putuse spune aşa ceva. Sigur, nu mai era Cordell Buford pe care îl cunoştea şi-l iubea.

Billie se uită la el, cu o ciudată pornire de afecţiune. El dorea să plece dacă îi cerea ea. Acest gând o mişcă în adâncul sufletului, acolo unde fusese pustiu atâta amar de vreme, un pustiu care nu putuse fi înlocuit nici de dragostea ei pentru

familie nici de meseria atât de solicitantă, în loc de a mai spune ceva, ea se duse la el, simţindu-se mai mică decât niciodată. Îi puse mâna pe piept şi îi simţi muşchii încordându-se, drept răspuns. El se simţea la fel de vulnerabil ca şi ea.

— Vreau să rămâi, îi şopti cu blândeţe. O mişcare uşoară a obrazului îi trăda un sentiment de uşurare. Zâmbi şi căldura acestui zâmbet i se reflectă în voce şi în ochi. El se întrebă dacă ea ştia că el îşi ţinuse respiraţia.

— Cred că pot să-ţi fac Soc în programul meu.

Zâmbetul ei era timid și provocator. Își coborî mâna de-a lungul braţului lui şi îi prinse degetele, încrucişându-le cu ale sale. Îl trase din cameră spre holul îngust.

El se întrebă dacă ea îşi dăduse seama cât de fermecător fusese acest gest, cât de dulce. În acel moment ar fi lăsat-o să-l culce şi pe cărbuni încinşi.

Ajunseră în dormitorul ei. Billie îl eliberă, îşi făcu drum până la noptieră şi aprinse o veioză. Din uşă, Cord se uită prin cameră. Semăna cu ce văzuse prima oară numai că, de data asta, patul era foarte bine făcut. Halatul ei de baie se afla pe un scaun şi o pereche de tenişi, nu mai mari decât ai unui copil stătea pe podea în fața dulapului. I se aducea încă o dată aminte cât de micuţă era. Cât de delicată.

Închise uşa şi ce îndreptă spre ea, cu ochii aţintiţi pe faţa ei.

Billie stătea acolo, cu respiraţia tăiată, aşteptându-l s-o atingă, moment cu atât mai dulce cu cât el fusese mai răbdător Stomacul îi tremura ca și cum ar fi fost gata să se desprindă de la locul

său dacă nu o lua mai repede în braţe. În loc de asta, el se opri la un centimetru de ea. Simți o durere înăuntrul ei. El ridică o mână spre fața ei și-i cuprinse obrazul în palmă. Acest gest blând și tandru venea să contrazică puterea de care ea îl credea capabil. Simţi o durere acută în gât şi apoi i se răspândi în tot pieptul. Când încercă să vorbească, îi tremură vocea.

— Am o singură rugăminte.

— Spune-o.

— Să nu te mai culci cu nimeni altcineva dacă vrei să te culci cu mine, zise încercând ca vocea să-i pară relaxată. Veselia îi jucă în ochii negri şi îi ridică marginile gurii.

— Te subestimezi, doamnă doctor. Ce te face să crezi că eu aş mai dori acest lucru?

O căldură nouă şi neaşteptată îi alergă prin trup. Îl privi, fără a rosti niciun cuvânt. Inima îi bătea în corp ca tobele africane. El se apropie, îi trase corpul către al său şi-l ţinu aşa o clipă lungă şi tăcută. Îl simţi zvelt şi tare în comparaţie cu moliciunea corpului ei. Billie se relaxă, scufundându-se în braţele lui. Se uită la ea cu ochii lui măslinii numai o clipă înainte de a-şi apropia capul şi de a-i captura buzele. Sărutul a fost lung şi precaut, surprinzător de blând. Cu toate acestea, gândurile ei o luară razna. Când limba lui încercă sigiliul buzelor ei, Billie le deschise şi se ridică pe vârfuri, încolăcindu-i strâns braţele pe după gât, ca şi când s-ar fi temut să nu-l piardă.

Cord cedă în faţa buzelor ei întredeschise. Până în acel moment fusese mândru de autocontrolul său. Dar acesta se evaporă ca şi promisiunea

făcută sieşi de a nu se grăbi. Zdrobind-o de el, îi luă gura cu o intensitate care-i surprinse pe amândoi la fel. Limba lui deveni puternică şi încrezătoare, având parcă un singur gând, să devoreze. Billie se agăţă de el, slabă, confuză şi tremurătoare, cu gura în flăcări. Era aceeaşi căldură care suda două metale.La fel de fierbinţi îi erau palmele când o modelă după corpul lui. Se auzi bumbacul frecându-se de nailon când el îi trase fusta peste cap. O clipă mai târziu el îşi strecură aceleaşi palme înăuntrul ciorapilor ei, frecându-i coapsele catifelate înainte de a porni mai în faţă.

Lui Billie îi vâjâiau urechile în timp ce degete nerăbdătoare căutară şi găsiră căldura ei umedă. Ea se arcui după palma lui întinsă, în timp ce el tachina şi chinuia porţiunea dintre coapsele ei, până când se temu că trupul său va face scurt circuit şi va exploda. Fără a rupe sărutul, o împinse înapoi până când simţi cuvertura de pe pat cu coapsele. Foarte blând, el o aşeză pe pat, urmărind-o. Cu degete iuţi şi nerăbdătoare îi dădu hainele la o parte; fusta şi bluza căzură pe podea ca o şoaptă. Urmară ciorapii şi chiloţii. În cele din urmă Billie fu dezbrăcată. Ochii lui alergau năprasnic peste trupul ei ca şi cum ar fi vrut să memoreze fiecare detaliu.

— Am avut dreptate, zise cu voce şoptită. Eşti frumoasă.

Dorindu-i din nou buzele, o trase aproape brutal la pieptul său. În cele din urmă se opri pentru a-i putea săruta tot trupul. Îi sărută valea dintre sâni înainte de a-i lua fiecare sfârc rozaliu între dinţi. Îi supse şi îi tachină cu dinţii până când aceştia se

înălţară tremurători. Billie încercă să-l ajungă dar el îi scăpă din mâinile nerăbdătoare şi alunecă mai departe pe trupul ei, îi linse buricul, muşcând-o jucăuş de abdomen. Îi simţi respiraţia înainte de a-i simţi gura; caldă, cu un aer umed ce-i atingea coapsele şi triunghiul maroniu ce-i acoperea feminitatea, îngheţă, anticipându-i următoarea mişcare. Blând ca o şoaptă, o sărută.

— Cord… Numele lui îi alunecă de pe buze ca mierea fierbinte.

El îi luă fundul în palme, o ridică uşor şi gustă tot ce-i putea ea da. Billie îşi ţinu respiraţia în timp ce gura şi limba lui luau un contact intim cu zonele calde cu miros de mosc ale trupului ei. O tachina, fluturându-şi limba blând, ca aripa unui fluture. Billie gemu uşor, numele lui zbură uşor de pe buzele sale. Se încordă din cauza pasiunii care iradia din mijlocul catifelat al corpului ei, crescând treptat până când se aprinse albă, înfierbântată şi îşi luă zborul infinit. Până când ea rămase înţepenită iar gândurile ei fragmentate ca şi cuvintele de iubire pe care i le spunea el. Cord se depărta un pic numai pentru a se dezbrăca, lăsându-şi hainele grămadă lângă ale ei. Billie se uită la el cu ochi pasionați, obişnuindu-se din nou cu corpul lui în timp ce-l privea luându-şi precauțiunile necesare.

Afecţiunea ei se adânci. Pătura se afundă când el i se alătură din nou, de data asta desfăcându-i picioarele. Îl primi în corpul ei, înconjurându-l atât de strâns până la sufocare. Se agăță de el, venind în întâmpinarea fiecărei mişcări, descoperindu-i ritmul cum făcuse în noaptea în care dansaseră în sufragerie. El îşi îngropă faţa la pieptul ei şi se

zvârcoli în braţele sale la o secundă numai de orgasmul ei.

Au făcut dragoste încă de două ori în noaptea aceea, printre discuţii şi puţin somn. În zori, Cord sări din pat, trezind-o şi pe Billie. O sărută blând.

— E mai bine să nu-mi fie văzută maşina aici dimineaţă. Ştii cum sunt oraşele de provincie. Era impresionată că el se îngrijora de reputaţia ei.

— Te voi vedea mai târziu? întrebă în timp ce-şi trăgea pătura în jurul său.

Cord se uită la faţa înfierbântată cu părul în dezordine. Era caldă şi goală sub pături şi el se excită din nou la acest gând.

— Nu-ţi face griji, îi zise. Nu scapi de mine aşa uşor.

O mai sărută o dată înainte de a-şi pune pantofii şi a ieşi din cameră.

CAPITOLUL 8

Florile sosiră înainte de prânz, doisprezece trandafiri galbeni înghesuiţi într-o vază de cristal masiv ce era impresionantă în sine. Aranjamentul arăta ca şi cum ar fi fost şterpelit din holul principal al hotelului *Hyatt Regency*. Billie era în cabinetul din faţă, căutând fişa unui pacient când comisionarul cără totul înăuntru, producând rumoare în sala de aşteptare. Sora Bradshaw primi florile apoi se încruntă când citi cartea de vizită.

— Sunt pentru dumneavoastră, doamnă doctor, dar nu zice de la cine. Îi aruncă lui Billie o privire bănuitoare. Dar Cordell Buford a sunat de două ori şi a întrebat de dumneavoastră, aşa că presupun că pot să pun cap la cap aceste două

lucruri.

— Domnul Buford m-a căutat pe mine? întrebă, îndreptându-şi automat spatele din motive de care nu era prea sigură.

— Aha. Nu s-a recomandat, dar îl ştiu pe băiatul ăsta de când s-a născut, şi i-aş recunoaşte vocea pătrunzătoare şi într-o staţie aglomerată de autobuz.

— A lăsat vreun mesaj? Femeia mai în vârstă scutură din cap. I-am spus că sunteți ocupată cu un pacient. Presupun că vrea să vă mulţumească pentru că aţi luat cina cu el vineri seara. Se întrerupse când Billie rămase cu gura căscată. Nu fiţi aşa surprinsă, doamnă doctor. Nu poţi nici măcar să scuipi în oraşul ăsta fără ca să afle toată lumea. Sper că ştiţi ce faceţi. Umblă vorba că domnul Buford şi-a găsit o nouă iubită.

— Domnul Buford şi cu mine suntem doar prieteni, zise, încercând să pară indiferentă. O irita să ştie că bârfa se pornise atât de repede. Căldura pe care o simțise în trup de când se trezise se transformă în răceală. Era medic, o profesionistă. Reputaţia trebuia să-i fie fără reproş. Nu-şi putea permite de a fi numită ultima cucerire a lui Cordell Buford.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă doctor. Sora Bradshaw nu păru convinsă.

Pe la ora două unul din salariaţii fabricii intră plângându-se de tuse şi de dureri în piept.

— Trebuie să fiţi logodnica domnului Buford, zise. Lui Billie aproape că-i scăpă stetoscopul din. Mână. Stânjeneala i se vedea pe faţă.

— Logodnică? Bărbatul fu cuprins de un acces de tuse ce-i făcu ochii să lăcrimeze.

Billie îi dădu un tifon şi aşteptă să se potolească.

— Oamenii zic că de data asta e serios, continuă el. Spun că domnul Buford a fost lovit drept în inimă de săgeata lui Cupidon. Billie încercă să-şi mascheze şocul şi furia cu o privire indiferentă.

— Domnul Buford şi cu mine nu suntem logodiţi şi nu pot să-mi dau seama cum a pornit un asemenea zvon. Omul nu păru mai convins decât sora Bradshaw. Billie îi puse stetoscopul pe piept, apoi îl întrebă şi despre alte simptome.

— Ce faci la fabrică? întrebă de îndată ce omul i le descrise.

— Sunt ţesător.

— De când ai erupţia asta? îi arătă pe piept unde o pată roşiatică începuse să-i înainteze spre osul gâtului. Omul ridică din umeri.

— Nici nu o observasem, să vă spun adevărul. Săptămâna asta am lucrat în grădină.

Poate că m-a muşcat ceva şi nu mi-am dat seama.

— Rămâi nemişcat o clipă, zise.Aş dori să te consulte şi doctorul Barnaby.

Billie îl găsi pe bătrânul doctor în cabinetul lui, citind o fişă. Se încruntă când o văzu.

— Ce se petrece între tine şi Cordell Buford? Ea se înroşi puternic.

— Oare nu mai aveţi şi altceva de discutat? Şi de când viaţa mea privată a devenit atât de importantă pentru toată lumea? El continuă ca şi când nu ar fi auzit, smulgându-şi ochelarii de pe nas.

— Nici măcar nu ştiam că voi doi vă întâlniţi, zise. Acum se pare că aţi devenit nedespărţiţi.

— Vă asigur că nu, îi spuse Billie, crescându-i şi

mai mult stânjeneala şi frustrarea. Pur şi simplu am cinat împreună vineri seara. Nu mare lucru. Ea nu avea de gând să-i povestească mai departe, adică şi faptul că el rămăsese peste noapte în apartamentul său. Aţi putea să vă uitaţi un pic la un pacient de-al meu? întrebă, hotărându-se că cel mai bine ar fi să schimbe subiectul.

— De ce? Ce-i cu el?

— E de la fabrică. Pare un caz de bronşită.

— Ei, şi? Spune-i să bea ceai de plante câteva zile şi pune-i o compresă cu muştar…

— Cred că e mai serios decât atât, zise, întrerupând o întreagă listă de ingrediente necesară pentru a prepara o pastă pentru pieptul pacientului.

— Vă amintiţi că am mai avut aţi trei pacienţi de la fabrică nu cu mult înainte? Ei bine, doi dintre ei nu par să se însănătoşească. Omul ăsta se plânge şi el de dureri de cap şi de ameţeală.

— Ce vrei să spui?

— Cred că se îmbolnăvesc la fabrică.

— Prostii. Fabrica aia e la fel de curată ca policlinica asta.

— Ştiu că pare greu de crezut. Bill Crenshaw, directorul fabricii mi-a spus acelaşi lucru.

— L-ai sunat pe Bill Crenshaw? Fără să discuți cu mine înainte de asta?

— I-am pus numai câteva întrebări, zise. Am vrut să mă asigur că salariaţii respectă protecţia muncii şi că nu au fost accidente.

— Sper că nu ai formulat vreo acuzaţie, zise tăios. Familia Buford a fost foarte bună cu acest oraş.

— Nu am acuzat pe nimeni de nimic încă,

domnule doctor.

— Ce vrei să spui prin încă? Se uită la ea.

— Cineva e răspunzător că aceşti oameni se îmbolnăvesc, îi spuse, dispoziţia ei schimbându-se rapid către furie. Nu avea de gând să dea înapoi cum făcea adesea. Credeţi că e o coincidentă că numai ţesătorii se îmbolnăvesc? Poate e ceva în fibre. Nu li se cere să poarte măşti pentru praf. Chiar când spunea asta, ea nu-şi putea da seama cum un simplu praf cauza simptomele. El se ridică, aruncându-i o privire de pură neîmblânzită ostilitate.

— Ştii ce cred? Cred că te simţi frustrată pentru că n-ai fost în stare să pui un diagnostic corect. Poate că ai nevoie să mai răsfoieşti cărţile de şcoală.

Furia aproape că îi dădu pe dinafară. De ce insista în a-i nega cunoştinţele şi practica de medic?

— Diagnosticul meu de bronşită este clar, domnule doctor, zise cu o voce tăioasă, înciudată. Singurul lucru pe care nu îl cunosc în acest moment este cauza.

El aproape că urlă la ea.

— Nu-i treaba noastră să descoperim cum se îmbolnăvesc pacienţii?

— Ba este atunci când nu răspund la tratament, răspunse la fel de tare. Şi când apar simptome fără nicio legătură. Este ca şi cum sistemele lor ar fi otrăvite.

Şocul provocat de rostirea a ceea ce numai gândise până atunci, lovi în plin.

Erupţii, tuse şi dificultăţi în respiraţie, umflarea feţei erau simptome ale otrăvirii atunci când

apăreau simultan şi când nu se puteau găsi alte cauze. Cu toate acestea, otrăvirile implicau multă incertitudine dacă nu se ştia cauza exactă.

Doctorul Barnaby o analiză îndelung într-o tăcere apăsătoare.

— N-ai spus nimic, nimănui, nu-i aşa? o întrebă. Billie scutură din cap.

— Am crezut că ar trebui să discut întâi cu dumneavoastră. El păru uşurat. Ăsta-i primul lucru inteligent pe care l-ai spus de când ai intrat în biroul meu. Îi întinse fişa pe care o citea când a intrat ea. În sala de aşteptare se află o familie care are nevoie de nişte vaccinuri pentru o călătorie în Japonia pe care o vor face peste câteva săptămâni.Aş dori să verifici tu ce trebuie să facă şi să te şi ocupi de acest lucru.

— Dar cum rămâne cu pacientul din cabinetul unu?

— De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de el? Doctorul îi acordă ceva ce semăna cu un zâmbet. Câteodată un ochi proaspăt ajută.

Billie avu impresia clară că încerca s-o împiedice. Dar de ce?

— Dar cum rămâne cu ceilalţi? întrebă ea. Nu reacţionează la tratament.

— Voi avea eu grijă şi de cazurile lor.

— Dar, domnule doctor…

— Asta-i tot, zise scurt. Ea ezită şi el continuă. Mi se pare că eu sunt şeful aici.

Billie se mai gândea la cum se schimbă lucrurile când termină de vaccinat familia cu patru membri pentru excursia în străinătate. Intră în vizuina micuţă care era biroul ei şi închise uşa. Merse imediat la telefon, îi ridică şi formă numărul de la

fabrică.

— Vreau să vorbesc cu Cord Buford, vă rog, zise când răspunse secretara. Aici doctor Poster de la clinică. Fu pusă în legătură imediat.

— Billie, scumpo! Cord păru bucuros că o aude. Chiar mă întrebam când ai de gând să mă suni.

— Trebuie să te văd, Cord, şopti ea în receptor. El râse.

— Ei, asta îmi place să aud. Ea roşi.

— Nu asta vreau să spun, zise repede. E o problemă.

— S-a întâmplat ceva?

— Sper că nu. Poţi veni la mine la cină?

— Sigur.

— Şi încă un lucru. Sunt tot felul de zvonuri care circulă despre noi.

Aş prefera ca oamenii să nu ştie ce-i între noi. El rămase tăcut o clipă.

— Doar nu-ți pare rău pentru noaptea trecută, nu-i aşa?

— Pur şi simplu nu vreau ca alţi oameni să ştie ce fac eu, Cord. Se opri. Putem vorbi despre asta diseară, O.K.?

— Da, sigur.La celălalt capăt al firului, Cord închise telefonul. Nu mai zâmbea.

Cord sosi la şapte fix şi o trase brutal pe Billie în braţele sale, făcând-o aproape să-i scape din mâini lingurile din lemn pentru salată.

— Mi-a fost dor de tine astăzi, zise sărutând-o apăsat. Hai să ne dezbrăcăm.

Billie care era pe cale să facă o salată, protestă uşor în timp ce el o împinse în dormitor şi trânti uşa în urma sa.

— Ce facem cu cina?

— Mai târziu. Era deja ocupat cu desfacerea şortului. Îi luă lingurile de salată din mână şi le analiză. Îmi place o femeie care are imaginaţie în dormitor, zise.

Ea râse.

— Astea-s pentru salată, prostuţule. Încercă să pară serioasă în timp ce-şi scoase şortul şi-şi desfăcu bluza. Trebuie neapărat să discutăm.

El o reduse la tăcere cu un sărut lung. Când s-au oprit amândoi tremurau.

— Vorbim după aceea, zise iar în ochi i se citea o dorinţă fără limite. Îi scoase bluza şi se uită la sutienul dantelat pe care-l purta. Nu zise nimic până nu-i scoase toate hainele. Apoi o ţinu strâns o clipă. Îmi place cum miroşi. Şi îmi place şi ce gust ai, adăugă, aplecându-se să-i sărute pântecul. Se ridică privind-o din nou în ochi în timp ce-şi desfăcea cureaua. Făcură dragoste mai puţin grăbiţi decât prima oară, dar nu mai puţin pasionaţi. Cord o sărută peste tot aşteptând-o de două ori să atingă punctul culminant înainte de a o pătrunde.

— Sunt nebun după tine, doamnă doctor, zise tremurând convulsiv în braţele ei.

După aceea, Billie se uită gânditoare în tavan fără a dori să-i strice dispoziţia dar dorind răspuns la întrebările care o frământau.

— Ai mai spus cuiva de la fabrică de relaţia noastră? întrebă. Cord se ridică într-un cot şi o privi. Ochii lui negri îi alunecau vijelios pe trupul ei.

— Nu discut despre viața mea personală cu nimeni. De ce întrebi?

— Bârfa din stradă ne-a şi logodit, zise.

— Trebuie să-mi fi văzut cineva maşina aici astă-noapte. De asta mă temeam.

Zâmbi înţelegător. Îmi pare rău. În oraşul ăsta, dacă te culci cu cineva înseamnă că eşti logodit.Ar fi vrut să-l întrebe câte logodnice a avut, dar renunţă.

— Aş fi vrut să-mi fi spus înainte.

— Nu m-am gândit că o să te neliniştească o bârfă mică.

— Mă nelinişteşte foarte mult când îmi afectează viaţa personală.

— O, capcanele unui orăşel provincial, zise. Ea era furioasă din cauza indiferenței lui.

— Te porți ca şi cum nu ți-ar păsa.

— Sunt obişnuit, zise. Dar nu-ți face griji. Mâine vor bârfi pe altcineva. Văzu că vorbele lui făcuseră prea puţin ca s-o liniştească. Sau poate că ți-e ruşine ca numele tău să apară alături de al meu, zise după o clipă.

— Nu-mi doresc să fiu etichetată drept ultima cucerire a lui Cord Buford, dacă asta ai vrut să spui.

— Vrei să nu mai vin?

— N-am spus asta, zise enervată.

— Nu poţi să le ai pe amândouă, doamnă doctor.

— Nu vreau ca oamenii să gândească despre mine că sunt aici numai ca să-mi găsesc un amant, zise, rostindu-şi, în sfârşit, gândurile de până atunci. El o privi mai atent.

— Dar nu asta vrei? întrebă el. O cuprinse indignarea şi faţa i se aprinse sub privirea lui iscoditoare.

— Bineînţeles că nu. Era cert că el nu avea idee câți ani fusese ea singură. Îmi doresc tot ceea ce

implică o relaţie intimă. Îmi doresc grija şi încrederea şi ajutorul.

— Ai uitat să pomeneşti dorinţa ca relaţia să fie monogamă.

— Bineînţeles că aşa va fi. Se înţelege şi fără să mai spun.

— Bun. Dar cum rămâne cu implicarea? Credeam că voi femeile vă implicaţi mai mult.

— Am discutat deja asta.

— Vrei să spui atunci când ai hotărât să nu stai aici decât câțiva ani? Ea aprobă şi el continuă. Se pot întâmpla multe în doi ani, doamnă doctor.

— Nu am nicio intenţie să mă stabilesc la Ruckers, Georgia şi să lucrez cu doctorul Barnaby mai mult decât trebuie, zise, amintindu-şi ultima ei ceartă cu bătrânul. El se gândi un pic.

— Bun, poate că voi merge cu tine când va veni vremea să pleci. Îmi va lua mai mult timp să călătoresc pe la fabrici dar pot s-o fac dacă trebuie.

Sugestia lui o luă complet prin surprindere.

— Nu crezi că grăbim un pic lucrurile? reuşi ea să întrebe. Nici nu ştim măcar dacă relaţia noastră o să meargă. Ştii că suntem foarte diferiţi unul de altul.

— Ăsta-i un lucru atât de rău?

— Este, atunci când te gândeşti să-ţi împărţi viaţa cu cineva.

Scutură din cap şi se ridică, trăgând şi un cearşaf cu ea. Se întâmplă totul prea repede, Cord. Nici nu ştiu ce voi face cu restul vieţii mele. Dacă doctorul Barnaby o ţine tot aşa, poate că am să sfârşesc prin a-mi schimba numele şi a părăsi ţara săptămâna următoare.

— Pot să tratez eu cu doctorul Barnaby, zise el.

— Nu! strigă Billie. Nu vreau să se bată altcineva în locul meu. Am crescut. Pot să-mi port şi singură de grijă. Întotdeauna am făcut-o. El observă că ea nu avea de gând să dea înapoi în această problemă, aşa că, pentru moment renunţă.

— Deci, tu crezi că eu te zoresc, nu-i aşa?

— Da. Se gândi la asta.

— Bun, mă retrag şi am să merg mai încet dacă te face să te simţi mai bine.

Fără un alt cuvânt, se ridică din pat şi întinse mâna după haine. Billie îl urmări cu privirea, încercând să-i citească expresia feţei în timp ce-şi punea lenjeria pe el, dar era impenetrabil.

— Te-ai supărat pe mine? întrebă cu o voce scăzută. Îşi scutură blugii şi o privi.

— De mult nu am mai ţinut la cineva. De când nu am mai preţuit ceva, adăugă. Relaţia asta este evident că înseamnă mai mult pentru mine decât pentru tine. O linişte încordată se aşternu în încăpere în timp ce el se îmbrăca. Expresia lui era golită de căldură şi de umorul ce păreau a face parte integrantă din personalitatea lui.

— Cord, aş vrea să înţelegi în ce situaţie mă aflu, zise ea. El se aşeză pe marginea patului şi îşi luă şosetele şi pantofii.

— Te ascult. În vocea lui se simţea o indiferenţă care o îngheţă şi Billie nu putu să nu se întrebe dacă el încerca în acest fel să-şi ascundă dezamăgirea.

— Tatăl meu a avut un atac de inimă acum şase luni. Era gata să moară, aşezat la masa din bucătărie. Acum e mai bine dar nu putem şti dacă

nu se va repeta. Se luptă să-şi păstreze vocea calmă. Nu am vrut să vin aici. Am vrut să fiu lângă el, în caz că… Se opri. În caz că se întâmpla din nou.

— Nu poţi să aranjezi să fii trimisa undeva, mai aproape de familie? întrebă el.

— Am refuzat deja două oferte de serviciu. Asta a fost cea de-a treia alegere. Mi-a fost teamă să nu o accept. Nu-mi pot permite să nu dau înapoi împrumutul guvernamental.

— Cât de mult le datorezi?

— Mii, de ce? Se uită la ei. Nu, nu îţi cer bani, Cord, şi nu aş accepta chiar dacă mi-ai oferi.

— De ce nu?

— Pentru mine înseamnă foarte mult să trăiesc pe picioarele mele.

Încerc numai să te fac să înţelegi cât sunt de nerăbdătoare să fac ce am fost trimisă să fac aici încât să…

— Să scapi dracului de aici, încheie el în locul ei.

— Da. Nu am avut niciodată intenţia să mă încurc cu cineva.

— Şi atunci de ce ai făcut-o? o întrebă. Ea păru şocată și ei continuă. De ce, Billie? Numai din nehotărâre? Faţa i se îmbujoră.

— Eram singură. E atât de greu de înţeles?

— Aşa că te-ai folosit de mine ca să scapi de singurătate?

— Nu m-am folosit de tine. Se ridică din pat și-și luă şi ea hainele. Am vrut să fiu cu tine la fel de mult cât ai vrut şi tu. Dar nu mă gândeam la asta.

— Nu te gândeai că eu vreau mai mult în relaţia asta pentru că nu eram un astfel de tip, aşa-i? Ce sunt eu, un papiţoi care să te ajute să treci mai

uşor prin următorii câțiva ani? Chiar când spunea toate acestea, Cord nu putea să creadă că au ieşit din propria sa gură. Era obişnuit ca în astfel de discuţii, să fie de cealaltă parte a baricadei.

— Nu cred că m-am gândit la toate acestea, mărturisi ea. Nu sunt un mare manipulator. Aşa stau lucrurile. Îmbrăcată cu sutienul şi cu chiloţii, ocoli patul.

Încerc numai să fiu cinstită cu tine, Cord. Să nu cumva să ne înţelegem greşit unul pe altul.

— Ce vrei de la mine Billie?

— Pentru început, aş dori prietenia ta. Prietenia era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Se excitase din nou, dar cum putea fi altfel când o privea îmbrăcată sumar, arătând mai sexy decât orice femeie.

— Vrei o bere rece? o întrebă el, deşi, nevoia de a scăpa de femeia aproape goală şi de dormitorul ei cu miros îmbătător, era mai puternică decât setea. Billie acceptă.

— Am cumpărat un pachet de şase când mi-ai spus că vii la cină.

Cord părăsi încăperea, îndreptându-se spre frigiderul din bucătărie de unde scoase o sticlă de bere. Îi scoase dopul şi luă o înghiţitură. Femeia! Cine poate s-o înţeleagă? Toată viaţa lui adultă de până acum fusese preocupat doar de împerechere. Acum, iată, încerca să obţină puţină implicare din partea micuţei doctoriţe şi ea folosea cam aceleaşi scuze pe care le folosise el de-a lungul timpului pentru a evita acest lucru. În afară de povestea cu tatăl, bineînţeles. Dacă sănătatea acestuia era atât de şubredă după cum afirmase ea, atunci va respinge toată perioada în care a fost obligată să

stea departe de el. Îşi înclină capul cu tristeţe. Ăsta-i era norocul, să-şi piardă capul, după o femeie care nu dorea sau nu putea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Billie intră în bucătărie peste câteva minute, îmbrăcată, şi-l găsi pe Cord aşezat la măsuţă, tolănit pe spate, cu picioarele lui lungi încrucişate în faţă și cu o expresie gânditoare pe chip. Băuse deja aproape toată berea dar refuză o nouă porţie. Îi puse în faţă o gustare cu brânză şi el îşi ridică privirea.

— Despre ce doreai să-mi vorbeşti? întrebă el. Billie scoase o băutură nealcoolică din frigider şi băgă o tigaie cu lasagna în cuptor după ce îl aprinse. Luă scaunul din faţa lui şi se întrebă oare cum să înceapă.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că am consultat mai mulţi ţesători de la fabrică? îl întrebă, hotărâtă să între direct în subiect. El dădu aprobator din cap şi ea continuă. Niciunul din ei nu pare să reacţioneze la tratament. Astăzi a venit altul la cabinet. Se plânge de durere în piept. Toţi par să sufere de bronşită, dar am observat şi alte simptome care nu au nicio legătură cu inflamarea căilor bronhice.

— De exemplu?

— Toţi trei au o erupţie pe piept şi pe stomac. Bărbatul pe care l-am consultat azi se plângea de dureri de cap şi de ameţeală. L-a consultat şi doctorul Barnaby.

Imediat ce a plecat de la clinică am verificat ce scrisese pe fişa pacientului.

— Continuă.

— Se pare că doctorul Barnaby i-a pus întrebări amănunţite pacientului şi l-a găsit puţin

dezorientat şi confuz. Eu nu l-am mai văzut vreodată şi nu ştiam nimic despre el. Doctorul Barnaby probabil că-l cunoştea bine, pentru că a observat ceva în neregulă.

— Nu a discutat cu tine despre asta?

— Nu. De fapt nu-şi discută cazurile cu mine. Zâmbi forţat. Între noi e o relaţie mai greu de priceput. Zâmbetul lui fu la fel de forţat.

— Ca cea dintre mine şi tine, nu? Ea nu-i răspunse şi el continuă. Ce crezi tu că se întâmpla cu oamenii ăştia?

— Cinstit?

— Bineînţeles. Doar nu crezi că vreau să mă minţi.

— Cred că într-un anume fel sunt otrăviţi. Şocul îl lăsă fără cuvinte.

— Cum?

— Asta nu am descoperit. Evident că ei nu mănâncă şi nu beau ceva otrăvitor, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi avut arsuri în gură.

— Şi crezi că se întâmplă ceva la fabrică? Ea ridică din umeri.

— Unde altundeva s-ar putea întâmpla? Locuiesc la adrese diferite, i-am întrebat chiar despre pasiunile lor. Ei nici măcar nu merg la bowling împreună sau la biserică. Nicăieri.

— Ce-a zis Barnaby?

— Pe scurt, că să-mi văd de treburile mele.

— Deci ce vrei tu de la mine?

— Lucrul ăsta nu te preocupă câtuşi de puţin?

— Sigur că mă preocupă. Chiar am discutat cu Bill Crenshaw după ce am văzut că i-ai vizitat. M-a asigurat că fabrica lucrează la cele mai înalte cote de protecţie a muncit şi că nu a fost niciun

accident. Se opri. Dar dacă te face să te simţi mai bine, putem să ne întâlnim amândoi cu el mâine dimineaţă la prima oră.

— N-am putea la prânz? întrebă ştiind că doctorul Barnaby ar fi fost bănuitor văzând-o că vine târziu. El acceptă.

— Vin să te iau la doisprezece fix. Chiar am să te duc să vizitezi fabrica şi să observi măsurile de siguranţă pe care le-am impus personal.

— Mulţumesc, Cord. Zâmbi, simţindu-se mai relaxată acum că se bucura de ajutorul lui. Sper că nu eşti supărat din cauza asta.

— Deloc. Se uită la ceas şi se ridică. Ei bine, cred că am s-o şterg, dacă n-ai nimic împotrivă. Se uită la el surprinsă.

— Dar cum rămâne cu cina? Am făcut o tigaie întreagă de lasagna. E aproape gata,

— Cred că am să iau ceva în drum, dacă nu te superi, zise, îndreptându-se spre uşă.

Am avut o zi grea şi sunt obosit. Billie se ridică şi-l conduse, încercând să-şi ascundă dezamăgirea şi uimirea. Nu înţelegea de ce el pleca înainte de a gusta din mâncarea pregătită de ea timp de două ore.

— Cord, s-a întâmplat ceva? El se întoarse şi-i zâmbi.

— Nimic ce nu se poate remedia printr-un somn bun. Dacă îţi aminteşti, niciunul din noi nu prea a avut parte de el noaptea trecută. Se aplecă, o sărută pe frunte şi ieşi. Ultimul lucru pe care-l văzu a fost faţa ei uimită.

Douăzeci de minute mai târziu Cord oprea în faţa casei sale. Bănuia că o rănise pe Billie, părăsind-o atât de brusc, dar nu putea să facă

altfel. Trebuia să se gândească la multe lucruri, mai ales la ea şi la sentimentele lui faţă de ea. Trebuia pur şi simplu să se retragă. Altfel ea ar fi continuat să se mişte în direcţie opusă. Nu putea să rişte.

De abia trecuse de ora unsprezece când Billie îi sună pe părinţii ei, ştiind că după această oră taxele erau mai mici. Vorbi pe scurt cu tatăl ei şi apoi vorbi mult cu mama ei care o asigură că tata e bine şi că îşi ţinea regimul recomandat.

— Ai primit scrisorile de la mine? o întrebă mama.

— Pe toate trei. Mama ei n-ar fi cheltuit banii pe o convorbire telefonică la distanţă când putea face acelaşi lucru într-o scrisoare numai pentru douăzeci şi nouă de cenţi.

Billie le telefona cel puţin de două ori pe săptămână dar mama ei refuza să vorbească mult pentru că ştia că e prea scump.

— Mi-e dor de casă, zise Billie.

— Cum îţi place slujba? întrebă mama.

— E minunat! îi spuse Billie. Cunosc o grămadă de oameni. Avea tendinţa să îndulcească lucrurile deoarece simţea că părinţii ei aveau destule probleme cu banii şi cu boala tatălui ei. Nu dorea să adauge şi problemele ei la toate acestea.

— Sunt sigură că celălalt doctor e bucuros că ai venit, zise Martha Foster, cu o mândrie în glas care-i umplu lui Billie ochii de lacrimi. Scumpo, trebuie să vorbim despre banii pe care ni i-ai trimis săptămâna trecută.

— Nu vreau să vorbim despre asta mamă, zise Billie cu severitate. Acum că am şi eu salariu, vreau să mă laşi să mă achit de datorii.

— Dar nu ne datorezi nimic, draga mea şi, mai mult, tu ai şi alte datorii.

— Mă descurc. Billie nu avea de gând să-i mărturisească faptul că aduna bănuţ cu bănuţ să le trimită suma hotărâtă de ea. Îşi imagina că cel puţin atâta putea face. Deşi părinţii ei nu avuseseră niciodată datorii, ea dorea ca mama ei să le plătească şi pe acelea care existau în caz că tatăl ei se îmbolnăvea din nou.

— Lui tata n-o să-i placă asta, şopti mama de la capătul firului. E un om mândru,

Billie. Dacă ar bănui numai că tu ne trimiţi aceşti bani câștigaţi cu greutate…

Billie o întrerupse.

— Avem o înţelegere, mamă.Ai promis.

— Nu sunt obişnuită să am secrete faţă de tatăl tău.

— Este pentru o cauză bună,. Îi spuse Billie. Ştim amândouă cât de important este să-l ferim de griji. O metodă bună este să-i plătim toate datoriile.

— Şi eu fac bani frumoşi cu curăţenia, ştii asta.

— Eu vreau să-i economiseşti pe aceia. Poate vei avea vreodată nevoie de ei.

Mama ei rămase tăcută un moment.

— Bine, scumpa mea, zise în cele din urmă. Tu eşti medic şi ştii ce-i poate ajuta pe tatăl tău. Sper că nu sacrifici mai mult decât ar trebui. Trebuie totuşi să-ţi plăteşti chiria şi să cumperi mâncare. Billie râse.

— Ţi-am mai spus că mi-am aranjat un apartament drăguţ aici. Şi doamnele de la biserica din apropiere îmi aduc mereu bunătăţi pentru acasă. Cred că în curând am să mă îngraş. Putu

chiar să audă zâmbetul mamei ei când aceasta vorbi.

— Mă bucur atât de mult că eşti fericită şi că îţi merge bine. Pentru asta am muncit toată viaţa, îţi aminteşti? Nu o lăsă pe Billie să răspundă. Acum, închide telefonul înainte să te coste mai mult decât poţi să-ţi permiţi.

— Noapte bună, mami. Te iubesc.

Mama ei îi trimise sărutări prin telefon înainte de a închide.

Billie mai zâmbea încă în timp ce se dezbrăca să meargă la culcare, dar zâmbetul îi era trist din cauza nostalgiei şi a dorului față de oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Se gândi la Cord şi se întristă şi mai mult, dorind ca el să nu o fi părăsit atât de brusc. Poate că ar fi trebuit să încerce să-l facă să înțeleagă de ce îi era ei imposibil să-şi facă o viață la Ruckers. Se urcă în pat, luă o revistă şi încercă să o citească. Faptul că discutase cu părinţii ei o făcuse să se simtă mai singură ca niciodată. Se gândi să-l sune pe Cord dar se răzgândi. Nu era cinstit să-l cheme și apoi, în următorul minut să-i ceară să plece.

În cele din urmă stinse lumina şi închise ochii.

CAPITOLUL 9

Cord o aştepta, la doisprezece şi câteva minute când ea păşi afară din clinică. În timp ce conducea spre fabrică, îl simţi la fel de stânjenit ca şi ea. Nu ştia dacă avea legătură cu întâmplarea de la fabrică, cu relaţia lor personală sau cu amândouă aceste probleme. Îşi parcă maşina la intrarea principală şi o conduse prin clădire, pe coridor, mai înainte de biroul lui Bill Crenshaw.

— La ce oră trebuie să te înapoiezi la clinică? o

întrebă în timp ce-i făcu semn să se aşeze pe un scaun de lângă birou! său.

— La două. Billie se uită la biroul curat, încercând în acest fel să descopere mai mult despre personalitatea bărbatului din faţa ei. Deşi era decorat cu gust, nu erau modificări personale, nu erau fotografii de familie, nimic. Putea să fi aparţinut oricui.

— M-am gândit să-ţi prezint întâi metodele noastre de securitate înainte de a-ţi face turul fabricii, zise, întinzând mâna după un dosar. Când ea aprobă, el continuă.

E foarte simplu, într-adevăr. Prin lege, salariaţii noştri au dreptul să ştie exact ce substanţe chimice, periculoase sau de alt fel, folosim, ca şi riscul implicat în cazul ingerării vreuneia dintre acestea. Avem un director angajat special pentru protecţie şi el călătoreşte la fiecare fabrică şi verifică dacă se respectă tot regulamentul. Nu a putut fi aici azi pentru că este în alt loc. Dar, atâta vreme cât eu sunt cel care i-a creat acest post, îţi pot răspunde la toate întrebările.

Billie dădea aprobator din cap în timp ce îl asculta prezentându-i întregul program de prevederi pe care un salariat trebuia să-l completeze înainte de a fi angajat în vreo secţie.

— Fiecare supraveghetor are o copie a acestui manual, zise el. Aici sunt enumerate regulile de protecţie precum modul cum trebuie etichetat fiecare container să fie văzut foarte bine şi să conţină avertizarea de pericol. De asemenea, aici sunt prezentate nivelele de toxicitate ale fiecărei substanţe chimice, prevederile ce trebuiesc luate în caz că cineva vine în contact direct cu ele. Vei

observa că s-au menţionat aici secţiile care folosesc anumite substanţe. Îi dădu o foaie de hârtie.

Această listă prezintă substanţele chimice folosite la secţia ţesătorie. Niciuna nu este extrem de periculoasă. Şi aceasta… Se opri şi îi înmână un pliant. Acestea sunt exemplare din documentele de Siguranţa Materialelor din ultimele şase luni. Poţi să le iei dacă vrei. O să observi că nicio substanţă chimică folosită la noi în această perioadă nu a fost schimbată sau modificată.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că noi cumpărăm exact aceeaşi substanţă de la acelaşi producător, aşa că nu ai absolut niciun motiv să crezi că bolile sunt din cauza chimicalelor. Îi dădu un alt formular. Astea sunt exemplare făcute după compensaţiile acordate angajaţilor noştri în ultimul an. Billie luă formularul şi îl citi, recunoscând semnătura familiară a doctorului Barnaby în calitate de medic responsabil.

Fusese o întindere a spatelui, o mâna tăiată pentru că un salariat fusese neatent cu o maşină şi multe alte răniri uşoare care nici nu meritau a fi menţionate. Cu toate acestea, fiecare rănire fusese menţionată, precum şi tratamentul administrat.

— Suntem mândri de situaţia protecţiei muncii de la noi, îi spuse Cord în timp ce ea închidea formularul.Au mai stat o jumătate de oră în biroul lui înainte de a face turul fabricii. În cele din urmă ajunseră în secţia de ţesătorie în care funcţionau mai bine de două sute de războaie. Ea făcu semn

din cap şi flutură mâna spre numeroşi salariaţi, în timp ce încerca să vorbească, în ciuda zgomotului. Billie nu putu să nu observe privirile iscoditoare.

— Nu solicităm măşti pentru praf în această secţie pentru că luăm alte măsuri de verificare a densităţii prafului, îi spuse Cord. Vezi cât este aerul de umed aici? Când Billie dădu aprobator din cap, el arătă spre tavan. Dacă te uiţi mai atent, o să vezi jeturi de apă ce țâșnesc prin ţevile acelea orizontale din tavan. Fiecare jet împrăştie o ploaie fină. Aşa purificăm noi aerul. El continuă să explice pe scurt sistemul de ţesere, pericolele implicate, indiferent de cât de mici ar fi fost şi măsurile de urgenţă luate în caz de accident. În timp ce era condusă înapoi spre birourile administraţiei, Billie simţea că aflase mai multe lucruri decât îşi va putea aminti. Bill Crenshaw păru încântat să o vadă pe Billie chiar îi dădu cam multă atenţie, asigurându-se sa aibă în faţă o ceaşcă de cafea şi să stea cât mai confortabil înainte de a începe discuţia.

— Înţeleg că avem probleme, zise el, iar vocea îi deveni serioasă. Billie îi spuse despre evoluţia proastă a bolii salariaţilor şi observă că ştirea îl îngrijoră.

— Aş dori să le fac analiza sângelui, zise. Dar ei vor dori să ştie de ce.

Crenshaw dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles perfect.

— E dreptul lor să ştie. Cord tuşi.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, Bill.Ar putea intra în panică. Cine ştie dacă nu se vor împrăştia tot felul de zvonuri.

— Mai bine să se împrăştie nişte zvonuri decât

să fim suspectaţi că le ascundem ceva, zise celălalt bărbat. Mai ales că nu avem nimic de ascuns.

— Şi ce se va întâmpla dacă va auzi despre asta vreo agenţie guvernamentală? zise Cord. Vor dori să investigheze.Ar putea să închidă şi fabrica în acest timp.

Gândiţi-vă cât de mult i-ar afecta pe muncitori. Unii dintre ei trăiesc de la un salariu la altul. Mai mult, ştii cum ar reacţiona tata la vreo campanie de presă proastă în legătură cu una din fabricile lui. Se va simţi ca naiba. Îi place să creadă că noi ridicăm standardele şi pentru alte fabrici.

Bill Crenshaw păru să mediteze la acest lucru.

— Îl cunosc de mult timp pe Art Buford ca să nu ştiu că ar dori să se verifice totul, în ciuda apariţiei unor zvonuri sau a unei prese nefavorabile. Cord pufni.

— Atunci cu siguranţă că-l cunoşti mai bine decât mine, pentru că eu cred că va face un atac când va auzi.

— Nu poţi lăsa ca sentimentele personale faţă de tatăl tău să-ţi umbrească judecarea lui din punct de vedere profesional, sublinie Billie cu blândeţe.

Cord medita un pic şi apoi se întoarse spre Billie cu un oftat adânc.

— O.K., haide să punem răul înainte acum, zise el. Să presupunem că descoperi că fabrica noastră e într-adevăr responsabilă de îmbolnăvirea țesătorilor noştri. Nu spun că suntem, dar, dacă ai descoperi acest lucru? Care va fi următoarea ta mişcare?

— Ar trebui să raportez asta, zise ea. Salariaţii

tăi vor primi compensaţii pentru acest lucru. Şi, cine ştie, poate că Asociaţia Lucrătorilor va porni propria sa cercetare. În timp ce vorbea, se uita de la Cord la Bill Oonshaw. Cel mai în vârstă părea să suporte mai bine aceste ştiri. Cord era singurul care avea probleme. Dacă era atât de sigur că fabrica nu era răspunzătoare, de ce se temea atât să nu afle oamenii?

— Când vreţi să le iau sânge ţesătorilor? întrebă Billie.

— Chiar acum. Înainte ca starea lor să se înrăutăţească.

— Poţi să-mi laşi timp să vorbesc cu bătrânul meu? întrebă Cord. A plecat din oraş de dimineaţă dar îl voi găsi.

— Sigur. Billie îi era recunoscătoare că mergeau în aceeaşi direcţie. Încercă să-i surâdă. Îmi pare rău pentru toate acestea, zise cu blândeţe. Nu aş fi vrut să avem parte de ele.

— Asta o credem cu toţii, zise Crenshaw. Dar dacă se întâmpla cu adevărat ceva în fabrica asta, eu unul, vreau să ştiu şi nu-mi pasă dacă află toată tara.

Cord nu-i împărtăşi acest sentiment. Se ridică, îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndreptă spre uşă.

— Am să vă ţin la curent, îi spuse lui Billie înainte de a ieşi.

Bill Crenshaw se ridică punând capăt întâlnirii.

— E cam supărat acum, dar o să-i treacă, zise, arătând spre uşa închisă pe care ieşise Cord. Noi îi considerăm pe muncitorii noştri ca fiind o adevărată familie şi ne dă peste cap dacă cineva se îmbolnăveşte.Mă tem că evaluarea lui Cord faţă

de tatăl său e foarte corectă, totuşi nu vreau să recunosc asta în faţa băiatului.

— Ce vreţi să spuneţi? zise Billie, ridicându-se.

— Art s-a schimbat în decursul timpului. În trecut îi păsa mai mult de fabrici şi de oamenii care lucrează în ele. Acum nu vede decât pragul de jos, profiturile. Nu a fost întotdeauna aşa.

— Dumneavoastră şi domnul Buford sunteți prieteni vechi, nu-i aşa?

El aprobă din cap în timp ce o conducea pe Billie spre uşă.

— Eu am început de jos şi am muncit să ajung aici. Art m-a considerat promițător pentru că m-a folosit în toate secţiile în decursul timpului.La contabilitate, la ingineri, la personal, chiar la laborator, dacă vrei să mă crezi. Acum zece ani m-a făcut directorul fabricii. Se opri, ca şi când și-ar fi amintit totul. Da, eu şi cu Art ne cunoaştem de mult. Ştii, eu i l-am prezentat soţiei sale. Am fost acolo în noaptea în care s-a născut Cord şi nu-mi amintesc să nu fi fost invitat în fiecare an de Ziua Recunoştinţei sau de Crăciun.Mă gândesc la ei ca la familia mea adevărată.

— Atunci cu siguranţă că ştiţi şi de acuzaţia lui Cord că tatăl e răspunzător de moartea mamei, zise şi imediat se întrebă dacă nu cumva vorbise în plus.

Faţa bărbatului se umbri.

— A fost răspunzător, zise cu un glas în care i se putea distinge atât jalea cât şi furia. A omorât-o la fel de clar ca și cum i-ar fi pus puşca la tâmplă. Îşi îndreptă umerii şi îi zâmbi pentru a mai îndulci un pic cuvintele sale dure. Vă doresc o zi bună, doamnă doctor.

Doctorul Barnaby nu fu deloc încântat să afle cum îşi petrecuse Billie după-amiaza şi îi zise chiar în clipa în care ea intră pe uşă:

— Ţi-am spus să o laşi baltă, dar nu ai vrut să asculţi.Ai uitat că numai datorită familiei Buford avem această clinică?

— Nu am uitat, zise, mirându-se cum aflase el atât de repede. Dar nu am de gând să întorc spatele faptului că noi le tratăm trei salariaţi de ceva ce pare a fi cauzat de condiţiile de muncă.

— Patru, zise, aruncând o fişă pe birou. Billie clipi din ochi.

— Poftim?

— A mai venit unul astăzi. O femeie care e ţesătoare. Zice că a răcit la plămâni acum două săptămâni. Se plânge şi de dureri de cap şi de ameţeală.

Billie întrebă, plină de încredere.

— Asta înseamnă că acum mă credeți?

— Nu ştiu ce să mai cred, murmură el, în afară de faptul că sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri. Mi-aş da şi viaţa să aflu ce se întâmplă cu oamenii ăştia.

Billie fu emoționată de această mică mărturisire.

— Ei bine, dacă vă face să vă simţiţi mai bine, nici eu nu ştiu. Se uită la ea.

— Nu ţi-am spus asta ca să-ţi câștig compătimirea, doamnă doctor. Şi dacă sunt de acord cu dumneata în acest caz, nu vreau să crezi că m-ai atras de partea dumitale sau că am devenit în vreun fel prieteni.

— Nicio clipă nu m-am gândit la asta, zise blând, chinuindu-se să nu zâmbească.

Nu vom fi niciodată camarazi. O clipă păru că

era să zâmbească şi el.

— Acum vă sugerez să-i aducem pe toţi aici pentru o analiză a sângelui.

— Sunt în totalitate de acord, zise Billie cu cea mai profesionistă voce.

Cei trei bărbaţi şi femeia fură chemaţi a doua zi. După ce le luă sânge, Billie luă mostrele şi le duse în oraşul vecin pentru a afla rezultatele.

— E ceva în neregulă la fabrică, nu-i aşa? zise Kay Nettles, o femeie între două vârste de îndată ce Billie termină consultaţia.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Billie, încercând să nu dea un răspuns exact.

— Domnul Buford ne-a întrebat pe toţi, ieri, dacă a fost vreun accident la ţesătorie.

Nu-mi aduc aminte de niciun fel de accident care să ne îmbolnăvească în felul ăsta. Billie se hotărî să fie cât de cinstită putea, fără a da prea multe informaţii.

— Ca să fim sinceri, nici noi nu ştim dacă are legătură cu fabrica sau nu, îi spuse femeii. Investigăm toate posibilităţile. Aştept să primim mai multe informaţii peste câteva zile. Femeia păru îngrijorată.

— Sper că nu-i nimic serios. Cresc doi nepoţei.

— Sunt sigură că nu, doamnă Nettles, zise Billie deşi, nu putea şti nimic precis.

Rezultatele analizei veniră două zile mai târziu. Negative. Doctorul Barnaby aruncă raportul pe biroul lui Billie şi aşteptă să termine de citit apoi zise:

— Eşti mulţumită?

— Bineînțeles că nu, îi spuse ea. Încă nu știu de ce se îmbolnăvesc aceşti oameni. El pufni cu

dezgust. Ei, cel puţin ştiu ce nu-i îmbolnăveşte. Sper numai că familia Buford nu se va hotărî să ne dea în judecată.

— Mă îndoiesc serios că familia Buford ne-ar putea da în judecată pentru acest lucru, zise ea înainte ca bătrânul să iasă. Billie încă se mai chinuia să înţeleagă analizele negative când părăsi clinica la cinci şi jumătate şi-şi croi drum prin curtea din spate spre apartamentul ei. Cord era aşezat pe ultima treaptă.

— Ce faci aici? îl întrebă.Ai venit să jubilezi? Ea regretă imediat cele spuse, mai mult, regretă tonul vocii sale.

— Să jubilez? întrebă ca şi cum nu prea putea să înţeleagă ce dorise să spună.

— Sunt sigură că doctorul Barnaby te-a informat de rezultatul analizelor.

— M-a sunat azi după-amiază.

— Ei bine, felicitări, încercă să treacă pe lângă el.

— Billie, stai… Cord se ridică, o apucă de încheietura mâinii şi o forţă să se oprească. Am venit pentru că ştiam ce mult te va întrista asta, pentru că ştiam ce mult te bazai ca analizele să-ţi spună de ce se îmbolnăvesc oamenii. Îmi pare rău că nu te-ai apropiat de răspuns. Ea se eliberă, clipind furioasă şi încercând să nu plângă. Deşi nu dorise să implice *Ţesătoriile Buford* în aceste îmbolnăviri, dorise cu disperare să afle ce păţise bunica Kay Nettles. Fără a mai vorbi de cei trei bărbaţi, toţi muncind din greu şi având familii.

— Credeam că ai să răsufli uşurat la aflarea veştilor. Descuie uşa şi o împinse cu putere.

— Atunci nu mă cunoşti deloc. Sigur, urăsc

faptul că oamenii ăştia se îmbolnăvesc la fabrica mea, dar sunt hotărât să descopăr ce-i cu ei, la fel ca şi tine. Se opri. Te deranjează dacă intru? Billie ridică din umeri, îi lăsă să între și apoi închise uşa după el.

— Vrei o bere rece?

— Cu plăcere. O urmă în bucătărie şi o privi cum scoate o bere şi o băutură nealcoolică. Luă berea, mulţumind scurt şi se aşează lângă ea la măsuţa de bucătărie.

— Nu ai mai trecut pe aici, zise ea după o clipă.

— Mi-ai cerut să o iau mai uşor.

— Eşti sigur că ăsta-i singurul motiv?

— Afacerea asta cu fabrica nu are nicio legătură cu ce-i între noi. Mai mult, aş fi venit mai curând dar am fost plecat din oraş câteva zile. O văzu cum i se îmblânzeşte privirea. Sunt iertat? Ea ridică din umeri şi râse. Cine-i de gardă la noapte?

— Doctorul Barnaby. Cred că nu mai are încredere în mine de când am făcut atâta tevatură cu lucrătorii de la fabrică. Şi ca şi când asta nu ar fi fost destul, mi-a spus că a dat peste Gus Jennings la farmacie și Gus i-a zis că nu am nicio legătură cu medicina. Acum înclin să cred că are dreptate.

— Barnaby o să treacă peste asta. Şi tu la fel. Ea nu păru convinsă.

— Cel mai trist lucru e că doctorul Barnaby începuse să. Aibă încredere în mine.

— Şi acum?

— E clar că l-am încurcat. Cord îi luă mâna şi i-o strânse încrezător.

— O să treacă, Billie. Lasă-mă să te invit la cină.

— Ultima oară când am luat cina cu tine,

oamenii începuseră deja să colinde magazinele pentru cadoul de nuntă.

— Din cauza asta te voi duce la un restaurant în oraşul vecin, zise el. Ea păru surprinsă şi el râse. Vezi? M-am gândit la tot. Acum, gata, nu te mai certa cu mine și du-te să te îmbraci.

Douăzeci de minute mai târziu, erau pe drum. Peddler Steak şi Chap House erau numai la patruzeci şi cinci de minute depărtare, dar timpul trecu repede pentru că Billie şi Cord discutară şi ascultară o bandă cu Garth Brooks. Printr-o înţelegere tacită, nu discutară despre fabrică şi despre boala ciudată, ori despre munca ei.

Când ajunseră la restaurantul intim ce semăna cu o cabană de lemn uriaşă, dispoziţia lui Billie se îmbunătăţise vizibil. Cord o conduse pe uşa de la intrare spre locul de aşteptare în care un platou demodat domina camera.

— Vezi, îţi alegi friptura chiar de aici, zise el arătând spre locul unde bucăţi groase de fripturi şi cotlete erau expuse. Îţi recomand cu căldură filet mignon.

Fură poftiţi la o masă. Billie trase cu ochiul la masa vecină unde zărise un daiquiri rece de căpşuni şi se hotărî să comande şi ea unul. Veni imediat, garnisit cu frişcă şi cu o căpşună uriaşă. Zise că era cel mai bun din câte băuse vreodată.

Comandară un filet mignon. Cord aşteptă să plece chelnerul şi zise:

— Îţi pare bine că ai venit? în timp ce Billie îşi lingea smântâna din colțul gurii.

— Cu siguranţă.

— Câteodată simt nevoia să plec, mărturisi el. Atunci vin aici. Nu e foarte departe, dar suficient

să mă facă să mă simt ca şi când aş fi într-o vacanţă scurtă. Îi zâmbi larg. Am fost foarte des aici în ultimul an.

— Crezi că ţi-a ajutat la ceva? El aprobă din cap.

— Nu mai sunt atât de furios ca înainte.La început eram măcinat de ură pentru tata. Singurul om căruia puteam să-i vorbesc era Bil! Crenshaw, dar chiar şi asta era dificil.

— Pentru că era atât de apropiat de tatăl tău? Cord dădu din cap.

— Nu, pentru că era îndrăgostit de mama. Billie ridică mirată din sprâncene şi el continuă. Înainte de a o prezenta tatălui meu, Bill se logodise cu mama. Tata a curtat-o însă cu flori şi cu restaurante de vis. Se cunoşteau numai de două săptămâni când au pornit spre Las Vegas pentru o căsătorie rapidă.Pe vremea aceea încă mai purta inelul de logodnă al lui Bill. Cred că a regretat imediat pasul făcut, dar era prea târziu. În luna de miere a rămas gravidă cu mine.

— Din cauza asta nu s-a însurat Bill Crenshaw niciodată? Cord ridică din umeri.

— Nu l-am întrebat. Dar sunt sigur de asta. Niciodată nu şi-a revenit după pierderea mamei şi nici ea după pierderea lui.

— Şi asta nu a afectat prietenia cu tatăl tău?

— La început. Dar bătrânul meu a continuat să-i acorde promovare peste promovare. Ăsta-i tata. Crede că poate cumpăra orice şi pe oricine.

— Probabil că i-a mers. El şi Bill sunt din nou prieteni.

— Asta înseamnă că oricine poate fi cumpărat la un anumit preţ, zise Cord dezamăgit. El tăcu un moment pentru a se gândi. Presupun că din acest

motiv am vrut să obţin tot ce mi-am dorit, zise, privind-o lung. Altfel, rişti să pierzi.

Billie mai medita încă la discuţia lor când ajunseră înapoi în apartamentul ei, imediat după ora zece.

— Nu doreşti să intri? îl întrebă când Cord o conduse sus şi-i descuie uşa.

O studie.

— Ştii că doresc asta. Dar am întâlnire mâine dimineaţă la prima oră.Mă întrebam dacă eşti liberă la sfârşitul săptămânii.

— E rândul doctorului Barnaby să fie de gardă, de ce?

— Trebuie să merg în Carolina de Nord mâine să controlez una din fabricile noastre. Am putea lua cina şi petrece noaptea împreună. Ea dori din toată inima să meargă. În ciuda faptului că se temea să nu se implice şi mai tare cu el, în ciuda faptului că, încă nu descoperise ce-i îmbolnăvea pe salariaţii fabricii.

— Trebuie să lucrez la clinică până la prânz. După aceea sunt liberă. O sărută uşor pe buze.

— Ne vedem mâine după-amiază.

CAPITOLUL 10

Sâmbătă, Cord sosi la Billie în apartament imediat după ora douăsprezece şi o găsi grăbindu-se, disperată să fie gata la timp. O urmă în dormitor de unde ea luă o valiză mică de pe un sertar al şifonierului. În grabă, lovi o cutie de pantofi, împrăştiindu-i pe aceştia pe podea.

— Hei, mai încet, îi zise, aplecându-se să recupereze pantofii. Nu suntem chiar atât de grăbiţi. El puse pantofii înapoi în cutie şi o aşeză pe aceasta în şifonier, apoi se opri la uşă prinzând

din zbor o uşoară dâră de parfum.

I se strânse stomacul când îşi aminti că aşa mirosea şi pielea ei răcoroasă.

Billie îi aruncă o privire justificatoare.

— Plănuisem să împachetez aseară, zise, dar nu am putut. Îi povesti despre un accident al unui autobuz al bisericii, cu treizeci de oameni înăuntrul lui. Doctorul Barnaby a trebuit să mă cheme să-i ajut. Nu am plecat de la clinică înainte de ora trei.

— Am auzit despre asta azi-dimineață, îi zise Cord, stând pe marginea patului ei nefăcut şi încercând să nu şi-o imagineze acolo. A fost cineva rănit serios?

— L-am trimis pe şofer la spital, cu încheietura fracturată, dar majoritatea rănilor au fost superficiale. A trebuit să stăm să găsim alt autobuz să ducă pasagerii acasă.

Se grăbi spre noptieră şi trase sertarul de sus, scoțând de acolo chiloţi şi sutiene. Le înghesui în valiză apoi cotrobăi prin numeroase alte sertare după şosete şi dresuri şi după cea mai frumoasă cămaşă de noapte. Se întoarse să le pună în geamantan şi-l găsi pe Corci răsucind pe un deget danteluţa unei perechi de chiloţi. Roşi la vederea acestora şi aruncă celelalte obiecte peste ei.

— Să mai iau altceva?

— Nu, e suficient. Îi aruncă o privire severă.

— Nu pot să-mi petrec tot weekend-ul în chiloţi. El râse.

— Ba da, poţi.Li se întâlniră privirile. Ea avea totdeauna probleme cu respiraţia când o privea în felul acesta. Nu mai avea bandaj şi fruntea i se vindeca foarte bine. Niciodată nu arătase mai

frumos şi mai umil decât în acea clipă.

— Perversule, răspunse ea, cu o voce voit indiferentă în ciuda nervozităţii, în ciuda tensiunii crescânde din cameră. Apucă o pereche de şosete din geamantan şi o aruncă în el, jucăuşă. Cord se feri, dar nu destul de iute. Şosetele îl loviră drept în faţă.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi zise, cu un glas scăzut şi seducător. Acum va trebui să plăteşti. Billie făcu un pas înapoi, sigură că voioşia ei se datora unor nervi puternic zdruncinaţi. Vocea lui Cord, cu ameninţarea din final o trezi la realitate. Privirea aproape sălbatică din ochii lui îi lăsă un gol în stomac. Cu viteza şi iscusinţa unei feline, sări să o prindă. Încercă să scape dar nu fu atât de agilă ca el. O luă pe sus, cu mâinile atârnând şi o duse în pat unde o puse prea puţin ceremonios. Încercă să se ridice dar el o împinse la loc, îşi pierdu echilibrul şi căzu peste ea. Ea se luptă zadarnic să scape.

— Cord! zise, hohotind. Dă-te la o parte de pe mine! O reduse la tăcere cu un sărut.

Billie renunţă la luptă în momentul în care gura lui o acoperi pe a ei. Orice gând raţional încetă să mai existe şi ea era ţintuită locului de intensitatea senzaţiei. Îi forţă deschiderea buzelor cu o limbă iscoditoare care izbuti să înainteze adânc.

Sărutul se adânci şi deveni înfometat. Se opriră în cele din urmă pentru că nu mai aveau aer. Se uită fix în ochii ei, respirând greu ca şi când ar fi alergat într-o cursă.

— Te vreau, zise, aici şi acum. Stomacul lui Billie o luă în jos. Îi răspunse, apropiindu-se mai mult. Fusta îi lunecă pe coapse. El o luă ca pe o

invitaţie şi-şi băgă o mână sub ea, nerăbdător s-o atingă iarăşi, să o guste. Se luptă cu dresurile ei, înjurându-l pe individul care le inventase. În grabă, îşi încurcă un deget cu un picior al acestora. Ochii lui negri o implorară.

— Ajută-mă să-ţi scot porcăriile astea şi o să-ţi cumpăr un şifonier plin cu ele.

Billie nu se putu abţine să nu râdă în timp ce-şi scotea dresurile acum făcute praf. Nici nu avuseseră timp să atingă podeaua când li se alătură şi lenjeria intimă, cu o şoaptă. Fără să piardă vreo secundă, Cord îi ridică fusta și-și îngropă faţa în smocul de păr maroniu care-i acoperea feminitatea. Billie închise ochii şi se arcui, gemând uşor. Îi apucă strâns coapsele, iar gura lui o devora ca și cum ar fi fost făcută din cel mai dulce nectar.

Dorinţa îi făcu sângele să-i alerge prin trup, ca un râu înspumat, ridicând-o pe o culme fierbinte a pasiunii. Se ridică din ce în ce mai sus apoi atinse culmea şi toată fiinţa ei fu inundată de dorinţă. Era incandescentă. Cutremurătoare. Îi prinse capul, ţipând într-un moment de pasiune necontrolată. Apoi o lăsă un moment.

Billie deschise ochii şi îl văzu aruncându-şi pantofii şi dezbrăcându-se repede.

Privirea de pe faţa lui îi opri respiraţia.

Când se întoarse la ea era gol şi era excitat şi mai frumos decât oricare alt bărbat pe care îl văzuse vreodată. Îi desfăcu violent picioarele. Aşezat peste ea, îi întâlni privirea pentru o clipă electrizantă înainte de a pătrunde adânc în ea. A fost un act sălbatic de posedare. Un suspin de extaz lunecă pe buzele ei. El îl prinse cu buzele în

timp ce o pătrundea încet, cu grijă. Mişcările li se intensificară şi încă o dată Billie pătrunse într-o zonă în care nu exista nimic altceva decât sentiment şi senzaţie. Ajunseră la punctul culminant şi orgasmul lui îl urmă imediat pe al ei. Lumea se învârtea cu ei şi ei se ţineau agăţaţi unui de altul, temându-se parcă să nu se piardă. Se convulsionară şi apoi coborâră pe pământ.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu ei erau pe drum, după un duş rapid şi după îmbrăcare. În loc să o ia pe drumul naţional, totuşi, Cord îl ocoli.

— Ştiu o scurtătură, îi zise lui Billie când ea îl privi întrebător. Scurtătura se dovedi a fi un Cessena cu un singur motor parcat lângă o pistă îngustă în afara oraşului.

Cord îşi parcă maşina lângă o clădire din fibre de sticlă ce servea atât ca hangar cât şi ca birou. Billie îl privi.

— Ne duce cineva cu avionul până în Carolina de Nord? zise ea.

— Eu.

— Zbori?

— Nu eu, avionul meu. Văzu că ea nu părea amuzată. Relaxează-te, am permis de zbor de mulţi ani.

— Nu mi-ai spus că mergem cu avionul.

— Nu m-ai întrebat.

— Ar fi trebuit să-mi spui, Cord. Zborul mă face nervoasă. Iar zborul cu chestia aia mă va face de două ori mai nervoasă.

— Nu ai motiv, Billie, zise el, întorcându-se în scaun pentru a o privi în ochi.

Călătoria cu avionul e mai sigură decât cu

maşina.

— Atunci se pare că n-ai auzit de nişte avioane Lincoln Continentals care au eşuat într-un lan de porumb, la ştirile de la ora unsprezece?

— Ai încredere în mine, zise, coborând din maşină. Merse pe partea ei şi apoi o ajută să coboare. Luă bagajul din spatele maşinii. Mai mult, adăugă cu un zâmbet, nu sunt lanuri de porumb prin apropiere.

— Asta a fost spusă ca să mă liniştească? El puse bagajele lângă avion şi o conduse în clădire.

— Trebuie să completez o fişă de zbor, îi spuse. Poate vrei să mergi la toaletă înainte să urcăm la bord. Billie era încă nervoasă când o ajută să urce în avion câteva minute mai târziu. Cord puse geamantanele în spate şi o ajută să-şi pună centura de siguranţă.

— De ce-mi trebuie centură? întrebă ea. Dacă o să cădem, mor oricum, indiferent dacă am centură sau nu.

— Nu o să cădem şi tu ai nevoie de centură în caz că dăm peste un gol de aer.

— Dacă dăm peste un gol de aer o să fac în pantaloni. El râse în timp ce-şi lega propria centură de siguranţă.

— Ba nu ai să faci. Din cauza asta te-am trimis la toaletă înainte să decolăm.

Billie încă se mai lupta cu nervozitatea când porniră pe pistă, aşteptând permisiunea de decolare. Cord părea a se simţi ca acasă în cabină, umblând la diverse discuri şi răsucind butoane cu aceleaşi mâini cafenii cu care o mângâiase cu mai puţin de o oră înainte. Se mişca încrezător, răspunzându-i la fiecare întrebare şi încercând s-o

liniştească. Cu toate acestea, Billie nu răsuflă mai uşurată decât când ajunseră în aer. Cord îi căută mâna şi i-o strânse.

— N-a fost chiar aşa de rău, nu-i aşa? Billie îşi eliberă mâna.

— Te rog, ţine amândouă mâinile pe instrumentele tale, îl zise.

— Mai degrabă aş ţine mâinile pe instrumentele tale.

El văzu că ea nu avea chef de tachinare.

— Bine, bine, mormăi el. Urmărind planul de zbor, Cord se îndreptă spre est, zburând chiar pe deasupra mlaştinii Okefenokee înainte s-o ia spre nord. Câmpiile se transformară într-un platou uşor înalt, înconjurat de un lanţ muntos roşiatic, în depărtare. În curând zburau chiar peste munţii Blue Ridge. Încântată de privelişte,

Billie îşi uită nervozitatea.

— E frumos, zise ea. Se întoarse spre Cord şi-l văzu privind-o cu un zâmbet cald pe față. Se întrebă dacă avea idee cât de bine îi făcuse zâmbetul acela. Simţi că devine sentimentală.

— Ştiam că o să-ţi placă. Ăsta-i alt fel de a fugi.

În timp ce zburau - de fapt Billie hotărî că semăna mai mult cu plutitul, pentru că nu păreau să se mişte. Cord îi arăta diverse privelişti. Când, după câteva ore de zbor, aterizară, Billie declară că fusese cel mai lin zbor din câte făcuse vreodată.

Era chiar nerăbdătoare să pornească din nou. Când luă bagajele, trecu pe la centrul de zbor și o conduse spre un model mai vechi de Jeep ce îi aştepta în parcare. Drumul spre fabrică nu dură mult.

— Eşti sigur că vrei să vin şi eu? întrebă Biliie când îşi dădu seama că mergeau la fabrică. Nu mă deranjează să te aştept la hotel. El scutură din cap.

— E ceva ce aş dori să vezi şi tu.

— Da? Când răspunse, nu o privi în ochi.Ar fi trebuit să-ţi spun de la început, zise dar nu doream să spui nimănui

— Ce să-mi spui? întrebă ea. El ezită şi ea insistă. Cord, ce se întâmplă?

— Am nevoie de părerea ta, zise el. De medic.

— Despre ce?

— S-au îmbolnăvit câțiva oameni la fabrica asta. Vreau să-mi spui dacă au aceeaşi boală ca cei din Ruckers. Billie îl urmări atentă în timp ce parca.

— Nu mi-am adus geanta cu instrumente.

— Nu cred că ai nevoie. Din câte înţeleg, simptomele sunt similare. Respiraţia grea şi tuse. Dureri de cap şi ameţeală. Câțiva dintre ei au şi o erupţie.

— Nu ştiu, Cord. Sunt sigură că ei au fiecare un doctor de familie. El sau ea nu ar aprecia amestecul meu.

— Tot ceea ce vreau e să-mi spui părerea ta, Billie, zise el, bazată pe ce ai văzut dincolo. Nu vreau un raport oficial. După o clipă, acceptă.

— Atâta vreme cât ne înţelegem unul pe celălalt.

Pacienţii, un bărbat şi două femei, stăteau în faţa lui Billie şi a lui Cord şi răspundeau la diferite întrebări în legătură cu simptomele lor. Billie nota pe o hârtie oficială. Una dintre femei mărturisi că avea o erupţie redusă deasupra sânului stâng.

— Lucrați toţi în aceeaşi secţie? întrebă Billie. Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Suntem ţesători. Cord şi Billie părăsiră fabrica câteva ore mai târziu, fiecare având pe chip o încruntare perplexă. Niciunul nu vorbi decât când ajunseră în Jeep.

— Trebuie să faci ceva Cord, îi spuse Billie. Oamenii ăştia au dreptul la o compensaţie. Fabrica ar trebui să le plătească tratamentul.

— Chiar dacă nu ştiu ce se întâmplă cu ei?

— Dar ştiu că e ceva în legătură cu condiţiile de muncă. El nu spuse nimic şi ea continuă: Tu ştii asta cu adevărat?

— Nu ştiu ce dracu' să mai cred.

— Ce zice tatăl tău?

— Nu vrea să se afle. Am venit aici împotriva dorinţei lui. Oftă. Dar nu e cinstit să acoperim totul în secret numai pentru că nu ne dorim o presă nefavorabilă sau că nu vrem ca să se amestece guvernul federal. Oamenii se îmbolnăvesc. După câte ştiu, lucrul ăsta ar putea să-i ucidă.

— Ce ai de gând să faci?

— Ce am eu de gând să fac? repetă el. Ei bine, de îndată ce ne înapoiem la Ruckers am să închid secţia ţesătorie pentru câteva zile şi o să analizez apoi amănunţit.

Bătrânul meu o să facă un atac, bineînțeles, dar nu e prima oară când ne ciocnim cap în cap. Într-un fel sau altul am de gând să descopăr ce-i îmbolnăveşte pe aceşti oameni. Se uită la ea. Între timp, totuşi, am de gând să încerc să-mi scot asta din minte ca să ne putem distra. Îți place îngheţata?

Schimbarea subiectului fu atât de bruscă, încât o surprinse.

— Mor după ea, de ce?

— Ţine-te bine, ştiu locul potrivit.

Cofetăria era situată pe o stradă pavată şi îngustă, într-un cartier cu magazine, în care casele vechi fuseseră transformate în galerii de artă, magazine pentru amintiri şi antichităţi. Oraşul era înconjurat de munţi. Billie comandă o porţie dublă de îngheţată şi Cord comandă ceva cu multe alune. Îşi lingeau îngheţata în timp ce-şi croiau drum pe lângă tot felul de magazine, oprindu-se adesea să se uite în vreo vitrină. Temperatura scăzuse serios şi Billie fu surprinsă cât de rece era pentru sfârşitul lui iunie.

— La ce hotel stăm? îl întrebă pe Cord când se urcară din nou în Jeep şi porniră pe şosea.

— Nu stăm la hotel.

— Altă surpriză, întrebă ea, gândindu-se la micuţul avion care-i adusese aici.

— Familia mamei mele era de prin părţile astea. I-au lăsat o casă când au murit.

Obişnuia să vină aici de câte ori putea. Acum o folosesc eu.

Casa se dovedi a fi o cabană micuţă din piatră, aflată pe un drum de munte. Billie trebui să zâmbească atunci când intră în sufragerie unde pereţii albi placaţi cu lemn şi canapelele uriaşe cu huse înflorate dădeau locului o impresie de căldură.!

— Îmi place, zise, urmându-l pe Cord într-o bucătărie în care dulapurile zidite contribuiau la sentimentul ei de nostalgie şi de căldură. Cord puse pe masa de marmură două pungi cu cumpărături lângă un ulcior plin cu flori de câmp.

— Menajera probabil că le-a cules din spatele

casei, zise când Billie se aplecă să le miroasă. Billie zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus aici, Cord. E minunat. Se opri. Te deranjează dacă arunc o privire?

— Simte-te ca acasă, îi zise. Vin şi eu cu tine de îndată ce pun lucrurile astea undeva.

— Acum ştiu de ce ne-am oprit să cumpărăm mâncare, zise ea. Nu prea găseşti restaurante aici sus. El râse în timp ce deschise frigiderul şi puse înăuntru o cutie de lapte şi una de suc.

— De asta îmi place. Billie petrecu minutele următoare explorând casa. Dormitorul principal era la fel de plăcut ca restul casei, cu patul vechi de fier şi cu dulapul de pin ce servea şi ca birou. Dincolo de coridor găsi baia visurilor ei, completă, cu o baie înaltă, de porţelan. Îl auzi pe Cord venind pe scări în spatele ei.

— Presupun că ştii unde o să-mi petrec tot timpul, îi zise arătând spre cadă.

El îi strecură braţul în jurul taliei şi o trase iute spre el, apoi se înclină uşor într-o parte ca să-i poată muşca lobul urechii. Ea tremură şi ceafa îi amorţi.

— E destul de mare pentru doi, zise Cord cu respiraţia lui fierbinte mângâind-o pe obraz. O întoarse spre el şi o sărută lung pe buze. Era un sărut lung, elaborat, îndulcit de faptul că el avusese multă răbdare. Când o eliberă, el îi zâmbi.

— Hai să punem pe noi ceva mai confortabil şi facem o plimbare. Vreau să-ţi arăt zona. Zece minute mai târziu părăsiră casa, îmbrăcaţi cm vechii lor blugi şi adidaşi. Billie îmbrăcase şi un tricou de bumbac iar el un pulover simplu.

Ținându-se de mână, porniră pe un drum neasfaltat, printre copaci.

— Dacă aş trăi aici, n-aş mai vrea să plec niciodată, îi spuse. El îi zâmbi.

— Poate că nu vom mai pleca.

— Nu pot să-i fac asta doctorului Barnaby. Mi-ar duce dorul îngrozitor. Cord îi strânse mâna.

— Dacă îl laşi puţin, vine după tine. Ea râse uşor.

— Nu crezi ce spui şi nici eu nu cred. Merseră o distanţă scurtă când Cord o îndruma prin pădure pe o potecă ce ducea către un loc la marginea muntelui, de pe care se putea vedea valea adâncă. Stând în spatele ei, Cord îşi strecură mâna în jurul taliei lui Billie. Stătură un timp acolo, privind munţii maiestuoşi ce ar fi inspirat şi sufletul cel mai dur.

— Ţi se opreşte respiraţia, zise Billie, plăcându-i faptul că o înconjurau mâinile lui Cord. El o sărută pe ceafă.

— Aşa eşti şi tu.

— Chiar aşa?

— Nu ştiai? îmi opreşti respiraţia.

— Vrei să mă ameţeşti, Cord Buford.

— Şi când vom veni din nou, la toamnă, vom putea face focul în cămin.

— La toamnă? Se întoarse şi-l privi în ochi cu o expresie uimită pe faţă. Nu-mi dai o întâlnire puţin cam pripită? Sper că asta nu înseamnă că acum eşti sigur de mine. El o strânse la piept.

— Tot ce vreau să spun e că nu-ți voi da voie să te întâlnești cu alţi bărbaţi.

Ea îşi apăsă nasul pe decolteul puloverului lui, acolo unde părul de pe piept i se zărea prin

gulerul desfăcut.

— Îmi place de tine când te porţi ca un stăpân, îl tachină ea.

— Pot foarte bine să-ţi spun că sunt un tip gelos, mărturisi el. O apucă de bărbie şi-i înălţă capul. Ochii ei străluceau ca smaraldele. În cele din urmă îi prinse buzele şi i le sărută îndelung. El îi auzi stomacul vociferând, o împinse uşor şi râse lângă gura ei.

— Asta înseamnă că ți-e foame?

— Aerul de munte şi dragostea mă înfometează întotdeauna.

— Nu mă tachina, Billie, o avertiză el, mângâind-o pe spate, să nu te pun cu fundul în sus, aici, pe genunchiul meu, ea râse, se eliberă şi făcu un pas înapoi. Era o prostie să se simtă atât de fericită cu bărbatul acesta, dar aşa stăteau lucrurile.

— Îţi mai trebuie o armată întreagă, Cord Buford. Tonul ei îl provocă. Se apropie de ea. Încet, cu paşi socotiţi.

— Faci pe grozava, pişpirico.

— Pişpirică! Billie îşi îndreptă spatele şi-l privi sever, cu mâinile pe şolduri. Cui îi zici tu, pişpirică, lunganule? Bravada ei fu întreruptă când puse mâna pe ea. Nici nu apucă să ţipe şi fu ridicată peste umărul lui.

— Lasă-mă jos, Cord Buford, ţipă, observând că, deşi, poziţia îi era cam dificilă, avea totuşi o vedere nestânjenită asupra spatelui său. Blugii strâmţi i se mulau pe coapsele puternice.

— Nici gând. Te iau cu mine acasă, domnişoară.

— Aşa vă purtaţi voi, oamenii munţilor cu femeile? întrebă ea, luptându-se în van.Ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi înotat împotriva

curentului.

— Exact, zise, luând-o pe poteca de munte. Vedem o femeie care ne place şi o aruncăm pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Dacă mă întrebi, femeile şi cartofii sunt buni numai pentru un singur lucru.

Încă mai agitându-se pe umărul lui, Billie se întrebă care ar fi putut fi acel lucru.

— Singurul lucru pe care-l faci cu cartofii este… Ea îşi înghiţi restul propoziţiei, îmbujorându-se. Cord! Dădu din picioare. Eşti îngrozitor. El râse.

— Te gândeşti numai la prostii, micuțo, ştiai? O lăsă jos. Crezi că poţi merge singură tot restul drumului?

— Cred că mai bine aş lua-o la fugă, zise însă, un pic stânjenită de vorbele lui.

— Nu pleci nicăieri, doamnă doctor. Obrajii lui Billie luară foc şi ea se gândi la o metodă de a schimba subiectul. Soluţia veni peste câteva secunde când, ţinându-şi respiraţia, se opri numai la câțiva centimetri de o stâncă pe care un şarpe uriaş se hotărâse să-şi facă somnul de după-amiază.

— Cord? Numele lui se auzi ca o şoaptă răguşită.

Cord văzu şarpele în acelaşi moment ca şi ea. Îngheţă. Întinse mâna s-o oprească, apoi răsuflă uşurat când văzu că nu era şarpele coral de care ce temuse. Semăna foarte bine cu aşa numiţi „şerpi Louisiana” din care el văzuse o grămadă ca să poată recunoaşte modelul portocaliu, alb şi negru ce-i făcea adesea pe oameni să creadă că ora un şarpe veninos. Şarpele ăsta era total inofensiv. Dar el nu avea nicio intenţie să-i spună

asta lui Billie.

— Nu te mişca, îi zise.. Billie nu s-ar fi mişcat nici dacă i-ar fi pus cineva o puşcă la tâmplă. Era pur şi simplu paralizată de groază. Încercă să vorbească.

— Este...

— Da, e foarte periculos, şopti el. Dar nu-ţi fie teamă, te salvez eu. Prea îngrozită ca să-şi mişte capul, Billie îl privi cu coada ochiului.

— Cum?

— O să sar peste el, în timp ce tu o să fugi. Privirea îngrozită pe care i-o aruncă, îl convinse pe Cord că era un mare şarlatan pentru că făcea ceea ce făcea. Totuşi, nu se putea abţine, ştiind cât de recunoscătoare îi va fi ea mai târziu. Ea fu cuprinsă de panică.

— Nu, Cord. Nu te pot lăsa să faci asta.

— Un om face ce trebuie pentru a-şi salva femeia, Billie. Ea fu impresionată până la lacrimi de cuvintele lui şi de privirea tandră de pe faţa sa.

— Ţii într-adevăr atât de mult la mine? îl întrebă. Atât cât să mori pentru mine?

El fu atât de copleşit de vinovăţie şi ştiu că minciuna nu mai putea continua.

— Nu e otrăvitor, Billie, zise, arătând spre şarpele care-i privea acum.

— Să nu mă minţi pe mine, Cord. Pot să recunosc un şarpe coral atunci când îl văd.

— Nu e coral, Billie, îţi jur insistă el, văzând că nu o putea convinge. Te-am lăsat să crezi asta ca să mă dau mare. Este total inofensiv. Şi bineînţeles, tâmpit, altfel n-ar sta numai acolo. El se apropie de şarpe.Ca şi cum ar fi hotărât că fiinţa umană se aventurase prea aproape, șarpele

se târî în direcţie opusă, dispărând într-un tufiş. Cord se întoarse şi o văzu pe Billie privindu-l cu un zâmbet ciudat pe faţă.

— Am auzit bine? îl întrebă. Ce-ai zis adineauri?

— Te referi la faptul că te-am minţit? o întrebă, părând destul de încurcat. Presupun că sunt un nenorocit, nu?

— Nu asta, prostuţule, zise cu timiditate. Partea cu salvarea femeii. Credeam că oamenii spuneau chestiile astea numai în westernurile de pe timpuri.

— Da, să ştii că am fost sincer, zise. Presupun că eşti gata să fugi cât de repede poţi în direcţie opusă. Ea zâmbi afectuos, cu inima plină de iubire faţă de omul care părea gata să între în pământ, aşa cum făcuse şarpele în tufiş. Ştia că era foarte aproape de a se îndrăgosti de el. Sau poate că o făcuse deja şi acum se minţea pe ea însăşi, de groază. Groază să nu se dedice unei vieţi care nu se potrivea cu planurile ei şi unui bărbat care va sfârşi, probabil prin a-i sfâșia inima. Crezu că vede o sclipire de înţelegere în ochii lui şi îi trecu prin cap, pentru prima oară, că el putea fi la fel de neliniştit ca şi ea, în legătură cu ce se întâmpla între ei doi. În cele din urmă, respiră adânc.

— Te-aş minţi dacă nu ţi-aş spune că mi-a fost frică de sentimentele mele faţă de tine, zise în cele din urmă. Dar niciodată nu am dat înapoi, aşa că nu am de gând s-o fac nici acum. Vru să o ia în braţe, dar propriile lui îndoieli îl făcură să se retragă. Ea nu prea îi arătase mare lucru şi el fu îngrozit să-şi deschidă sufletul atâta vreme cât nu era sigur de sentimentele ei. I-ar fi dat toată averea lui numai ca să ştie ce credea despre el.

— Şi acum ce va mai fi? o întrebă. Ce ai de gând să faci acum cu mine, după ce m-ai înfăşurat pe degeţelul tău mic?

Inima-i bătea să-i spargă pieptul la gândul că lui i-ar păsa de ea atât cât afirmase. Se apropie de el şi-i puse mâna pe obraz. Era atât de tulburător de frumos că ea avea probleme cu gândirea când se uită la el. Ochii lui negri o străfulgerau. El încerca să-i citească gândurile. De ce nu-i spunea ce simţea pentru el. Tot ce avea ea de făcut era să-i aducă mâna la piept ca să-i dovedească faptul că inima ei bătea mai iute când el era aproape.

Când văzu că nu-şi putea alege cuvintele, ea hotărî că era o laşă. În schimb, se apropie şi-i puse mâinile în jurul taliei ei.

— Am de gând să mă îngrijesc serios de sentimentele tale, Cord, îi zise cu blândeţe. Promit. Nu era chiar ceea ce el dorise să audă, dar ştia că, deocamdată, era suficient.

— Îmi e suficient, zise, luându-i mâna şi apăsând un sărut în podul palmei ei. Cel puţin pentru o vreme. Mână în mână, lăsară în urmă pădurea şi-şi făcură drum pe poteca de munte în timp ce Cord îşi povestea amintirile despre verile pe care le petrecuse jucându-se în pădurea aceea, în copilărie.

— Bunicii mei erau oameni simpli, cu picioarele pe pământ. Am petrecut aici câteva din cele mai fericite clipe ale vieţii mele. Apoi, după ce bunicul a murit şi bunica a avut un atac, mama a insistat ca ea să vină să locuiască la noi. Îi zâmbi cu tristeţe lui Billie. Sărmana femeie nu a vrut în ruptul capului să plece de aici.

— Cum a reacţionat tatăl tău atunci când a

locuit sub acelaşi acoperiş cu soacra? întrebă Billie. Cord ridică din umeri în timp ce mergeau spre casă.

— Habar nu am, zise. Tatăl meu nu şi-a împărtăşit niciodată sentimentele.

Billie încă se mai gândea la cele spuse de el când intrară în casă, câteva minute mai târziu. Cord cotrobăi prin frigider după salată, pe care o puse apoi lângă chiuvetă.

— Sper că eşti o bucătăreasă bună. Ea se gândi la lasagna pe care o pregătise pentru el şi care acum stătea acasă, în frigider. Dacă nu ar fi plecat aşa în grabă, el ar fi descoperit singur că ea se descurca binişor în bucătărie. Dar nu zise nimic.

Ca să aducă vorba, ar fi riscat să sublinieze că erau şi momente problematice în relaţia lor, cărora niciunul din ei nu era pregătit să le facă faţă.

— Mă descurc la bucătărie, zise după o clipă. El păru uşurat.

— Eu pot să prăjesc o amărâtă de friptură dar numai la atât se limitează experienţa mea în bucătărie. Ea îi zâmbi dulce.

— Ai noroc. Mie îmi place să gătesc. Nenorocirea e că mi-e groază de spălatul vaselor după aceea şi văd că aici nu-i nicio maşină de spălat vase.

— Recunosc că trebuie să trec la treabă. Ea luă salata şi-i desfăcu ambalajul de plastic.

— Presupun că o vei face. El îi zâmbi. Nu-şi aducea aminte ca o femeie să-l fi spus vreodată să spele vasele după masă. De obicei, ele erau încântate să facă asta în timp ce el stătea întins pe canapea.

— Crezi că te descurci singură cât timp o să mă duc eu să caut un grătar?

— O să încerc. Porni către uşă şi se opri.

— O, şi nu uita să pui cartofii în cuptor să se coacă. Ştii că mă dau în vânt după cartofi.

CAPITOLUL 11

Imediat ce au terminat de mâncat, Cord o ajută pe Billie să facă curat în bucătărie, şi puse un vas cu cafea la fiert.

— Ştii ce, îi zise, împăturind un prosop şi atârnându-l deasupra chiuvetei, du-te şi fă o baie şi eu o să torn cafeaua în ceşti când va fi gata.

— Drăguţ din partea ta.

— Eu sunt un tip drăguţ. Ea îl sărută uşor pe buze.

— Încep să cred şi eu asta. Îi trase o palmă peste funduleţ când se întoarse să plece.

Billie urcă scările şi intră în baia întinsă în care admiră robinetele frumoase, din alte vremuri. Observă un borcan cu aromatizant pentru baie şi nu putu rezista.

Peste câteva clipe oftă de plăcere când se scufundă în apa cu miros de liliac.

Închise ochii şi se lungi în cadă, simţindu-se mai fericită şi mai relaxată, aşa cum se simţise numai cu foarte mult timp în urmă.

În inima ei ştia că totul avea legătură cu bărbatul de la parter.

Când Cord intră în baie cu două ceşti de cafea, Billie era pe punctul de a aţipi. Se opri la uşă şi o privi lung, în tăcere. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă şi mai ispititoare şi el nu ţinuse atât de mult la nicio femeie. Se apropie de ea. Urechile

începură să-i vâjâie când se uită în cadă. Pielea ei era lucioasă, sânii îi străluceau din cauza uleiului ce înmiresmase apa. Ochii ei se deschiseră cu o uşoară fluturare.

— Doar nu ai adormit din cauza mea, zise el cu o voce calmă. Îşi dădu seama că tremura când cafeaua i se vărsă peste marginea ceştii şi-i arse mâna. Puse ceştile jos pe măsuţa de lângă cadă. Dacă Billie îi observase stânjeneala, nu-i spuse totuşi nimic.

— Niciodată în viața mea nu m-am simţit atât de relaxată, mărturisi, încercând să vorbească în timp ce căsca larg. El îi zâmbi şi trase un scăunel de lângă chiuvetă, mai aproape de cadă.

— Trebuie să fie aerul ăsta de munte şi porţia bună de dragoste, îi zise cu o privire ştrengărească în ochi. Întinse mâna după un burete uriaş. Dar nu poţi să adormi înainte să te spăl. Ceva înăuntrul ei se trezi la viaţă.

— Să mă speli? Vocea îi tremura.

— Exact. Se aşeză pe scăunel, scufundă buretele în apă şi îl săpuni bine cu unul din săpunurile speciale pe care mama lui le ţinuse la îndemână înainte.

Începu cu picioarele. Erau delicate, frumos arcuite. Degetele de la picioare îi erau roz, unghiile făcute cu un roşu aprins. Le săpuni, de sus până jos, alunecându-și degetele cafenii printre degetele ei în timp ce ea râdea ca o fetiţă şi încerca să-şi elibereze piciorul. Ei chicoti.

— Nu mi-ai spus niciodată că te gâdili.

— Nu m-ai spălat niciodată pe picioare. Ea îi fu recunoscătoare când urcă pe glezne şi pe gambe. În cele din urmă trecu de genunchi, spre coapse.

Billie îşi ţinu respiraţia când el lăsă buretele deoparte şi frecă săpunul înainte şi înapoi pe smocul de păr maroniu de la îmbinarea coapselor, creând o spumă abundentă. Ea se curbă pe mâna lui, uşor, desfăcându-şi coapsele. El o luă ca pe o invitaţie, îşi strecură degetele printre ele şi începu să exploreze. Ea trase brusc aer în piept la atingere apoi gemu uşor când el introduse un deget în umiditatea ei.

Cord îi privea atent faţa în timp ce, încet, ca un profesionist, îi mângâia căptușeala de satin, făcând forări blânde cu degetul. Degetul mare îi lovea uşor floarea întredeschisă care o excita întotdeauna. Faţa ei era înfierbântată, sânii rozalii din cauza dorinţei. El fu foarte răbdător cu ea, aducând-o uşor pe piscuri, simţind aceeaşi plăcere, numai privind-o. Era ca şi cum ar fi privit o floare înflorind, prin microscop. În cele din urmă ea ţipă, într-un moment de pasiune nestăpânită.

Când Billie deschise ochii, îl văzu pe Cord privind-o, cu o expresie tandră pe faţă, cu mâinile sprijinite pe marginea căzii. Simţea o împlinire totală. În acelaşi timp era sleită de puteri.

— Nu vii înăuntru? îl întrebă. Cord îi observă oboseala din voce.

— Nu acum, iubito, zise. Cred că ai nevoie de somn mai mult decât orice altceva.

Când ea încercă să se scuze, el o opri. Avem şi ziua de mâine. Cord se ridică şi luă un prosop. Haide, ridică-te să te şterg. Billie se ridică şi el o ajută. Nu se putu abţine să nu caşte.

— Cred că nu am dormit destul azi-noapte, zise, simţindu-se ca şi cum cineva i-ar fi atârnat greutăţi pe pleoape. Când termină de şters, Cord

cotrobăi în geamantan după o cămaşă de noapte. Cearşafurile erau apretate şi răcoroase când Billie intră în ele.

— Cât e ceasul?

— Opt.

— Ce jenant.

— Nu-i nimic, oamenii de la munte merg devreme la culcare. Din cauza asta au atâția copii. Ea zâmbi şi închise ochii în timp ce el îi aranja pătura. Adormi înainte ca el să iasă din cameră

Când Billie deschise din nou ochii, era dimineaţă. Clipi de câteva ori în timp ce analiza dormitorul plăcut, apoi zâmbi când îşi aminti unde se afla şi ale cui erau braţele uriaşe şi păroase aruncate peste ea. Se întoarse şi se uită la faţa frumoasă a lui Cord. Dormea adânc, cu părul negru ciufulit, cu buzele întredeschise. Ea stătu întinsă acolo multă vreme, privindu-l, ascultându-i respiraţia ritmică şi dorind ca niciodată să nu trebuiască să părăsească paradisul descoperit în îmbrăţişarea lui.

Gândul de a se întoarce la clinică şi la doctorul Barnaby o deprimă dar ştia că nu avea încotro. Poate că acum, când i se oferise o şansă de scăpare, ar putea fi mai îngăduitoare cu el şi cu critica lui. Billie se ridică din pat, având grijă să nu-l trezească pe Cord. Se îndreptă spre baia unde îşi aminti imediat cum se sfârşise săpunitul ei cu o noapte în urmă. Stomacul i se strânse când îşi aduse aminte cum mâinile lui Cord o aduseseră la orgasm şi apoi cum o băgase drăgăstos în pătură.

Se spălă pe faţă şi se şterse cu un prosop. Coborî scările în vârful picioarelor şi puse la fiert

un ibric cu cafea. Tocmai turnase într-o ceaşcă când îl auzi pe Cord coborând. Luă repede altă ceaşcă din dulap şi o umplu. El se opri în uşă.

— Bună dimineaţa.Ai dormit bine? Era îmbrăcat numai în pantalonii de pijama, gol de la mijloc în sus. Fața nerasă îi dădea un aer de vagabond. Billie se simţi stânjenită în cămaşa de noapte.

— Asta-i cam tot ce am eu mai bun în ultima vreme, iartă-mă că te-am lăsat baltă azi-noapte.

— Nu mai aveai nevoie şi de restul. Luă ceaşca de cafea pe care i-o întinse ea. Nu vrei să stăm pe verandă să le bem?

— În pijamale?

— Cine ne vede? Ea râse.

— Iartă-mă, am uitat unde mă aflu. Îl urmă pe verandă unde se aşezară pe nişte scaune înalte, care se legănau şi băură prima înghiţitură de cafea. Aerul de munte era proaspăt şi-i răcori obrajii lui Billie. Păsările ciripeau într-un copac din apropiere.

— Ştii, dacă mai mulţi oameni ar trăi în felul acesta, am avea mai puţine atacuri de cord în ţara asta.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vrei să spui că asta-mi face bine la inimă?

— Cu siguranţă. El îi prinse mâna şi i-o strânse cu putere.

— La fel ca tine, doamnă doctor, zise. Eşti al naibii de bună pentru inima mea.

Ea îi întâlni privirea ochilor negri.

— Şi tu eşti bun pentru a mea. Atâta vreme cât nu o răneşti.

— Crezi că o voi face vreodată? Ea se mişcă

stânjenită în scaun, dorindu-şi să nu fi spus lucrul acesta.

— Mi-a trecut prin minte. Punându-şi jos ceaşca, el întinse mâna după ea.

— Vino aici. Billie îşi lăsă şi ea ceaşca, se ridică din scaun şi rămase în picioare în faţa lui. El îşi depărta genunchii şi o înconjură cu braţele, sprijinindu-şi mâinile pe spatele coapselor ei. O trase mai aproape, apăsându-şi faţa pe abdomenul ei. Ea mirosea a săpun şi a femeie. Cord îşi dădu capul pe spate şi îi privi faţa de care se îndrăgostise atât de repede.

— M-am să te rănesc, Billie, îi zise iar ochii lui o încredinţară de acest lucru. Ţin prea mult la tine. Se opri şi-i zâmbi din toată inima. Tu, pe de altă parte, dacă ai vrea, mi-ai putea sfâșia” inima cu dinții. Ea fu emoţionată de sinceritatea lui, de vulnerabilitatea ce i se oglindea în ochi. Îngenunche în faţa lui și-şi puse capul pe genunchii săi. El îi mângâie părul şi ea pluti pe-o mare de pace şi de mulţumire, la atingerea lui. Îi păru puţin încordat când îşi dădu seama că se mişca pe scaun. Fusese excitat de apropierea ei. Billie îi zâmbi, şi ridică spre el privirea ei pătrunsă de o afecţiune adâncă.

— După câte îmi amintesc, mai avem o afacere neîncheiată, de azi-noapte, îi zise.

El îşi ridică o sprânceană:

— Într-adevăr? Ea dădu foarte convingător din cap în timp ce întinse mâna spre nasturii pantalonilor de pijama. El îşi ţinu respiraţia la atingerea ei.

— O, domnule Buford, îi zise, folosind tonul ei profesional. Se pare că avem ceva crescut aici.

Ceva foarte mare, adăugă, strecurându-şi mâna înăuntru şi încleştându-şi degetele în jurul întăriturii. Îl mângâie şi el gemu. Te deranjează? întrebă. El chicoti şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da, acum. Ea îi desfăcu nasturii de la pijama.

— Ei bine, devreme ce nu am geanta cu instrumentele la mine, presupun că trebuie să iau lucrurile în propriile mâini, ca să spun aşa. Privirea lui surprinsă se transformă în uimire.

— Aici? Acum?

— Cine ne vede?

Zborul înapoi spre Ruckers fu lipsit de neplăceri, şi, după câte îşi dădea Billie seama, însemna că avuseseră un zbor bun. Căzuse noaptea când aterizară, Cord înghesui bagajele în portbagajul maşinii şi se îndreptară spre apartamentul lui Billie. Îşi parcă maşina în garajul de sub apartament ca să nu se mai stârnească o altă bârfă. Îndată ce ajunseră în sufrageria intimă, se sărutară lung.

— M-am distrat grozav, îi spuse el.

— Şi eu. El continua să o strângă la piept.

— Ar trebui să plec. Se face târziu. Ea se agăţă mai strâns de el.

— Nu vreau să pleci, îi zise, simţindu-se mai aproape de el ca niciodată. Exista acum, între ei, o legătură mai puternică şi mai intensă decât avusese ea cu oricare alt bărbat. Am putea face floricele de porumb şi să ne uităm la televizor, îi sugeră ea. El îşi mângâie barba, parcă meditând.

— Nu ştiu, doamnă doctor. Începeţi să vă cam implicaţi; am petrecut două nopţi la rând împreună. Ştiţi cât de nervoasă vă face. El o

tachină din nou.

— Asta înseamnă da sau nu? zise, înclinându-şi capul pe spate ca să-i poată privi faţa. El o sărută apăsat pe frunte.

— N-aş putea să te refuz niciodată, Billie Foster. Ea îl sărută la rândul său, apoi îl conduse la baie, unde făcură duş împreună, distrându-se foarte bine şi spălându-se unul pe celălalt.

— Vezi ce e la televizor că eu o să fac floricelele, îi spuse ea.

Sfârşiră prin a se uita la un vechi film cu spionaj din care Billie nu prea înţelese mare lucru, obligându-l pe Cord să-i explice tot timpul ce se întâmplă.

— Ne uităm cumva la acelaşi film? o întrebă el când văzu că ea nu pricepea nimic din toată acţiunea.

— Uite de ce nu îmi plac mie filmele astea, îi zise. Niciodată nu ştiu cine e individul periculos.

— Păi, ţie ce fel de filme îţi plac? o întrebă el.

— Cele de groază. Sunt o mare admiratoare a lui Hitchock. I-am văzut aproape toate filmele de câte trei ori.

— Acum ştiu ce să-ţi cumpăr de ziua ta, zise, o să ţin minte acest lucru. Se încruntă.

Apropo, când este? Billie începu să spele vasele de floricele şi de băuturi.

— Peste şase luni.Ai destulă vreme să faci cumpărături. Aruncă resturile de floricele la coş şi căscă. Nu ştiu ce ai de gând, dar eu sunt obosită.

— Şi eu sunt gata să merg la culcare, zise, căscând şi întinzându-se ca şi ea.

Dintr-un anume motiv ea deveni timidă cu el. Nu era obişnuită să doarmă un bărbat la ea şi era

sigură că se vedea acest lucru.

— Dacă vrei, poţi să te speli tu primul pe dinţi. Eu am să fac patul.

Cord aprobă şi intră în baie. Era sigur că Billie se simţea un pic stânjenită de şederea lui şi era hotărât s-o facă pentru ea cât de confortabilă putea. Petrecuseră un weekend furtunos şi în acelaşi timp minunat la munte, dar acum se întorseseră înapoi la lumea adevărată, cu slujbe şi cu ceasuri deşteptătoare. El avea probleme la fabrică; ea avea probleme la clinică. Fuseseră atenţi să nu vorbească despre problemele lor tot weekend-ul de teamă să nu-şi strice dispoziţia, dar ziua următoare le vor avea din nou de înfruntat. Totuşi, el nu putea să se gândească la altcineva cu care ar fi împărtăşit mai degrabă aceste necazuri.

— Ea a ta acum, zise Cord cu câteva minute mai târziu, ieşind din baie.

Billie se grăbi înăuntru să se spele pe dinţi şi să-şi dea pe faţă cu o cremă hidratantă. Când ieşi, îl găsi pe Cord stând în picioare lângă pat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, mirată că nu se urcase în el.

— Mă întrebam pe ce parte îţi place să dormi.

— Pe partea dinspre baie.

— Bun, înseamnă că eu o să dorm lângă aparatul de aer condiţionat.Mă încălzesc peste noapte.

— Acum îmi dau seama de ce ai dat toate păturile jos din pat azi-noapte.

Ea luă ceasul deşteptător, îl învârti şi apoi se uită la Cord.

— Şase jumătate e bine? întrebă ea. Îmi place să mă scol şi să citesc ziarul înainte să plec. El fu de acord şi apoi se urcă în pat, simţindu-se încordat

şi nenatural.

— Şase jumătate e bine.

— O pernă sau două?

— Una.

— O să iau eu două, atunci. Ea stinse lumina şi se întinse, trăgându-şi păturile până sub bărbie. Niciunul nu se mişcă.

— Vai! zise ea, ridicându-se brusc.

— Ce-i?

— Nu pot dormi cu uşa deschisă. Sări din pat, închise uşa şi se băgă din nou în pat.

În caz de incendiu, zise. Părinţii mei m-au învăţat să-mi ţin întotdeauna uşa de la dormitor închisă. Închise lumina.

— Ăsta-i un lucru bun. El se întoarse pe o parte, cu faţa la ea, băgându-şi o mână sub pernă. Era gata să o sărute.

— Vai!

— Acum ce mai e? Veioza se aprinse din nou.

— Am uitat să las radioul deschis. Se ridică încă o dată şi deschise radioul de pe noptiera ei. Câteodată nu pot să adorm. Tu? El căscă larg.

— Nu, până în noaptea asta, Mai e ceva? Ea făcu o pauză.

— Dacă-ţi spun, ai să crezi că e o prostie.

— Pune-mă la încercare.

— Vezi ventilatorul acela micuţ de pe noptiera ta? De obicei îi dau drumul la prima treaptă. El se uită în direcţia ventilatorului.

— De ce ai nevoie de un ventilator când ai aer condiţionat?

— Sunetul lui mă face să adorm. El medită un pic.

— Dar cum poți să auzi ventilatorul dacă merge

radioul?

— Ai încredere în mine.Aş şti dacă nu ar funcţiona. El oftă, se ridică într-un cot şi căută butonul ventilatorului.

— Bine?

— Perfect.

— Ce-ai zice şi de televizor? Nervii ei îl făcură şi pe el nervos. Vrei să-l aduc şi pe el aici?

— Nu, nu pot dormi cu televizorul deschis.

— Atunci, noapte bună, zise el, băgându-se încă o dată în pătură.

— Noapte bună. Billie închise lumina şi se întinse şi ea.

— Vai!

— Nu, urlă el. Întinse mâna după ea prin întuneric şi o trase spre el. Îi căută şi-i găsi gura şi o sărută lung. Până atunci Billie nu-şi dăduse seama că se comportase ca o nebună. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmpla cu ea? Nervii, fără îndoială. Pur şi simplu nu era obişnuită cu un bărbat în pat. Îl sărută şi ea pe Cord, ruşinată de ceea ce-i făcuse. Pufni în râs. Cord se îndepărtă brusc.

— De ce râzi?

— De mine. De noi. Nu-i aşa că te înnebunesc?

— Asta-i, Billie. Am găsit soluţia. Dădu păturile la o parte. Ea bâjbâi după ele prin întuneric.

— Ce ai de gând să faci? El pur şi simplu căzu peste ea.

— Am de gând să fac dragoste cu tine, zise. Şi când termin cu tine, nu vei avea nevoie de ventilator, de radio şi de toate porcăriile astea ca să adormi, pentru că am de gând să te sleiesc de puteri.

La început, Billie crezu că bubuitura era în vis dar apoi îşi dădu seama că bătea cineva la uşă. Se trezi brusc crezând că poate fi o urgenţă. Repede, sări din pat, dorind să vadă mai întâi despre ce e vorba înainte de a-i trezi pe Cord care începuse să se mişte lângă ea. Deschise uşa de la dormitor şi aprinse repede lumina din hol. Traversă camera şi se opri la uşă. Se auzeau voci.

Părinţii ei! Billie fu atât de şocată, încât tot ce putu să facă la început fu să se holbeze prin fereastra uşii la feţele extaziate ale părinţilor săi.

— Deschide uşa, Billie, zise tatăl ei nerăbdător, de pe partea cealaltă a uşii.

Billie descuie uşa şi o deschise larg. Mama ei se năpusti înăuntru şi o luă în braţe.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti bine! zise, învăluind-o pe Billie într-un miros de pudră de talc. Încă şocată Billie se uită la tatăl ei ce intra pe ușa deschisă.

— Ce căutaţi voi aici? întrebă ea. Tatăl ei o privi cu o expresie plină de îngrijorare.

— Mama ta a încercat să te sune în weekend, zise cu aceeaşi voce pe care o folosea şi atunci când ea avea şaisprezece ani. Dacă nu am putut să te găsim, am sunat la clinică. Celălalt doctor ne-a spus că nu te-a văzut de sâmbătă după-amiază. Chiar am chemat poliţia să vină şi să-ți bată la uşă.Au zis că ai maşina în stradă, dar nu răspunzi la uşă.

— Bineînţeles, tatăl tău s-a gândit la ce poate fi mai rău, îi zise mama ei.

— Eu? răspunse el, ridicând vocea. Tu eşti cea care al insistat că s-a lovit la cap în cadă şi s-a înecat.

— Billie, de ce nu ai răspuns la telefon, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă mama ei.

— Am fost plecată din oraş, zise, sperând că tatăl sau să nu ia expresia aceea îngrijorată care o făcea totdeauna să creadă că era pe punctul de a face un alt atac de cord.

— Plecată din oraş? ziseră ei la unison.

— Tată calmează-te, zise ea. Ştii că doctorul a zis că nu te enervezi. Nu-ți face bine.

— Fiica mea dispare de pe faţa pământului, zise el și eu nu trebuie să mă supăr.

Billie era gata să răspundă când auzi uşa de dormitor deschizându-se. Părinţii ei îşi smuciră simultan capetele și se uitară la Cord care intră în cameră, frecându-se la ochi.

— Ce-i gălăgia asta aici? zise el pe jumătate adormit.

Billie simţi că intră în pământ când îl văzu, în pantaloni de pijama, cu părul ciufulit. Se întoarse, îngrozită de clipa când va trebui să se uite în ochi părinților ei. Privirea tatălui ei îi sugera tot ce putea fi mai rău. Era vag conştientă că venise şi Cord lângă ea.

— Cord, aş dori să faci cunoştinţă cu părinţii mei, zise, observând că ştirea avusese acelaşi efect ca şi cum i-ar fi aruncat apă rece în cap. Nu era nevoie să-l atingă pentru a şti că i se încordase fiecare muşchi la aflarea veştii. Martha și Joe Foster, zise ea, analizându-i faţa tatălui său în timp ce făcea prezentările. Era periculos de roşie. Cord văzu că situaţia era disperată. Tatăl lui Billie părea a fi pe punctul de a face un nou atac. Îi întinse mâna.

— Domnule Foster, îmi pare bine să vă cunosc,

zise cât de politicos putu.

Falca bătrânului tremura. Era clar că avea necazuri cu autocontrolul.

— Tu cine dracu' eşti? întrebă el, cu ochii aţintiţi, reci, în ai lui Cord.

— Sunt Cord Buford, domnule. Soţul lui Billi

CAPITOLUL 12

Billie era sigură că părinţii ei nu fuseseră atât de şocaţi la aflarea veşti pe cât fusese ea însăşi. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise pentru că vorbele nu păreau să vină.

— Soţ? zise Martha Foster cu un glas neîncrezător.

— Când s-a întâmplat asta? Cord tuşi.

— În acest weekend, doamnă Foster. Eu şi cu Billie am zburat la Vegas sâmbătă şi ne-am căsătorit ieri.

— Şi nu aţi spus nimănui? zise mama ei, uitându-se la Billie ca şi când acesteia i-ar fi crescut dintr-o dată coarne.

— Îmi pare rău, mamă. A fost zăpăceala momentului.

— Zăpăceala momentului, urlă tatăl ei. Era clar că era convins că fiica lui nu se purtase responsabil.

— Domnule Foster, ştiu că vi se pare că ne-am cam pripit, dar adevărul este că m-am îndrăgostit de fiica dumneavoastră în primul moment când am văzut-o.

— Şi când s-a întâmplat asta? întrebă Joe Foster. Nici măcar nu ne-a spus că se întâlnea cu cineva.

— Cord şi cu mine ne întâlnim de când am venit aici, tată, zise Billie. A venit la început să vadă

dacă mă simt bine în oraşul lui. Am petrecut împreună aproape fiecare minut pe care l-am avut liber. Am vrut să mă asigur că el era cel mai potrivit înainte de a vă spune ceva.

— Şi te-ai asigurat?

— Da. Cord e bărbatul cu care vreau să-mi petrec restul vieţii.

— Dar ce se va întâmpla cu cariera ta? întrebă el. Toţi banii şi munca grea pentru a termina facultatea.

— Eu sunt sută la sută de acord cu cariera lui Billie, îl întrerupse Cord. Sunt foarte mândru de ea. Joe Foster se uită la soţia lui.

— Trebuie să beau puţină apă. Martha Foster intră în acţiune. Se uită în ochii lui Cord.

— Îmi pare rău că eu şi soţul meu v-am părut nepoliticoşi, zise. Numai că… Se opri.

N-am ştiut nimic. Se uită la soţul ei. Dar suntem încântaţi că Billie s-a îndrăgostit, nu-i aşa, dragă? El de-abia mormăi şi ea continuă: la urma urmelor, Billie are aproape treizeci de ani, evident, e destul de matură pentru a lua o asemenea hotărâre. Îi luă mâna soţului ei într-a sa. Şi noi ne-am îndrăgostit tot la prima vedere, nu-i aşa, dragă? Faţa lui Joe Foster se îmblânzi pentru prima oară.

— Da, aşa cred.

— Şi părinţii mei au crezut că ne-am pripit, îţi aminteşti? Ea îi strânse mâna.

— Asta a fost acum treizeci şi trei de ani. Şi tot împreună suntem.

Îi zâmbi fiicei ei pentru prima oară şi era clar că, deşi avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu noutăţile, nu putea să rişte ca soţul său să se

enerveze din cauza asta..

— Sperăm că eşti foarte fericită, scumpo. Ochii lui Cord se înceţoşară şi ea fu copleşită de vină. De ce îl lăsase pe Cord să-i mintă? De ce nu zisese nimic?

— Mulţumesc, mamă, reuşi să spună. Joe Foster părea că nu ascultă. Îl privea pe Cord cu atenţie. În cele din urmă, vorbi.

— Fiica mea înseamnă totul pentru mine, zise el. Cord ştia că tatăl lui Billie fusese îngenuncheat de moartea fiului său şi acum încerca să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-şi proteja singurul copil în viaţă. Îl emoţiona faptul că bătrânul o putea iubi pe ea atât de sălbatic.

— Şi eu o iubesc din toată inima, domnule, îi spuse Cord. Promit să am multă grijă de ea. Billie nu se putu abţine să nu observe expresia epuizată a feţei tatălui său.

— Tată, ce-ar fi să mergem toţi la culcare? sugeră ea. Putem să vorbim mai mult mâine dimineaţă.

— O idee grozavă, zise şi Martha Foster. Eu şi cu tatăl tău am trecut pe lângă un motel cu câteva mile în urmă...

— Nici vorbă, zise Cord. Avem destul spaţiu, nu-i aşa, iubito?

Când văzu că Billie se uita la el nedumerită, îi dădu cu cotul, discret.

— Sigur că da, încercă să pară entuziasmată.Ar fi preferat ca părinţii ei să meargă la motel ca ea să se lămurească ce aveau de făcut în continuare. Canapeaua se transformă în pat, zise. Tu şi tata puteţi să luaţi... patul nostru, şi eu şi Cord vom dormi aici. Se îmbujoră.

— Ne vom simţi perfect şi pe canapea, zise Martha.La urma urmelor, asta este luna voastră de miere.

— Unde îţi este verigheta? întrebă Joe Foster.

— Verigheta?

— Da, verigheta. Cord se grăbi în ajutorul ei.

— Nu am avut încă vreme să ne facem verighete, domnule Foster. Dar vom face acest lucru imediat ce o să putem. O luă în braţe pe Billie. Trebuie să avem şi noi o lună de miere adevărată, nu-i aşa? El o strânse la piept şi ea se forță să-i zâmbească, ca o soţie devotată.

— Nu prea ne e uşor să plecăm acum, din cauza slujbelor noastre, adăugă el, aşa că am hotărât să plecăm atunci când o să ne permitem puţin timp.

— Tu ce meserie ai? îl întrebă Joe, dorind evident să ştie ce avea de gând să-i ofere noul lui ginere fiicei sale.

— Nu acum, Joe, zise Martha, ridicându-se de pe canapea. Avem destul timp pentru asta mâine dimineaţă. Se întoarse spre Billie. Dacă îmi arăţi unde ţineţi cearşafurile, eu voi face patul. Joe, dragule, de ce nu te duci la maşină să aduci bagajele... De abia rosti aceste cuvinte că se şi oferi Cord.

— Mă duc eu, zise. Joe îi înmână cheile de la maşină şi aşteptă până plecă el. Se uită drept la Billie.

— Tu şi cu mine o să avem o discuţie lungă mâine dimineaţă. Apoi luă ziarul de duminică de pe masă şi plecă ţanţoş în baie. Billie se uită la mama ei.

— Nu mă va ierta niciodată.

— Nu poţi să-l condamni pentru că e afectat,

dragă, zise Martha, luând pernele de pe canapea ca să o poată întinde. Amândoi suntem. Visasem să îţi facem o nuntă frumoasă. Vina o imobiliza. Nu putea lăsa ca minciuna să continue.

— Mamă, trebuie să-ţi spun ceva, zise Billie. Femeia ridică privirea, speriată de tonul vocii fiicei sale.

— Doar nu eşti însărcinată?

— A, nu, nu asta, zise Billie iute, dar fu întreruptă de Cord care intră pe uşă cu bagajul părinţilor ei. Îl puse jos.

— Billie, vrei să deschizi tu geamantanul şi să-mi scoţi gentuţa albastră cu fermoar? zise Martha.

— Am uitat să-i dau tatălui tău medicamentele. Billie deschise geamantanul pe masa de la bucătărie.

— Mă duc la culcare, anunţă Cord.

— Vin şi eu imediat, îi spuse Billie. Martha intră în bucătărie unde umplu un pahar cu apă şi numără diferite pastile. Billie se uită la sticluţă şi observă că tatălui său i se mărise doza.

— E mai bine? întrebă ea. Mama ei oftă.

— Presupun că da. Dar e foarte greu să-i convingi să respecte indicaţiile medicului.

Ştii cât este de încăpăţânat tatăl tău. Zâmbi. Cred că doreai să-mi spui ceva? Billie fusese atât de îngrijorată cu tatăl său că nu observase cât de epuizată părea mama ei, cât de obosită trebuia să fie şi din cauza slujbei şi din cauza grijii pentru un soţ bolnav de inimă.

— Nu era nimic, mamă, zise, sărutând-o pe obraz. Doream numai să ştii că el este un om minunat. Cord va fi un soţ grozav. Te rog nu-ţi face griji din pricina mea.

— Atâta vreme cât vă iubiţi unul pe altul, dragă, zise Martha, şi după cum se pare, cred că vă iubiţi. Billie o mai sărută o dată pe marna ei, apoi se îndreptă spre dormitor, trecând pe lângă tatăl ei care tocmai ieşea din baie.

— Te iubesc, tată. Noapte bună.

Când auzi deşteptătorul, Billie se simţi ca şi cum ar fi dormit numai douăzeci de minute. Îl opri şi se întinse înapoi pe spate, încercând să-şi dea seama cum se va descurca în încurcătura în care intrase.

— Bună dimineaţa, zise bărbatul de lângă ea. Mai eşti furioasă pe mine?

Îi aruncă o privire întunecată.

— Tu ce crezi? într-un fel trebuie să ne gândim cum să ieşim din încurcătura pe care am făcut-o noaptea trecută. El se trase mai aproape şi o simți cum se încordează în mod automat. Billie refuzase să vorbească cu el şi chiar o auzise plângând la un moment dat.

— Nu ştiam ce să fac, zise el blând. Tatăl tău era gata să explodeze când am ieşit din dormitorul tău în pijama. Mi-am adus aminte ce-mi spuseseși tu despre inima lui şubredă şi am intrat în panică.

— Şi cum crezi că o să se simtă în dimineaţa aceasta când îi voi spune că nu suntem de fapt căsătoriți şi că am dormit împreună noaptea trecută când el se afla sub acelaşi acoperiş? Părinţii mei sunt oameni de modă veche, Cord, cu o moralitate foarte ridicată. Nu vor accepta.

— Nu le spune.

— Poftim?

— Ascultă, nu e ca şi cum ai locui peste drum sau chiar în oraşul vecin. Cât de des îi vei vizita?

— Eşti nebun dacă tu crezi că am de gând să

continui şarada asta ridicolă, zise, dând păturile la o parte şi coborând din pat. Tu poţi minţi aşa cum respiri dar eu nu sunt obişnuită cu acest lucru.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? Ea se opri şi-şi puse halatul de baie.

— Înseamnă că tu poţi spune orice ca să-ţi atingi scopul. Nu pot să nu mă întreb dacă tot ce-ai spus despre faptul că ţii la mine nu este o minciună sfruntată, de asemenea. Ştia că era afurisită, dar nu se putu abţine ştiind ce o aştepta de acum încolo. El sări din pat, o luă de mijloc şi o trânti pe pat.

— Am să-ţi arăt diferenţa dintre adevăr şi o minciună sfruntată, zise, presându-şi gura cu a sa.

— Nu mai face atâta zgomot, zise ea, dar vorbele îi fură înăbuşite de sărut. Se luptă cu toată puterea, dar fu în zadar. Când se ridică, el zâmbi cu toată gura.

— Încep să cred că, la urma urmelor, viaţa în doi o să-mi placă.

— Nu este de râs, zise ea cu buzele înroşite de la sărut. Acum ştiu că ţi-ai ieșit din minți, că eşti nebun de legat.

— Ai grijă, Billie, scumpo, zise încă râzând. Eu nu sunt tipul care să meargă noaptea la culcare cu toate aparatele bâzâind în jurul lui. Cu cea mai mare viteză, Billie se mai ridică o dată din pat şi-şi îndesă mâinile pe mânecile halatului de baie. Cord o bătu jucăuş peste fund în timp ce ea se aplecă să-şi ia papucii. Ultimul lucru pe care ea îl văzu înainte de a închide uşa, fură ochii lui negri ce păreau să râdă.

— Bună dimineaţa, dragă, îi zise mama când Billie intră în bucătărie, împiedicându-se. Martha

făcuse deja cafea şi îşi servea prima ceaşcă. Billie se uită spre canapea şi văzu că fusese deja făcută, iar păturile fuseseră împăturite cu grijă şi aşezate pe măsuţă..

— Unde-i tata? întrebă Billie în timp ce se îndrepta spre maşina de cafea.

Martha arătă cu capul în direcţia băii.

— M-a ţinut de vorbă aproape toată noaptea, zise, dar nu cred că s-a resemnat, totuşi, că te-ai căsătorit. Sentimentul vinovăţiei îi lăsa lui Billie un gust amar.

— Mamă, îmi pare atât de rău, zise. A fost un lucru atât de neplăcut pentru voi.

Martha ridică din umeri.

— Ce-aţi făcut, aţi făcut. Cord pare un tânăr drăguţ. Sinceră să fiu, consider că este o încercare a iubirii atunci când doi oameni nu aşteaptă să devină soţ şi soţie. Ştiu că aşa s-a întâmplat şi cu noi doi.

— Asta nu înseamnă că ai scăpat, domnişoară, zise vocea gravă a lui Joe Foster când acesta intră în cameră. Mama ta şi cu mine am aşteptat să te vedem căsătorită şi tu nu ne vei împiedica acum.

— Ce vrei să spui? întrebă Billie.

— Am hotărât să mai stăm câteva zile, începu el. În acest timp, dorim ca tu şi Cord să găsiţi un preot care să vă căsătorească aşa cum ar fi trebuit s-o faceţi de la început. Nu prea am eu încredere în nunţile acelea rapide de la Las Vegas. Nici nu prea sunt sigur că sunt legale. Când Billie deschise gura să obiecteze, el o opri.

— Ştiu că nu vom avea timp pentru o petrecere de vis, dar măcar să fim şi noi acolo când tu şi Cord vă veţi jura credinţă. Va conta foarte mult

pentru mama ta, zise încurcat că un bărbat în toată firea, precum el, făcea atâta caz dintr-o problemă care ar fi trebuit să fie preocuparea exclusivă a femeilor.

— După ceremonie, vă invităm la cină şi plecăm apoi acasă în dimineaţa următoare. Un moment, Billie rămase fără glas. Prezentase totul în aşa fel încât ea s-ar fi simţit rău să-i dezamăgească.

— Nu ştiu, tată. Unde am să găsesc eu un preot care să ne cunune atât de repede?

Martha păru surprinsă.

— Ei, aş fi pus mâna în foc că ai început să frecventezi biserica până acum, dragă.

Billie roşi, amintindu-şi că-şi petrecuse majoritatea dimineţilor de duminică în pat până cel puţin la ora zece.

— Mă gândeam numai la cel care ar fi cel mai potrivit, zise, întrebându-se dacă nu cumva se obişnuise cu minciuna. Cord tuşi din uşă.

— Nu m-am putut abţine să nu trag cu urechea, zise. Preotul familiei mele va fi fericit să ne cunune. Se uită la Billie. Şi eu aş fi insistat pentru acest lucru, scumpo. Căsătoria asta de la Las Vegas a fost o distracţie, dar eu nu mă simt cu adevărat căsătorit dacă nu ne declară un preot soţ şi soție.

Billie simţi nevoia să-l pleznească. Se prefăcea sau vorbise serios?

Ochii Marthei fură inundaţi de lacrimi.

— O, Doamne, ce lucru romantic ai spus. Nu e romantic, Joe?

Joe mormăi şi luă loc la masa pe care-l aştepta o ceaşcă de cafea.

— Ar fi fost mai romantic dacă ei ar fi aşteptat

să le facem o nuntă cum se cade.

Această mărturisire de la miezul nopţii nu prea îmi convine deloc. Nici măcar nu ştiu cum îşi câștigă acest om existenţa.

— Cord are o slujbă foarte bună la fabrica din oraş, se repezi Billie. De fapt are în răspundere mai multe fabrici.

— În răspundere? repetă tatăl său, ridicând o sprânceană. Cord se mişcă stânjenit pe scaun. Dintr-un anume motiv, Billie avea reţineri în a le spune părinţilor ei că el era bogat.

— Slujba mea e să văd dacă fabricile lucrează eficient, domnule, zise el. Îmi câștig existenţa într-un mod decent.

— Şi e o slujbă sigură? întrebă bătrânul.

— Foarte.

— Ei bine, nu te mândri prea tare, fiule, să nu cumva să descoperi că nu eşti chiar atât de indispensabil cum te crezi. Joe sorbi din cafea. Acum, în legătură cu nunta asta. Cât de repede puteţi s-o faceţi? Şi eu trebuie să mă întorc la lucru.

Cord şi părinţii ei încă mai discutau planurile de nuntă când Billie plecă la clinică, o oră mai târziu. Doctorul Barnaby se încruntă în clipa când o văzu.

— A sunat mama ta după tine, în weekend. Am trecut pe la tine de două ori, dar nu erai acasă.

— Ştiu şi îmi pare rău că a trebuit să vă deranjeze. Erau îngrijoraţi pentru mine.

Acum sunt aici, în vizită.

— Ei bine, nu am timp să am grijă şi de tine, mormăi doctorul. Şi sunt prea bătrân să-mi fie teamă că ţi s-a întâmplat ceva. Cât stau aici?

— Numai câteva zile. El pufni pe nas.

— Presupun că vrei să-ţi iei câteva zile libere.

— Nu, eu…

— Nu te poţi aştepta să-i laşi într-un apartament minuscul în timp ce eşti la slujbă, zise el. Voi, tinerii, vă mai gândiţi vreodată şi la altcineva, în afară de propria persoană? Nu-i lăsă timp să răspundă. Poţi să-ţi iei mai multe ore libere la prânz şi apoi poţi pleca acasă mai devreme.

— Dacă sunteți sigur că nu aveţi nevoie de mine.

— Mă descurcam excelent înainte de a apărea tu aici. Nu cred că o să se dărâme ceva dacă-ţi iei liber.

— Mulţumesc, domnule doctor. Îi zâmbi atât de frumos încât el plecă stânjenit.

Când Billie se duse acasă la prânz, îi găsi pe Cord şi pe părinţii ei mâncând sandvişuri şi discutând degajaţi la masa din bucătărie cu nişte liste în faţă.

— Nu te-ai dus astăzi la lucru? îl întrebă Billie pe Cord.

— M-am gândit să-mi iau liber atâta vreme cât avem musafiri. Felul în care o spusese dădea impresia că se cunoşteau dintotdeauna. Făcu o pauză, privind-o atent în ochi, într-un fel care-i spuse că ceva era în neregulă. Părinţii tăi cred că o să avem nevoie de o casă mai mare. Ne-au găsit o casă în ziar, adăugă şi vocea-i sună puţin ciudat. Martha se ridică şi se apropie de fiica sa.

— Scumpo, eu şi tatăl tău nu vrem să ne amestecăm, dar credem că locul ăsta e destul de mic pentru doi oameni. Acum, ştiu că probabil nu veţi avea copii decât peste câțiva ani, dar nu ar strica să luaţi o casă mai mare. Cord crede acelaşi lucru.

— Da? Billie se uită la el. El se uită de la Billie la mama ei, simţindu-se prins cu uşa.

— Vreau ceea ce vrei şi tu, zise el. Dar părinţii tăi au dreptate că acest loc e prea strâmt. Se opri, căutând o cale de a schimba subiectul. Nu ai de gând să-ţi serveşti prânzul? Arătă spre o farfurie cu un sandviş şi cu cartofi prăjiţi.

Lucrurile se întâmplau prea rapid pentru Billie. Se trânti pe un scaun, lângă mama ei, luă o muşcătură din sandvişul ei şi hotărî că rumeguşul avea cu siguranţă acelaşi gust. Dădu farfuria la o parte.

— Ai chemat vreun preot? Cord dădu afirmativ din cap.

— După ce îţi mănânci sandvişul, trebuie să mergem la primărie pentru aprobare.

Le-am dat toate informaţiile prin telefon. Tot ce a mai rămas de făcut e să semnăm certificatul de căsătorie.

— Şi preotul tău poate oficia căsătoria miercuri?

O, Doamne, ce spunea! Se implicase atât în minciună că nu mai distingea realitatea de fantezie.

— Nu a fost uşor să-l conving să vină atât de repede, dar sigur, poate s-o facă miercuri seara. Atâta timp cât avem certificatele gata. Presupun că trebuie să-i grăbesc pe cei de la primărie. Se uită la sandvişul ei neterminat. Dacă ţi-ai terminat prânzul, trebuie să fugim, îi spuse. Încă şocată de ceea ce i se întâmpla, Billie se repezi în baie, se spălă pe dinţi şi-şi trecu peria prin păr.

— Am de gând să vin mai devreme de la serviciu, astăzi, le spuse Billie părinţilor ei înainte de a ieşi pe uşă împreună cu Cord. Sper că nu o să

vă plictisiţi prea tare stând aici.

— Ne vom simţi foarte bine, o asigură mama ei. Am putea chiar să luăm maşina şi să ne uităm la casa anunţată în ziar. Nu trebuie să o cumpăraţi cu bani gheaţă.

Billie începu să obiecteze şi apoi se hotărî să nu spună nimic. Dacă mama ei dorea să meargă să se uite la casă, bine. Asta nu însemna că trebuiau s-o cumpere.

Cel puţin asta le dădea de lucru părinţilor ei cât era ea plecată.

— Ne vedem la ora trei, le spuse ea. Billie nu zise nimic decât când porniră la drum. În cele din urmă se întoarse spre Cord.

— Ce avem de făcut acum? El chicoti.

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

— Cord, am mers prea departe. Trebuie să încetăm.

El conduse tăcut, spre primărie. Îşi parcă maşina în faţa clădirii impunătoare.

— Căsătoria cu mine ar fi un lucru atât de îngrozitor, Billie? o întrebă după o clipă.

Ea s-ar fi aşteptat să audă cu totul altceva. Se uită la el, în tăcere. În cele din urmă, îşi regăsi glasul.

— Cord, ţi-ai pierdut complet minţile? îl întrebă. Nu ne putem căsători numai pentru că ne-am minţit pe noi înşine ca să scăpăm dintr-o încurcătură cu părinţii mei.

— Dacă am făcut-o, am avut motive întemeiate, zise ei. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu n-am să pot uita niciodată privirea bătrânului tău când a dat cu ochii de mine, în pantaloni de pijama.

— Ăsta nu-i un motiv să ne căsătorim, îi spuse

ea. Căsătoria e un angajament pentru o viaţă întreagă.

— Am putea să o anulăm imediat ce vor pleca ei, dacă asta te face să te simţi mai bine, zise el, dorind să şteargă privirea aceea disperată de pe faţa ei. Le vom spune că ne-am revenit şi că ne-am dat seama că ne-am pripit.

— Mai multe minciuni, zise, oftând din greu.

De data asta Cord fu cel care oftă. Luă mâna lui Billie într-a sa.

— Ascultă, Billie, presupun că nu-i un secret faptul că sunt îndrăgostit de tine. Ştiu că s-a întâmplat totul prea repede, dar nu sunt un uşuratic. Atât cât mă priveşte pe mine, căsătoria va înnobila iubirea noastră. Ea îi aruncă o privire plină de îndoială şi el continuă. Îmi pare rău că tu nu-mi împărtăşeşti acest sentiment.

— Nu am spus asta, îi zise ea, mişcată până în adâncul sufletului de mărturisirea lui de dragoste. Numai că, aş fi dorit să fie ceva diferit de asta.

— Vrei să te cer în căsătorie? o întrebă cu blândeţe. Pentru că o voi face dacă asta-i problema.

Era gata să o podidească plânsul când văzu expresia tandră a feţei lui. Ea nu dorea să o ceară numai pentru că bănuia că e ofensată.

— Ai fost minunat, să ştii. Nu sunt fericită că am intrat în încurcătura asta, dar vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai fost drăguţ cu ai mei.

— Cum aş fi putut să nu fiu? Au născut-o pe femeia pe care o iubesc.

Ochii ei se înceţoşară şi ea se aplecă spre el. Cord o luă de umeri şi o sărută pe frunte.

— Şi eu te iubesc, Cord, zise încet. El rămase

nemişcat în braţele ei.

— Eşti sigură? Ea dădu afirmativ din cap.

— Numai că nu doream s-o recunosc. El îi ridică faţa ca s-o poată privi în ochi.

— Voiam să cred că doreşti acest lucru, zise, dar mi-a fost teamă să sper atât de departe. M-ai făcut să mă uit cu alţi ochi la mine, Billie. Nu am fost întotdeauna bărbatul pe care te-ai mândri să-l cunoşti, dar îţi jur că dacă-mi dai o şansă…

Se opri şi o sărută apăsat pe buze.

— Eu încă mai cred că-i o nebunie, zise Billie când el se retrase.Ar trebui să mă duc înapoi să le spun adevărul, că am aproape treizeci de ani şi sunt destul de matură ca să am o relaţie cu un bărbat dacă doresc.

— Atunci de ce n-o faci?

— Mă tem că tata va face un alt atac de cord şi eu voi fi de vină.

El nu zise nimic pentru un moment.

— De ce nu mi-ai spus că tu şi fratele tău aţi fost gemeni, Billie? întrebă el în cele din urmă, cât de blând putu. Ea îşi întoarse brusc privirea.

— Cum ai aflat?

— Părinţii tăi au fotografii. Le-am văzut pe toate cele două sute şapte, la cafea, după ce ai plecat tu la clinică azi dimineaţă. Tu şi fratele tău eraţi ca două picături de apă. De ce nu mi-ai spus? Billie îi evită privirea.

— Nu credeam că avea vreo importanţă.

— Şi mai vorbeşti de minciuni sfruntate, murmură el. Când ea îl privi din nou, el continuă. Nu ai fi păstrat secretul dacă nu ar fi fost important, dacă nu ai fi avut un motiv anume. Te învinuieşti de moartea lui, nu-i aşa?

— De când ai devenit psiholog, Cord? îl întreba ea cu ironie.

— Nu trebuie să fiu psiholog ca să-mi dau seama. Te-ai simţit vinovată că tu ai fost sănătoasă nu-i aşa? Ea simţi un nod în gât.

— Da, pe vremea aceea, m-am simţit aşa. Dar am trecut peste asta, acum.

— Nu cred că ai trecut. Altfel nu ai trăi cu frica să nu cumva să facă tatăl tău un alt atac de cord. Nu cred că te temi atât de mult de acest lucru cât te temi că ai să experimentezi din nou acelaşi sentiment de vinovăţie.

— Moartea fratelui meu a fost o lovitură foarte puternică pentru mine, zise ea. Nu neg acest fapt.

— Înţeleg că el îşi dorea să devină medic. Din cauza asta ai mers tu pe acest drum? o întrebă Cord.

— Presupun că la început, acest lucru m-a îndemnat. Ştiam că el nu va trăi să-şi îndeplinească visul, aşa că am făcut asta pentru el.

— Tu ce doreai să te faci? Ea păru încurcată.

— Actriţă.

— Fără glumă?

— Fără. Ea râse şi-şi şterse ochii. Bine că m-am făcut doctoriţă pentru că actoria nu mai contează pentru mine. Râse din nou. Bineînţeles, doctorul Barnaby îţi va spune probabil că nici ca doctoriţă nu prea contez.

— Crezi că eşti un medic bun, Billie?

— Da, cred. Am văzut cu câtă indiferenţă s-au purtat unii doctori faţă de fratele meu, când era bolnav, şi eu nu sunt ca ei. Poate că unii doctori simt că trebuie să păstreze o anumită distanţă, ca să nu se implice din punct de vedere emoţional,

dar dacă vărs câteva lacrimi când moare un pacient, ce mai contează câteva lacrimi în comparaţie cu pierderea unei vieţi? Eu ţin într-adevăr la pacienţii mei.

Asta m-a ajutat să răzbesc în facultate, Cord. Gândul că aş putea ajuta pe cineva, la nevoie.

— Deci nu regreţi?

— Nu.Aş fi fost de prisos pe Broadway. Billie se uită la ceas şi văzu că se făcuse târziu. Mai bine să intrăm, zise. Trebuie să mă întorc la clinică.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre scările ce duceau la primăria oraşului.

Cord îi strânse mâna.

— Nu mai fi atât de nervoasă. Nu trebuie decât să semnăm nişte certificate şi să plecăm. Ea se opri când intră prin cele două uşi masive.

— Nu am spus că sunt de acord cu asta, Cord, îi zise ea. Haide să o luăm metodic. Şi nu uita, mai avem încă două zile în care să ne lămurim cu părinţii mei.

CAPITOLUL 13

Când Billie sosi acasă la puţin timp după ora trei, în aceeaşi după-amiază, îi găsi pe părinţii ei discutând aprins, în şoaptă, la masa din bucătărie şi scriind cifre.

Încercară să ascundă foaia respectivă când ea se aşeză lângă mama ei.

— Amândoi păreţi ca şi cum aţi complota să răsturnaţi guvernul, le zise Billie, tachinându-i. Ce s-a întâmplat? Martha Foster ezită.

— Ei bine, dragă, ştii căsuţa despre care ţi-am povestit?

Când Billie aprobă ea continuă. Am fost împreună cu tată tău, să o vedem.

O, Billie, e atât de drăguţă!

— Unde-i Cord? întrebă Billie, nervoasă, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii.

— A fugit acasă să se schimbe, zise Joe. Înţeleg că el încă mai locuieşte cu tatăl lui. Nu-i ciudat, pentru un bărbat de vârsta lui?

— Cred că s-a mutat înapoi la tatăl lui după ce i-a murit mama, anul trecut, zise Billie bucuroasă că nu era o păpuşă de lemn, căreia să-i crească nasul la fiecare minciună.Ca să-l ajute să suporte mai uşor.

Nu prea putea să le spună părinţilor ei că locuinţa lui Cord era reşedinţa ancestrală a familiei, sau că era atât de mare încât Cord şi tatăl lui ar fi putut petrece şase luni sub acoperişul acesteia fără să se întâlnească. Părinţii ei avuseseră parte de destule surprize în ultimele zece ore, ca să mai poată suporta stânjeneala unui ginere multimilionar. Şi Billie ştia că părinţii ei, aşa simpli cum erau, ar fi fost neliniştiţi. Tatăl ei i-ar fi spus cât de multe cărţi de credit refuzase pentru că era un om care credea în achitarea oricărui lucru cu bani gheaţă şi mama i-ar fi vorbit cu vocea aceea subţirică pe care o folosi când apăru, pe neaşteptate, preotul.

— Ce băiat drăguţ, zise Martha. Era clar că era înnebunită după noul soţ al fiicei ei.

Nu ne-a povestit prea mult despre mama lui, numai că a murit într-un accident de maşină. Întinse mâna după foaia de hârtie de sub cotul soţului ei.

Acum, ascultă, Billie, în legătură cu casa asta…

— Nu crezi că grăbim puţin lucrurile? întrebă Billie, dorind să se întoarcă şi Cord şi să o ajute să

se apere.

— Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, Martha, zise Joe Foster sprijinindu-se în coate. Tu ştii că eu şi mama ta nu avem prea mulţi bani, Billie, dar, totuşi, vrem să facem ceva pentru tine.

— Tată, nu mă aştept… El o reduse la tăcere, cu un gest al mâinii.

— Ştiu că nu te aştepţi la nimic. Asta face ca totul să fie atât de frumos. Plănuisem să-ţi facem nuntă. Nimic extraordinar, să ştii, dar ceva de care să-ţi aminteşti tot restul vieţii. Billie continuă să se uite nervoasă în direcţia uşii şi tatăl ei se simţi nedreptăţit.

— Vorbeşte tu cu ea, Martha. Niciodată n-am putut să o fac să mă asculte.

— Tatăl tău încearcă să-ți spună că am plătit deja o rată la această casă, zise Martha cu o voce tremurătoare. Billie înghiţi cu dificultate.

— Ce ați făcut? Se uită la tatăl ei, mirându-se cum a putut un bărbat rezonabil şi echilibrat să se comporte atât de prosteşte? Răspunsul era simplu. Mama ei îl convinsese. Când Martha Foster prinsese acea anume privire din ochii fiicei sale, l-ar fi putut convinge pe soţul ei şi să danseze pe un pat cu cărbuni încinşi.

— Ştiu că probabil ne-am grăbit, începu mama ei, dar dacă ai putea să vezi măcar casa aceasta. Şi mai era o pereche interesată s-o cumpere, aşa că ne-a fost teamă…

— Mi-aţi cumpărat o casă înainte să o pot vedea şi eu? zise Billie cu neîncredere.

— De fapt nu am cumpărat-o, am lăsat pur şi simplu o garanţie de o mie de dolari.

O să-ţi placă, dragă, îţi promit. Proprietarul

merge la azil şi are multe motive s-o vândă. Tatăl tău a reuşit chiar să se tocmească la preţ. Lui Billie îi vâjâia capul.

Pentru unii oameni, o mie de dolari nu însemnau mare lucru. Dar pentru părinţii ei, era mai mult decât îşi puteau vreodată permite.

— Aş fi vrut să nu faceţi asta, le zise, dând din cap cu tristeţe.

— Înainte să mai zici ceva, vino cu noi şi uită-te la ea, îi spuse mama ei.

Se ridicară şi-şi luă poşeta. Soţul ei îşi împinse scaunul sub masă. Billie se uită ia ei.

— Acum.

— Agentul ne-a promis că vine din nou acolo la ora patru. E numai un sfert de oră de mers cu maşina. Billie ştia că nu avea rost să se mai certe. Cu toate acestea, se simţea din nou ca la zece ani, obligată să mănânce mazăre şi să aducă acasă note mari la matematică. Oftând din adâncul sufletului, îşi împinse şi ea scaunul sub masă şi porni spre uşă. Se va uita la casă, dacă asta însemna atât de mult pentru ei. Dar nici prin gând nu-i trecea să cumpere ceva care s-o lege de Ruckers. Se va uita, dar ştia că nu-i va plăcea. O clipă mai târziu, îi urma pe părinţii ei spre maşina lor mai învechită, când apăru Cord pe șosea, în automobilul său strălucitor. Joe Foster se uită lung şi gânditor la maşină, calculând, evident, cât a costat aşa ceva. Aşteptă până Cord se dădu jos.

— Maşina asta probabil că te-a sărăcit, zise, arătând în direcţia automobilului.

Cord schimbă câteva priviri neliniştite cu Billie.

— Ce, vechitura asta? zise, lovindu-i capota. Nu, am luat-o de la fiare vechi. Avusese un accident.

Lovise un copac, adăugă când văzu că primele lui vorbe nu făcuseră impresie. Pentru nimic în lume n-ai zice că a fost buşită. Unde plecaţi cu toţii? întrebă, dorind să schimbe subiectul când însăşi Martha păru că avea necazuri în a crede că această maşină strălucitoare avusese vreodată parte chiar de o pană de cauciuc. Billie îi zâmbi într-un fel care-i sugeră că, după ce va auzi ce-i va spune, el ar dori, poate să se urce din nou în automobil și să caute un alt copac de care să se ciocnească.

— Mama şi tata au ieşit azi după-amiază şi ne-au cumpărat o casă, zise. Nu-i aşa că a fost drăguţ din partea lor? Oricât ar fi încercat, Cord ar fi putut să găsească un răspuns inteligent. Fără glumă? Martha făcu un pas înainte.

— Cord, dragă, nu vreau să crezi că noi încercăm să te grăbim. Numai că… Se opri.

Joe şi cu mine ştim cât de greu le este tinerilor căsătoriţi. Şi Billie are toate împrumuturile din şcoală de plătit. Am vrut să vă ajutăm cum am putut.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, zise Cord, ştiind că ei nu-şi puteau, probabil, permite să fie generoşi. Se uită la Billie pentru a cere ajutor în rezolvarea situaţiei, dar privirea de pe faţa ei spunea: „înoată sau te vei scufunda, barosanule.” Joe merse şi-l bătu pe spate pe Cord.

— Ce-ai zice să mergem cu toţii să ne uităm la ea, fiule? Dacă nu vă place, o să încerc să-mi iau banii înapoi. Cord ştia exact ce înseamnă să fii între ciocan şi nicovală.

— N-am nimic împotrivă, reuşi să spună. Casa semăna cu o cabană, în pădure, cu un râuleţ ce

curgea în spatele ei. În timp ce părinţii lui Billie discutau cu agentul, care se pregătea să-i îmbrobodească cu vorbele, Cord o luă pe Biilie deoparte.

— Pot ei să-şi permită să facă asta? întrebă.

— Nu, dar încearcă să le spui.

— E, totuşi drăguță, nu-i aşa? zise el, aplecându-şi capul într-o parte, ca şi cum ar fi studiat-o cu i atenţie. Era mai mult decât drăguţă; era de-a dreptul adorabilă şi lui Billie îi plăcu. Faptul că acceptase să o vadă fusese o greşeală.

— Ce urmează să facem cu o casă, Cord, zise, îndreptând cuvintele şi către sine.

Noi… eu, vreau să spun că am unde locui. Şi nu-mi pot permite ratele astea, indiferent de cât de bună e afacerea. Scutură din cap, amintindu-şi cât mai datora încă pentru studiile ei. Asta se întâmplă când minţi. Îţi scapă de sub control, minciuna. Nu mai adăugă nimic pentru că părinţii ei le făcură semn să-i urmeze.

Casa era, aşa cum afirmase şi Martha mai înainte, foarte drăguţă şi mobilată complet, de vreme ce proprietarul nu mai avea nevoie de mobilă la azilul pentru bătrâni. Deşi avea numai două dormitoare, camerele erau spaţioase, cu multe ferestre ce lăsau lumina să între înăuntru. Bucătăria ar fi minunată, văruită proaspăt şi cu un tapet nou, se hotărî Billie. Sufrageria, sau camera mare, cum o numi agentul, avea un cămin uriaş pe unul din pereţi şi mobilă intimă şi confortabilă. Deşi casa nu ar fi fost destul de mare pentru o familie numeroasă, era perfectă pentru nişte tineri căsătoriţi şi, dacă era cazul, ar fi fost loc şi pentru un bebeluş. Cuvintele Marthei.

— Ce crezi? o întrebă Cord pe Billie când ieşiră să se uite la râuleţul din spatele casei.

— Ar fi perfectă, dacă aş fi în căutare de casă, îi spuse. Îşi dădea seama de ce părinţii ei fuseseră atât de încântaţi de acest loc. Era, într-adevăr, drăguţă, cu caracteristicile ei rustice şi cu situarea în pădure.

— Ce o să facem acum? zise întorcându-se spre Cord. El scutură din cap.

— Nu ştiu. Sunt atât de copleşit de ce au făcut pentru noi.Aş fi fost fericit şi numai cu un mixer sau cu un aspirator. Billie dori să-l pocnească pentru că făcea glume într-o situaţie ca aceasta.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor, murmură ea.

— Tu ce crezi, dragă? o întrebă Martha venind prin spatele ei.

Billie se întoarse pe loc şi tresări.

— O, e frumoasă, mamă. E, într-adevăr, frumoasă.

— E grozavă, zise Cord, arătându-i femeii un zâmbet care l-ar fi umplut de mândrie pe dentistul lui. Dar ar fi şi mai grozav dacă dumneavoastră şi domnul Foster mi-aţi permite să vă dau înapoi cei o mie de dolari.

— Prostii. Ăsta-i darul nostru de nuntă pentru voi. Şi de acum înainte, ne poţi spune mamă şi tată. Se opri pentru că fiica ei se încruntă vizibil. Eşti sigură că-ţi place,

Billie, dragă? Ai o mutră foarte caraghioasă în acest moment.

— Îmi place foarte mult, mamă, zise ducându-se să o sărute pe aceasta pe obraz.

Numai că sunt copleşită, zise, accentuând cuvântul folosit de Cord când mintea ei uimită

refuzase să-i ofere altul mai bun.

— Nu vreau ca vreunul din voi să-şi facă griji în legătură cu obţinerea unui împrumut, zise Joe Foster când li se alătură în curtea din spate, după câteva minute. Am avut întotdeauna credite foarte bune. Până acum, de fapt, am înapoiat toate cărţile de credit care mi-au fost trimise prin poştă.Aş fi încântat să le semnez dacă voi aţi avea nevoie.

Billie simţi că îi ia faţa foc, de stânjeneală pentru tatăl său. Iată-l, de abia se putea ţine pe el, dar îi oferea ajutorul unui multimilionar pentru a obţine un împrumut.

Bineînţeles, nu aveau de unde şti, părinţii ei, că ginerele lor era bogat. Îi minţiseră şi-i înşelaseră în fiecare moment de când veniseră aici. Billie nu mai cunoscuse vreodată aşa o ruşine. Privirea lui Cord îi spuse că şi el se simţea cam la fel.

— Tată, eşti foarte generos, începu ea, dar fu întreruptă de Cord.

— Mulţumesc, domnule, zise Cord întinzându-i mâna tatălui ei. Am să vorbesc cu cineva de la bancă şi, dacă va fi nevoie, vom apela la ajutorul dumneavoastră.

Agentul li se alătură „cu o mapă în mână.

— Deci, cum le place casa, noilor însurăţei? întrebă.

— Sunt înnebuniţi după ea, zise Martha, râzând atât de fericită, încât Billie crezu că o să-i cadă proteza de sus. Apropo, nu v-am prezentat fiicei mele şi soţului ei.

Nimeni nu văzu privirea încordată pe care o schimbară Billie şi Cord.

Aceasta-i fiica mea, Billie, începu ea, apoi se

opri, destul de mult pentru a-i aminti agentului că Billie ora medic. Şi acesta este soţul ei, Cord Buford.

— Doar nu sunteți Cordell Buford? zise agentul, cu o evidentă surpriză. Fiul lui Arthur Buford?

— Eu sunt, zise Cord, dându-şi seama că intraseră din nou la colţ. Agentul se holbă la ei cu ochii măriţi. Era clar că se întreba de ce un Buford căuta să cumpere o cabană modestă lângă un râu, când îşi putea permite şi un castel dacă dorea.

— Nu ştiam că v-aţi căsătorit, zise cu o uitătură perplexă. N-am văzut nimic la rubrica mondenă.

— Au zburat la Las Vegas pentru o nuntă rapidă, zise Martha. Bineînţeles, noi am insistat să facă una tradiţională, aşa că se vor căsători miercuri noaptea, în prezenţa unui preot.

— Poate că aţi dori ceva mai spaţios, zise agentul. Vreau să spun că această cabană e destul de drăguţă, dar, poate aţi dori ceva mai frumos, pentru distracţii.

— Nu, aceasta e perfectă, îl asigură Cord.

— Nu vrem să se înglobeze în datorii, zise Joe. Agentul dădu aprobator din cap ca şi cum ar fi înţeles perfect.

— Da, sigur, înţeleg... Urmă o linişte jenantă. Billie o rupse prima.

— Nu ştiu ce faceţi voi, dar eu mor de foame. De ce nu ieşim în oraş pentru cină? Se uită la Cord. Şi noi cunoaştem şi locul, nu-i aşa? E un pic mai departe, pe şosea, dar mâncarea e minunată. Cord prinse aluzia din zbor. Dorea să meargă undeva unde el n-ar fi putut fi recunoscut.

— Sună destul de bine, zise. Ei îi mulţumiră agentului, încă încruntat, şi-şi croiră drum spre

maşină. Billie nu respiră uşurată decât când ajunseră în oraşul vecin.

Dimineaţa următoare, Billie fu trezită de telefonul care suna pe noptieră. Lângă ea, Cord se răsuci şi-şi trase păturile sub bărbie. Printr-o înţelegere tacită, el îşi păstrase jumătatea lui de pat. Nu numai pentru că Billie era epuizată de tot ce i se întâmpla, dar şi pentru că părinţii ei se aflau în cealaltă cameră. În sine, acest ultim amănunt era suficient să-i inhibe cuiva apetitul sexual, hotărî el.

Billie apucă telefonul, gândindu-se că ar fi putut să fi o urgenţă la clinică.

— Doamna doctor Foster, zise aşteptând ca telefonista, pe un ton nazal, să-i răspundă de la clinică.

— Aici Arthur Buford, zise în schimb vocea de la celălalt capăt al firului. Fiul meu se află acolo? Billie clipi din ochi, trezindu-se brusc.

— A, da, domnule Buford. O secundă, vă rog. Ţinând mâna pe receptor, îl scutură pe Cord. Trezeşte-te, zise încercând să nu strige ca să nu-i trezească şi pe părinţii ei. Tatăl tău e la telefon.

— Tata? Cord se uită nedumerit la ea. Ce dracu vrea?

Luă telefonul din mâna ei şi mormăi în receptor, apoi rămase tăcut un moment.

În cele din urmă, își frecă ochii și vorbi.

— Nu putem discuta mai târziu? întrebă cu un glas race. Da, vin acolo într-o jumătate de oră. Îi dădu lui Billie receptorul. Billie închise telefonul.

— Ce-a vrut? Cord se trânti înapoi în pat cu un oftat.

— De fapt, două lucruri. Întâi, a vrut să ne

felicite pentru apropiata căsătorie.

— Numele noastre au apărut în ziar în dimineaţa asta, drept urmare a cererii pentru certificatele de căsătorie de ieri.

— O, nu! se gândi la doctorul Barnaby şi la sora Bradshaw şi se întrebă oare ce avea să le spună. De când i se încurcase atât viaţa?

— Ce a mai vrut? Cord se uită la ea lung, în tăcere.

— A vrut să mă înştiinţeze că cineva a depus o plângere la Departamentul Muncii, în care se afirmă că *Ţesătoriile Buford* sunt nesigure. Billie simţi că i se opreşte inima.

— Vorbeşti serios? El se uita în tavan.

— Teribil de serios.

— Ce ai de gând să faci?

— De ce întrebi? Ei nu-i scăpă furia din glasul lui.

— Cord, doar nu crezi că eu am depus cererea, nu-i aşa?

El se uită la ea, apoi se ridică din pat şi îşi luă hainele.

— Nu ştiu ce să cred acum, dacă vrei să ştii adevărul. Avusesem de gând să mă duc şi să fac imediat cercetări, înainte ca... Se opri. Înainte să apară chestia asta cu părinţii tăi.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întâlnesc cu tata şi cu Bill Crenshaw, acasă. Avocatul nostru e deja acolo. Dacă află presa... Nu-şi termină propoziţia.

— N-am făcut-o eu, Cord, zise sărind din pat. Nu aş fi făcut un asemenea lucru înainte să-ţi spun şi ţie. Trebuie să mă crezi.

El o aprobă şi se îmbrăcă în linişte. Ieşi pe uşă

fără alte comentarii.

Billie făcuse deja duş şi se îmbrăcase când se treziră şi părinţii ei. Tatăl ei coborî scările să ia ziarul în timp ce mama ei îşi sorbea prima ceaşcă de cafea. O analiză pe Billie peste marginea ceştii.

— S-a întâmplat ceva, dragă? întrebă. Pari foarte îngrijorată în dimineaţa asta.

— Sunt bine, îi zise Billie. Cred că am multe pe cap acum.

— Ei bine, ai trecut prin multe în ultimele zile, cu măritişul şi cu restul, o linişti Martha Foster mângâindu-i mâna. Nu pot să nu mă simt vinovată acum că ţi-am făcut viaţa şi mai stresantă cu afacerea asta cu casa. Am discutat cu tatăl tău noaptea trecută şi am hotărât că, dacă tu şi Cord nu o doriţi, noi ne retragem banii. Asta o să ne fie învăţătură de minte că ne-am băgat unde nu ne fierbe oala.

Billie era mişcată până la lacrimi de cuvintele mamei sale. Îşi lăsă capul pe braţul mamei.

— Mamă, ştiu că aţi făcut asta pentru că mă iubiţi, dar… Se opri şi oftă. Ştiu că tu şi tata aţi fi folosit banii pentru voi. Mi-aţi dat deja destul.

— Nouă ne pare bine să te putem ajuta, zise Martha cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce o mângâia pe cap pe fiica sa. Mai ales tatăl tău. Billie ridică capul şi-şi şterse ochii.

— Ce vrei să spui?

— S-a simţit atât de vinovat după ce a murit fratele tău. Se gândea că dacă am îi avut mai mulţi bani şi ne-am fi putut permite să-i ducem la specialişti, el ar fi trăit mai mult.

— Ce fel de viață ar fi fost aceea? zise Billie cu blândeţe. Nu ar mai fi fost în stare să facă

lucrurile care i-ar fi plăcut. Cred că Byron ar fi preferat moartea în loc de viaţa pe care a fost obligat s-o trăiască în final.

Martha o aprobă.

— El îmi spunea cam acelaşi lucru atunci, în ultimele zile, zise cu un glas tandru.

Îşi şterse lacrimile şi se grăbi la maşina de cafea în momentul în care Joe apăru înăuntru, urându-le „bună dimineaţa” şi deschizând apoi televizorul din sufragerie. Îl potrivi la ştiri şi apoi luă loc pe un scaun din apropiere.

Billie o privi pe mama ei cum îi duse cafeaua tatălui său şi cum îl sărută uşor pe buze. El zâmbi şi o bătu uşor pe spate, apoi îşi sorbi cafeaua, privind ştirile de dimineaţă. Billie îşi văzuse părinţii în cele mai grele momente, îngropând un fiu care era prea tânăr ca să moară, încercând să plătească taxele pentru doctor şi pentru înmormântare. Totuşi, ei aveau adesea un cuvânt de îmbărbătare unul pentru altul. Necazurile nu-i îndepărtaseră ca pe multe ale perechi. Dimpotrivă, îi făcuseră mai puternici. Billie ştia, în inima ei, că din această cauză stătuse ea singură atâția ani. Îşi dorea un bărbat care, după treizeci de ani de căsnicie, să o privească aşa cum tatăl ei îi privea mama. Mintea ei se gândi automat la Cord. Era posibil ca cea mai mare haimana din câte existau să fie îmblânzită de dragoste?

— Deci, ce aţi dori voi să faceţi astăzi? întrebă Billie, încercând să nu mai fie sentimentală, ca să nu o mai podidească din nou plânsul. Asta făcea dragostea din om? îi aşteptă să răspundă dar văzu că părinţii ei erau ochi şi urechi la televizor.

— Ăla nu-i Cord? întrebă mama ei.

Billie îşi smuci capul împrejur în timp ce tatăl ei fugi spre televizor şi-l dădu mai tare. Bineînţeles, era Cord, mergând lângă tatăl său, pe uşa principală a *Ţesătoriilor Buford*. Un reporter îl întrebă pe Arthur Buford despre cercetările oficiale ce aveau loc în fabrică, dar, bărbatul îi spuse că nu avea de făcut niciun comentariu în acel moment. Amândoi, Cord şi tatăl său, dispărură înăuntru, lăsându-l în urmă pe Bill Crenshaw să liniştească lucrurile.

— Domnule Crenshaw, dumneavoastră sunteți directorul fabricii, corect? întrebă reporterul.

— Corect, zise el zâmbind cu căldură spre camera video. Dacă cei din familia Buford păruseră neliniştiţi în legătură cu asta, Crenshaw nu era câtuşi de puţin nervos.

— Ne-aţi putea spune ce se întâmplă în fabrică în această dimineaţă? întrebă reporterul.

— E simplu, zise Crenshaw. *Ţesătoriile Buford* sunt cercetate în urma plângerilor de condiţii de muncă primejdioase.

— Țesătoriile Buford? zise Joe, fixând-o pe Billie.

— Şşh, tată! Ea îi zise să tacă pentru a putea asculta.

— Şi aţi aflat cine a făcut plângerea? întrebă reporterul.

— Până acum, nu.

— Credeţi că *Ţesătoriile Buford* sunt periculoase, domnule Crenshaw?

— Nu, cu siguranţă. Fabricile noastre stabilesc standardele de siguranţă de câțiva ani buni. Credem că aceste cercetări vor dovedi acest lucru.

— Da, dar este adevărat că domnul Buford senior a încercat să ascundă aceste boli cauzate

de condiţiile de muncă până acum?

— A încercat numai să evite ca oamenii să între în panică.

— Sunteți prieten bun cu Arthur Buford, nu-i aşa, domnule?

— Foarte bun.

— Umblă zvonul că este un om foarte distant. E corect?

Bill Crenshaw puse capăt întrebărilor.

— Pentru acum este suficient, zise, îndreptându-se spre uşă.

— Este adevărat că soţia domnului Buford a fost ucisă într-un accident de maşină atunci când încerca să-l părăsească? Lui Crenshaw îi dispăru toată culoarea din obraji şi faţa îi luă o expresie sălbatică ce o făcu să tresară pe Billie. El îl luă pe reporter de guler.

— Ai face bine să nu o târăşti pe ea în această afacere, mizera… Imaginea dispăru.

— Ce se întâmplă? zise Martha, întorcându-se spre Billie. Când reveni imaginea, reporterul stătea lângă camera video, uşor zdruncinat. Cravata îi era desfăcută, părul ciufulit, dar încerca din toate puterile să-şi păstreze tonul profesional. Mormăi ceva despre o revenire atunci când vor avea mai multe informaţii asupra cercetării de la *Ţesătoriile Buford,* apoi dispăru.

Joe Foster se ridică şi o privi pe fiica sa cu o privire care ar fi topit şi oţelul.

— Ce dracu’ se întâmpla aici? ceru el o explicaţie. Billie, preocupată de ceea ce văzuse la televizor, nu răspunse imediat. În cele din urmă, îi privi, simţindu-se din nou ca la şaisprezece ani.

— Mamă, tată, a venit vremea să stăm puţin de vorbă.

CAPITOLUL 14

Billie nu avu ştiri despre Cord tot restul zilei, încercă să-l sune de două ori la fabrică, dar secretara lui îi spusese că era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjat.

Veni vremea cinei şi nimănui nu părea să-i fie foame, în ciuda faptului că Martha pregătise mâncarea preferată a lui Billie, găină umplută. Erau ocupaţi cu spălarea vaselor când bătu Cord la uşă.

Billie fu atât de surprinsă să-l vadă, că nu ştiu ce să spună. Ochii îi erau uşor umflaţi şi roşii, şi ea îl întrebă dacă nu răcise. El ridică din umeri; apoi amândoi rămaseră tăcuţi o clipă, stânjeniţi.Ca şi cum ar fi simţit că cei doi aveau nevoie să rămână singuri, Martha le sugeră că ea şi Joe ar fi mai bine să meargă să se plimbe.

— Mama ta arată ca şi cum ar fi plâns, zise Cord.

— A plâns încontinuu, de dimineaţă. El păru încurcat şi ea îl lămuri:

— Le-am spus adevărul, Cord.

— O, la naiba. Oftă şi-şi trecu degetele prin păr. Cum au suportat?

— Destul de bine, presupun. Le-am spus că le voi înapoia mia de dolari pe care au dat-o la casă.

— Le-o dau eu, zise el.La urma urmelor eu sunt cel care a făcut toată încurcătura asta.

— Nu-i numai vina noastră. După ce şi-au revenit, am avut o discuţie îndelungată.

Tu ai avut dreptate. Părinţii mei şi cu mine ne-am simţit oarecum vinovaţi de moartea fratelui

meu. Eu nu vreau să fac nimic ce i-ar putea răni, şi ei vor să mă protejeze. Presupun că acum am trecut şi peste asta. Se opri şi-şi încrucişă mâinile la piept şi, pentru o clipă, fu iar gata să izbucnească în lacrimi. Oricum, pleacă mâine dimineaţă, la prima oră. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă... se opri şi înghiţi... anulezi întâlnirea cu preotul. Lui îi pieri toată lumina din ochi. Ea nu era dornică să-i dea o şansă. Zicea că îl iubeşte şi ştia că şi el o iubeşte, dar nu era suficient. După o clipă, aprobă.

— Da, bine.

El îşi mişcă picioarele, dorind să spună mai mult, simţind că erau atâtea de spus

Ea voia garanţii pentru că suferise destul în viaţă, dar nu există asemenea lucruri sigure în viaţă şi nimeni nu ştie ce-i rezervă viitorul. Singurul lucru sigur pe care i-l putea oferi era dragostea, şi asta nu era destul.

— Ei bine, mai bine plec, zise el. E nevoie să mă întorc la fabrică.

— Au găsit ceva?

— Nimic, îi întâlni privirea nedumerită. Ştiu că nu tu ai făcut plângerea, Billie. Kay Netlles a făcut-o. S-a speriat la gândul că ce s-ar alege de nepoţii ei dacă starea ei s-ar înrăutăţi. Nu o condamn. Oricum, îmi pare rău că am avut îndoieli în ceea ce te priveşte.

— Nu-i nimic. Îl conduse la uşă, dorind ca el măcar s-o ia în braţe înainte să plece.

Nu vrei ceva pentru ochi, înainte să pleci? întrebă ea, încercând să pară relaxată în ciuda faptului că-l era inima sfâșiată. Ultimele două zile fuseseră neobişnuite, dar ea nu fusese niciodată

mai fericită decât în clipele în care fuseseră împreună.

— Arată groaznic. El se frecă la ochi.

— Am pus eu ceva, dar nu mi-a fost de ajutor. Se pare că am răcit. Am alergat toată ziua.

— Cord? El se opri la uşă. Ajuţi la cercetări, nu? El aprobă.

— Ai grijă să porţi ceva la gură când eşti înăuntru, acolo. Probabil e o gripă, aşa cum spui, dar nu vreau să rişti. El dădu afirmativ din cap şi ieşi pe uşă.

Billie se răsuci şi se învârti în pat timp de două ore dar nu putu să adoarmă, oricât încercă. Ceva o neliniştea. Ei, multe o nelinişteau, dar era ceva ce nu putea spune. Era în jur de nouă noaptea când îl sună acasă pe Cord. Lula răspunse la telefon cu o voce somnoroasă.

— Aici Billie Foster, Lula, zise. Trebuie să vorbesc cu Cord.

Cord ridică receptorul un minut mai târziu.

— Billie, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, zise. Putem să ne întâlnim la fabrică?

— Acum?

— E foarte important, Cord.

— Bine, în regulă. Billie se strecură din apartament, peste câteva minute, îmbrăcată în blugi şi în tricou. Lăsă un bilet pentru părinţii ei, în caz că se trezeau, spunându-le că avusese o urgenţă. De fapt, nu era cu totul neadevărat, îşi spuse, îndreptându-se spre maşină. Sosi la fabrică, douăzeci de minute mai târziu şi parcă lângă intrare, unde o aştepta deja Cord. Sări afară şi el se grăbi s-o întâmpine.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Mai ai încă ochii umflaţi, îi spuse. Cum te mai simţi?

— Mai bine. De ce?

— Poţi să mă duci în secţia ţesătorie? El ezită.

— Nu sunt sigur. Este pază la uşă. Secţia a fost sigilată pe timpul cercetărilor.

— Atunci o să cerem voie pazei, zise cu hotărâre. Câteva minute mai târziu se aflau în secţia țesătorie.

— Adu-ţi aminte, te poţi uita, dar nu ai voie să atingi nimic, o avertiză el. Ce cauţi? o întrebă Cord.

— Nu sunt sigură. El îşi frecă ochii obosiţi.

— Mă trezeşti la ora asta şi nu eşti sigură de ce ai venit aici?

— Cord, nu ştiu nimic despre încălzire şi despre aer, dar ar fi posibil să se introducă monoxid de carbon printr-un orificiu, în această cameră? El îşi scutură capul.

— Partea asta a fabricii nu are aer condiţionat. Din această cauză avem aceste ventilatoare uriaşe.Ar fi posibil numai să se introducă monoxid de carbon înăuntru prin calorifere, dar nu utilizăm caloriferele pe vremea asta. Mai mult, dacă salariaţii ar suferi de intoxicaţie cu monoxid de carbon, am şti şi noi.

— Cum să ştii? E incolor şi inodor.

— Da, dar sunt semne sigure, Biilie.

— Corect. Greaţă, ameţeală şi dureri de cap. Ascultă, nu zic că e monoxid de carbon, dar dacă e un gaz sau o substanţă chimică ce se introduce în secţia asta? El păru că se îndoieşte şi ea continuă. Analizele obişnuite ale sângelui nu măsoară

aciditatea sau cantitatea de monoxid de carbon, Cord. E nevoie de un alt fel de test. Sângele trebuie extras direct din arteră. Ăsta poate fi un motiv plauzibil că analizele de sânge ale ţesătorilor au ieşit negative. Ea se încorda când el o privi. Nu mă crezi.Ai impresia că eu caut justificări la faptul că nu s-a descoperit nimic la analize.

— Nu-i asta, zise el. Încerc numai să mă obişnuiesc cu gândul că tu crezi că e sabotaj. Oricum, indiferent ce este, nu vine prin gurile de aer. Ăsta-i primul lucru pe care l-au verificat. De fapt nici nu le folosim acum.

— Bine, atunci povesteşte-mi despre lucrurile astea care răspândesc umiditatea în aer, zise arătând spre ţeava care traversa tavanul.

— Ştii, jeturile acelea trebuie să împiedice formarea prafului. Ceva îi licări în ochii negri când se gândi la toate posibilităţile. Cord se uită la paznic.

— Ne putem uita mai îndeaproape la jeturile acelea?

— Nu, dacă nu e de faţă şi un inspector.

— V-ar deranja să chemaţi unul? Paznicul păru surprins.

— Acum?

— Acum.

Arthur Buford părea un mort ambulant atunci când intră în fabrică la puţin timp după răsăritul soarelui. Îi găsi pe Billie şi pe Cord bând cafea şi discutând cu unul din anchetatori.

— E adevărat? îl întrebă pe fiul său. Cineva de aici a încercat să ne otrăvească salariaţii?

— Nu ştiu nimic sigur, zise inspectorul. Tocmai

am luat ţevile la laborator. Tot ce pot să vă spun până acum e că umezeala ce venea prin ele nu era, în niciun caz, numai apă.

— O, Doamne, zise Arthur, albindu-se la faţă. Cine ar putea face un asemenea lucru?

Inspectorul păru să mediteze un pic.

— Domnule Buford, există vreun salariat la fabrică, nemulţumit de condiţiile sale de muncă? înţeleg că nu faceţi parte din sindicat.

Cord văzu că tatăl său era prea tulburat ca să poată vorbi.

— Salariaţii noştri au votat împotriva intrării în sindicat, zise. Mai ales pentru că noi oferim, într-adevăr, condiţii de muncă sigure şi salarii potrivite.

— Oricine ar fi făcut asta, a fost inteligent, zise Billie. Nu numai că persoana a ştiut cum să introducă substanţele chimice aici fără să se observe, dar el sau ea a fost destul de isteţ să folosească ceva ce nu ar apărea la o analiză obişnuită.

— V-ar trebui un inginer sau un chimist al naibii de bun ca să-şi dea seama, zise Arthur Buford.

— Cine credeţi că ar fi potrivit?

— Nimeni, din câți cunosc eu. Billie crezu că ştia unul, dar aşteptă să plece inspectorul înainte să spună ceva.

— Pot să vă întreb ceva foarte personal, domnule Buford? îi zise bătrânului. Când el aprobă, ea continuă. Ştiu că va fi dureros, dar aş dori să aflu adevărul.

— Ce este, doamnă doctor? întrebă el.

— Când a murit soţia dumneavoastră, anul trecut, vă părăsea, nu-i aşa?

Cord păru surprins. Faţa tatălui său se înăspri.

— Nu înţeleg ce legătură are, dar, da, e adevărat, mă părăsea. Alte întrebări stânjenitoare mai aveţi, doamnă doctor?

— Una singură. Vă părăsea pentru un alt bărbat?

— Da. De data asta, faţa lui Cord se transformă şocată şi îngrozită.

— Nu mi-ai spus niciodată, zise vocea lui având o nuanță acuzatoare.

— De ce aş fi făcut-o? întrebă bătrânul.Ca să-ţi faci o imagine urâtă despre ea? Era moartă. Se uită la fiul său în tăcere. Mai mult, amândoi ştim că am meritat să-mi facă asta. A stat cu mine numai din necesitate. În cele din urmă nu a mai putut răbda. Se întoarse spre Billie.

— Da, soţia mă părăsea pentru un alt bărbat. A fost destul de amabilă să-mi lase un bilet în care-mi spunea acest lucru.

— Aveţi idee cine ar fi putut fi acel bărbat?

— Nu.

— Ar fi putut fi cumva Bill Crenshaw?

Puţin după ora unsprezece dimineaţa, Billie şi Cord părăsiră spitalul după ce luaseră sângele din arterele ţesătorilor la analiză. Faptul că ţesătorii începuseră să se simtă mai bine, odată mutaţi din ţesătorie, era suficient s-o convingă pe Billie că boala nu era nici serioasă şi nici de lungă durată. Conduseră drept spre clinică, unde discutară îndelung situaţia cu doctorul Barnaby, care le promise tot sprijinul.

— Presupun că aştepţi laude, îi zise lui Billie de îndată ce Cord se scuză şi ieşi să dea un telefon.

— Nu, dacă nu am şi o puşcă să o pun la tâmpla dumneavoastră, zise. El râse.

— Crezi că sunt prea bătrân ca să mai profesez, nu-i aşa? Ea scutură din cap.

— Nu. Cred că mai aveţi destui ani înainte.

El se ridică şi-şi trase pantalonii în sus. Se uită pe fereastră la ziua minunată de vară.

— Nu ştiu prea multe despre tratamentele astea moderne la care sunteți voi, tinerii atât de buni.Pe vremea mea nu aveam atâtea medicamente fanteziste pe care la avem astăzi.

— Sunt multe de spus şi despre leacurile tradiţionale, domnule doctor, zise ea. Se ridică şi se îndreptă spre el, să se uite pe fereastră. Am să vă spun ceva, dacă promiteţi să nu răsufle. El o privi un moment.

— Ce?

— Niciodată nu mi-aş fi dat seama ce se întâmpla cu ţesătorii aceia, dacă n-aţi fi fost dumneavoastră. Păru surprins.

— Cum adică?

— Amintiţi-vă de Cara Miller şi de plantele ei otrăvitoare. El dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, eu mă gândeam că ţesătorii mâncau sau atingeau ceva ce le făcea rău.

Dar nu era aşa. Substanţa le intra prin porii pielii şi prin ţesutul ocular. Nu mi-aş fi dat seama de acest lucru dacă, aseară, Cord nu ar fi venit la mine cu ochii umflaţi. M-a făcut să mă gândesc la doamna Miller şi la cât de umflaţi îi erau ochii în ziua aceea. Evident, problemele cu ochii au dispărut de îndată ce muncitorii au părăsit fabrica, pentru că eu nu am remarcat umflături şi la ceilalţi pacienţi.

— Ei, să fiu al naibii. Se opri şi întinse mâna să ia ceva din spatele biroului. Apropo de Cord Buford, zise, trăgând afară o cutiuţă. Sora Bradshaw şi cu mine am luat ceva pentru voi. Cadoul vostru de nuntă. Faţa lui Billie se înroşi când luă cutiuţa pe care i-o oferea.

— O, domnule doctor, nu trebuia să vă deranjaţi.

— Nu ştiu de ce aţi ţinut secret. Toată lumea din oraşul ăsta ştie că sunteţi nebuni unul după celălalt. Billie întoarse capul când îl auzi pe Cord intrând.

— Ia uită-te, zise cu un zâmbet strâmb. Domnul doctor ne-a făcut un dar de nuntă.

— Nu mai spune. Era clar, Cord nu ştia ce să spună.

— Am să vă ţin la curent cu muncitorii de la fabrică, după ce îi mai consult încă o dată, zise bătrânul doctor. Şi aş fi încântat să împărtăşesc din ceea ce ştiu şi cu oficialităţile de la fabrica voastră din Asheville. Sunt sigur că efectele nu vor dura mai mult decât câteva zile. Cine a făcut treaba asta, nu a făcut-o să omoare pe cineva.

— Nu, cred că cine a făcut-o, a încercat să-i pună în încurcătură pe cei din familia Buford, zise Billie şi apoi se scuză. Trebuie să trec o secundă pe la cabinetul meu, zise ea. Intrară în cabinetul ei modest. Cord închise uşa în urma lor.

— Vreau să-ţi vorbesc, zise. Numai ţie. Billie ridicase deja receptorul să-i sune pe părinţii ei, care se hotărâseră să-şi amâne plecarea pentru după-amiază, ca să poată urmări ce se întâmpla la fabrică. Puse receptorul jos.

— Ce s-a întâmplat?

— Bill Crenshaw a fost ridicat de poliţie acum o

oră. A mărturisit totul. Nu vei fi surprinsă să afli că tot el e implicat şi la fabrica din Asheville. Şi asta nu-i totul.

Au găsit un laborator micuţ în pivniţa lui. Era un fel de hobby al lui.

— El a şi lucrat un timp la laboratorul din fabrică, din câte am înţeles.

— El pretinde că nu încerca să omoare pe nimeni şi că substanţa îşi va pierde efectul complet, în câteva săptămâni. Ce te-a făcut să-l bănuieşti?

— Lucrase în toate secţiile înainte de a deveni director. Mi-a spus, de asemenea că el a fost acela care le-a făcut cunoştinţă părinţilor tăi. Tu mi-ai spus că ei erau deja logodiţi şi că aveai impresia că mama ta a regretat căsătoria cu tatăl tău, chiar de la început. Cred că mama ta îl părăsea pe tatăl tău, în noaptea aceea, ca să fugă la Bill. A murit în această încercare. Cred că Bill nu şi-a revenit niciodată şi că l-a condamnat pe tatăl tău că nu o trata după cum ar fi meritat, pentru că îi păsa mai mult de fabricile lui decât de propria soţie.

— Aşa că o soluţie de a se răzbuna pe bătrân, a fost să-i creeze probleme.

— A mers. Tatăl tău arăta ca moartea însăşi, azi dimineaţă. Făcu o pauză.

Cred că a suferit destul din cauza asta, Cord. Şi tu la fel. Cord medita îndelung la cuvintele ei.

— Da. Cred că ai dreptate. Cred că a venit vremea să ştergem totul cu buretele. Se uită la ea. Dar, înainte de asta, cred că ne-a mai rămas o afacere neîncheiată.

— Ce vrei să spui?

— În legătură cu preotul. Am uitat să

contramandez.

— Cord! Se ridică de pe scaun. El înconjură biroul.

— Nu, asta-i o minciună, zise. Nu am uitat să contramandez. Nu am vrut să o fac.Mă obişnuisem cu ideea că ne căsătorim şi că o să petrecem câtăva vreme în cabana aceea de lângă izvor. Ea părea şocată şi el continuă. Ascultă-mă, fir-ar să fie, zise ridicând un pic vocea. Nu-mi pasă unde locuim. Tu vrei să părăseşti oraşul ăsta după ce îţi faci datoria, atunci voi pleca cu tine.

Pot să locuiesc oriunde atâta vreme cât sunt lângă un aeroport. Dar nu asta e important, şi tu ştii acest lucru. Ce e important e că eu te iubesc şi tu mă iubeşti.

Ea se uită la el, tăcută.

— Chiar mi-am găsit timp să alerg la bijutier, zise, scoțând o cutiuță de catifea verde din buzunar. O deschise pentru a scoate la iveală două verighete. Ce zici, doamnă doctor? Dacă mă refuzi știi că ai să-mi sfâșii inima și un asemenea lucru nu se repară niciodată. El părea atât de frumos şi de sincer încât Billie avu probleme în a crede că era al ei.

— Vino aici, haimana incurabilă, zise, râzând în hohote. El râse şi se duse spre ea, punând cutiuța pe birou. Se îmbrăţişară. În cele din urmă, el o sărută apăsat pe buze.

— Asta înseamnă că eşti de acord? întrebă el nerăbdător.

— Încă mă mai gândesc, zise cu un surâs în colţul buzelor. Promiţi să-mi fii credincios, Cord Buford? întrebă ea. Pentru că dacă nu-mi vei fi, o să-ţi iau scalpul şi am să-ţi scot ficatul şi am să ţi-l

servesc pe tavă.

— Îmi place partea asta ascultătoare a ta, doamnă doctor. O sărută din nou. Ce te face să crezi că aş dori vreodată să te înşel? Crezi că nu pot să văd un lucru bun atunci când îmi iese în cale? El îşi scutură capul. Sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, Billie Foster, şi ştiu că aşa eşti şi tu, nu-i aşa?

— Da, Cord, zise cu ochi strălucitori, din dragoste pentru acest bărbat. Te iubesc dureros de mult.

Îl iubea atât de mult, că nimic altceva nu părea să mai conteze, nici măcar unde vor locui. Dar era plăcut să ştie că el era dornic să plece dacă ea ar fi vrut. Acest lucru îi făcea rămânerea acolo, mai uşoară. Ochii ei deveniră tandri.

— Mărită-te cu mine, iubito. Îţi promit că nu vei regreta. Am putea trăi un an sau mai mult în cabană şi apoi ai putea să-i laşi pe părinţii tăi să locuiască acolo după ce se pensionează tatăl tău. Ştii că n-am să-ţi las familia să aibă nevoie de ceva. Ea fu atinsă până în adâncul sufletului. Billie reuşi să-şi elibereze o mână.

Luă receptorul, îl sprijini de umăr şi formă numărul.

— Mamă, eu sunt, zise. Da, vin acasă peste câteva minute şi vă voi povesti totul. O, şi mamă… Se opri şi zâmbi. Întreabă-l pe tata dacă nu mai puteţi rămâne un pic. În cele din urmă, Cord şi cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim diseară.

Billie depărtă receptorul de la ureche pentru că mama ei ţipa de fericire, apoi îl strigă pe soţul ei. Billie puse uşor receptorul în furcă.

— Acum, tot ce ai de făcut e să suni şi să-l inviţi

pe tatăl tău, zise.

Cord o trase brutal la pieptul lui.

— E destul timp pentru asta, pentru că în acest moment, vreau să-mi sărut viitoarea mea mireasă.

SFÂRȘIT